
Ἡ Νεολαία
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (78)
24 ΑΥΓ. 1940 - Ε!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ τοῦτο ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β΄. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 47 — 24 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λιρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λιρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς μπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία ἕνα παιδὶ καὶ γιατί

Κάθε ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἶναι εἴτε μεγάλος, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατὸν οἰκονομία. Ἔχει καθῆκον νὰ δημιουργῇ κάτι τὸ περίσσειο, τὸ ὁποῖον ἀποταμιεύων αἰσθάνεται χαρὰν καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Οἱ γονεῖς μας καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδέλφια μας ποὺ ἔχουν ζήσει περισσότερα χρόνια αἰσθάνονται βαθειὰ τὴν ἀνάγκην τῆς οἰκονομίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀρετὴ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ σ' ἐμᾶς τὰ παιδιά ὅταν ἀναλογισθῶμεν τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα ποὺ περνοῦν οἱ καϋμένοι οἱ γονεῖς μας γυρίζοντας ὁλημερὶς τὸ ἀλέτρι στὸ χωράφι, καὶ τὰς στερήσεις ποὺ ὑποφέρουν γιὰ νὰ στείλουν ἐμᾶς στὸ σχολεῖον, πόσον πρέπει νὰ εἶναι μεγαλυτέρα ἡ οἰκονομία! Τὸ παιδάκι πλασμένο παιγνιδιάρικο καὶ ἀνήσυχο, σκορπᾷ τὰ πάντα καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ παιδάκι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία σὲ κάθε στιγμή. Ὅταν διατηρῇ τὰ ροῦχα του καθαρὰ καὶ τὰ προσέχῃ νὰ μὴν τὰ σχίζῃ δὲν εἶναι μιὰ οἰκονομία; Δὲν εἶναι εὐχάριστο τὸ παιδάκι αὐτὸ στὸν ξένον, δὲν εἶναι τὸ καμάρι τῶν γονέων του, ὁ ζηλευτὸς συμμαθητὴς καὶ ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ διδασκάλου; Ὅταν μεταχειρίζεται τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καλῶς καὶ μὲ τάξι, δὲν δημιουργεῖ ἕνα μικρὸ περίσσευμα στὸν πτωχὸν πατέρα; Τὰ μολύβια του, τὰ κοντύλια του ὅταν εἶναι τακτικὸ καὶ προσεκτικὸ δὲν δημιουργεῖ καὶ χαρὰ στὸ σπίτι του; Στὴν ἑορτή του ἢ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ποὺ παίρνει μπουναμάδες δημιουργεῖ ἕνα δικό του κεφάλαιον. Τί θὰ τὸ κάμῃ; Τὸ καλὸ καὶ λογικὸ παιδάκι ὀλίγα ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του θὰ ρίξῃ στὸν κουμπαρᾶ του ποὺ μὲ λαχτάρα περιμένει νὰ γεμίσῃ. Καὶ πόσες φορὲς αὐτὸς ὁ κουμπαρᾶς δὲν φέρνει τὴν παρηγοριὰ σὲ δυστυχισμένους γονεῖς. Ἠμπορεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του καὶ ν' ἀφαιρέσῃ κάτι καὶ νὰ τὸ χαρίσῃ εἰς ἕνα πτωχὸν μαθητὴν ποὺ οὔτε ἕνα μικρὸ κουνελάκι δὲν ἔχει. Μὲ ἕνα μικρὸ δῶρο πόσην χαρὰ θὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι! Τὸ κοριτσάκι ποὺ πάντα συντροφεύει καὶ βοηθᾷ τὴν καλή του μητέρα στὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ πολλὲς φορὲς κάνει οἰκονομία χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ. Μήπως καὶ αὐτὴ ἡ βελόνα ποὺ θὰ τὴν σηκώσῃ δὲν θὰ χρησιμεύσῃ; Δὲν θὰ ἐξυπηρετήσῃ στὴν ὥρα τῆς ἀνάγκης; Περιμαζεῦον τὸ κοριτσάκι καὶ τακτοποιοῦν πᾶν ὅ,τι εὑρίσκει δὲν δημιουργεῖ ἕνα περίσσευμα στοὺς καλοὺς γονεῖς του; Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ δὲν θὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν γονέων του, τὸ καύχημα τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ὁ πολυτιμότερος σύντροφος τοῦ συζύγου; Πολλὰ παιδάκια σκορποῦν τὸ ψωμάκι καὶ ἄλλα τὸ βλέπουν στὰ χεράκια τῶν ἄλλων παιδιῶν καὶ τὸ λαχταροῦν. Ξεχνοῦν τὸ ποίημα:

Μὴν τὸ σκορπᾶτε τὸ ψωμί
παιδιὰ εὐτυχισμένα,
ποὺ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σταλιὰ
χρειάστηκε πολλὴ δουλειά.
Πολλὰ πτωχὰ στὸ δρόμο αὐτὸ
ψωμὶ δὲν ἔχουν ἀρκετό,
δὲν ἔχουν τόσο νὰ χαροῦν
κι' ἅμα τὸ βλέπουν λαχταροῦν.

Ξεχνοῦν τὴν ὡραία συμβουλὴ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ: «Οὔτε ἕνα κομματάκι γῆς νὰ μὴ μείνῃ ἀκαλλιέργητο». Ἀκόμη καὶ οἰκονομία στὸ χωράφι! Οἱ γονεῖς μας ζητοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν χρήματα νὰ κτίσουν στὸ χωριό μας σχολεῖον ποὺ εἶναι ἕτοιμον νὰ γκρεμισθῇ καὶ κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ὑγρασία τριάκοντα παιδιά. Ποῦ νὰ τὰ εὕρῃ ἡ κυβέρνησις; Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς ἀποταμιεύσεις τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἠθέλαμεν καὶ μεῖς νὰ εἴχαμεν συγκοινωνία μὲ τὸ Αἴγιον, ποὺ τὸν χειμῶνα τὸ χωριό μας κλείεται πανταχόθεν ἀπὸ τὰ λαγκάδια καὶ μένομεν κλεισμένοι ὡσὰν νησιῶτες; Βεβαίως. Ποῦ ὅμως θὰ εὕρῃ τὰ χρήματα ἡ κυβέρνησις διὰ νὰ φτιάσῃ δρόμους; Πάλιν ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Συνηθίζον λοιπὸν ἀπὸ μικρὸ παιδάκι στὴν τάξιν καὶ οἰκονομίαν, καὶ ἀποταμιεῦον εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον τὰ περισσεύματα, θὰ αἰσθάνεται χαρὰν καὶ θὰ βλέπῃ τὸ μέλλον μὲ θάρρος, διότι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ οἰκονομικῶς στὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας τῆς προσωρινῆς ζωῆς. Συνηθίζον τὸ σῶμα του εἰς τὴν λιτότητα καὶ τὸ σεμνόν, θὰ στολίσῃ τὴν ψυχήν του μὲ σπανίας ἀρετάς, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀθωότητα. Θὰ γίνῃ καλὸς πολίτης, ὠφέλιμος εἰς τὴν οἰκογένειάν του, στὸ χωριό του καὶ στὴν Μεγάλην Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θὰ ἔχῃ μόνον ἐκεῖνος σπίτια ὡραῖα καὶ περιουσία πλουσία, ἀλλὰ καὶ τὸ χωριό του θὰ στολίζῃ ὅμορφη ἐκκλησία, καὶ ὑγιεινὸν σχολεῖον. Πολλὰ πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ θὰ μνημονεύουν τὸ ὄνομά του στὴν καθημερινή τους προσευχὴ καὶ ἡ πατρίδα μας ἀθάνατο θὰ γράψῃ τὸ ὄνομα του.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθήτρια Δ΄ Τάξεως
Γκρέκα — Αἰγίου

ΥΠΕΡΨΥΧΙΑ

Ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἡ Χώρα τὰς ἀπροκλήτους, αἰφνιδιαστικὰς καὶ πρὸ παντὸς ἀναιτίους δοκιμασίας, ποὺ ἐπέρασε τὸ τελευταῖον εἰκοσαήμερον, διὰ ν' ἀποκαλύψωμεν πάλιν, οἱ Ἕλληνες, αὐτὸ ποὺ ἦτο πάντοτε τὸ ξεχωριστὸν στοιχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ μας χαρακτῆρος, ἡ ἰδιοτυπία τῆς ψυχῆς μας καὶ ποὺ χωρὶς αὐτὴν ὅλη ἡ τρισχιλιετὴς ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ γεμάτη ἀπὸ φῶς δόξης, ἀνδραγαθημάτων καὶ μαρτυρίων, θὰ ἔμενεν ἀνεξήγητος. Ἐννοοῦμεν τὸ βαθύτατον καὶ βαθύτατα ἀνδροπρεπὲς αἴσθημα τῆς τιμῆς, ποὺ εἰς εὐτυχεῖς καὶ εἰς δυστυχεῖς ὥρας, δὲν ἔπαυσε νὰ ρυθμίζῃ, κυριαρχικὰ ἰσχυρὸν καὶ νὰ διέπῃ τὰς ὁμαδικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Λαοῦ μας. Ἔπρεπε νὰ ζήσωμε τὰς ἐντόνως δραματικὰς συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, διὰ ν' ἀντιληφθῶμεν, ὅτι δὲν μᾶς ἄλλαξαν οἱ ταπεινοὶ καιροί. Ὅτι δὲν μᾶς ἀπεμάρανεν οὔτε ὁ εὐτελὴς ὠφελιμισμός, οὔτε ὁ ταπεινὸς ὑλισμός, ποὺ ἀποσυνθέτει Χώρας καὶ Λαοὺς καὶ παρασκευάζει μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀποκαλυπτικοῦ πολέμου τὴν δύσιν καὶ τὴν κατάρρευσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου. Ἔπρεπε νὰ διαγραφῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανόν μας ἡ σκιὰ τῆς ἀπειλῆς, διὰ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ψυχήν μας (ὅπως ἡ στάχτη ἐπάνω ἀπὸ τὴν βραδέως φλεγομένην θράκα) ἡ ἐπίπλαστος νάρκη, ποὺ τὸ ἀλόγιστον ἐμπόριον τῶν ἰδεῶν τῆς παρακμῆς ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν, ἐργαζόμενον ἀνενόχλητον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐπὶ δεκαετηρίδας, ἐπήγαινε νὰ ἐγκολάψῃ, διαστρέφον καὶ παραμορφῶνον τὴν ἑλληνικήν μας αἴσθησιν τῆς ζωῆς. Ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρηθῇ καὶ ἐναντίον μας, μὲ ὅλα τὰ φοβερὰ μέσα, τῶν ὁποίων ἀλλοῦ ἐδοκιμάσθη μὲ τόσην ἐπιτυχίαν ἡ ἀποτελεσματικότης, ὁ ψυχολογικὸς ἐκβιασμός, διὰ ν' ἀνακαλύψωμεν κάτι, ποὺ μερικοὶ καὶ μεταξύ μας ἀκόμη, ἐπήγαιναν νὰ τὸ λησμονήσουν. Τὸ πόσον δηλαδὴ διάφορος εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιδρᾷ ἡ ψυχή μας, ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ἄλλων Λαῶν.

Εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς μελετητὰς ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἔδωσε κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, μὲ ὅλην τὴν στάσιν του, μὲ τὴν συγκρατημένην του ἀξιοπρέπειαν καὶ μὲ τὴν ὑπέροχόν του ἀκαμψίαν, γόνιμον ἀλλὰ καὶ δύσκολον θέμα πρὸς ἔρευναν. Δύσκολον, διότι εἰς τὴν λύσιν του εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃ κανεὶς μὲ τὰς καθιερωμένας εἰς τὴν ἐποχήν μας μεθόδους. Ἂν κατορθώσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ βάθος του, θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐξηγήσουν διατί εἰς τὸ ξάγναντο τῶν βουνῶν καὶ τῶν βράχων τῆς περιέργου αὐτῆς Χώρας, ποὺ τοὺς πυρώνει ὁ ἥλιος καὶ ὅπου ἡ φύσις εἶναι τόσον φειδωλὴ καὶ λιτὴ καὶ δύστροπος, καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς τόσον τραχὺς καὶ ἀνίλεος, ἀλλὰ καὶ τὸ φῶς τόσον σκληρὸν καὶ διάχυτον, ὥστε νὰ πνίγῃ τὰς σκιάς, καὶ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ κρύπτωνται πουθενὰ φόβοι καὶ δειλίαι καὶ μαλθακότητες, ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἀγαθά της εἶχον καὶ ἔχουν ἀξίαν, μόνον ὅταν ξέρῃ καὶ ὅταν μπορῇ νὰ τὰ ζῇ κανεὶς καὶ νὰ τὰ χαίρεται μὲ τὸ κεφάλι ὀλόρθο καὶ μὲ τὴν καρδιὰν ἀνοιχτὴ καὶ τὰ αἰσθήματα ἀδούλωτα. Θὰ ἐξηγήσουν τότε ἕνα πλῆθος φαινομένων καὶ πραγμάτων, ποὺ μὲ τὰ ἰσχύοντα σήμερον μέτρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὰ μέτρα τῆς σημερινῆς ἠθικῆς — τῆς ἠθικῆς ποὺ ἀνέχεται ἕναν πόλεμον, ποὺ πυρπολεῖ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἑστίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὸν λιμὸν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαούς, διὰ τὸ ἄδηλον, διὰ τὸ ἀνασφαλέστατον, μᾶλλον, γέρας τῶν πρώτων ὑλῶν, τῶν πετρελαίων, τῶν μετάλλων καὶ τῶν καουτσούκ, ποὺ τὰ κρατοῦν ἄλλαι ἀφυπνισμέναι ἤδη ἢ ἀφυπνιζόμεναι καὶ δυσήνιοι ἤπειροι — δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθοῦν. Θὰ ἐξηγήσουν πῶς ἕνας φράχτης, εἰς τὴν ἄβαθη ἄκραν τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγιοῦ, ἐπὶ ἔτη ἐπρόβαλλε τὰ ἀσθενῆ του χώματα καὶ τὶς λιγοστὲς πέτρες, εἰς τὰ κτυπήματα ἑνὸς πανισχύρου στρατοῦ, πανισχύρου εἰς πλῆθος καὶ πανισχύρου εἰς πολεμικὴν τέχνην, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος. Θὰ ἐξηγήσουν πῶς ἕνα ἄοπλον πλῆθος γυναικῶν, ὅταν ἀπεμονώθη ἀπὸ τοὺς διώκτας του, ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, μὲ τὸν φόβον μόνον ὅτι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ταπεινωθῇ ἀπὸ τὴν ψαῦσιν τῶν χειρῶν ἀλλοφύλων ἀνδρῶν, ἐξέλεξεν ἑκουσίως τὴν συντριβὴν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ κρημνοῦ. Θὰ ἐξηγήσουν καὶ τὸ Κοῦγκι καὶ τὸ Ἀρκάδι, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν γιγάντειον ἐκεῖνον ἄνδρα, πού, ὅταν τὰ κανόνια τῶν πανισχύρων στόλων τῆς Εὐρώπης ἔσπαναν τὸν κοντὸν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὴν ἔπαλξιν τοῦ Ἀκρωτηριοῦ, ὀρθώθη μὲ ὅλον του τὸ ἀνάστημα διὰ νὰ τὴν ὑψώσῃ μὲ τὰ χέρια του, ἀντικρύζων μάτι μὲ μάτι, ἕνας αὐτός, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ ἄνθρωπος, τὸν θάνατον καὶ τὴν πανίσχυρον Εὐρώπην. Θὰ ἀντιληφθοῦν ἔτσι καὶ θὰ κατανοήσουν καὶ τὴν στάσιν τοῦ Λαοῦ μας αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Τοῦ Λαοῦ, ποὺ ἐνῷ ἡ πύκνωσίς του ἔκαμε ἀκόμη πλέον δύσκολον τὴν ζωήν του καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἄλλων — μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὸς οὔτε ἠθέλησεν οὔτε θέλει νὰ ἔχῃ σχέσιν καὶ τοῦ ὁποίου βλέπει καθαρώτατα φοβερὰν καὶ τραγικὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἔκβασιν καὶ τὰς συνεπείας — τοῦ ἀποκλείει κάθε μέρα καὶ νέας πηγὰς καὶ νέας δυνατότητας παραγωγικῆς ἐργασίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ τοῦ στερήσῃ τὰ στοιχειώδη ἐφόδια τοῦ βίου, ὅταν ᾐσθάνθη φανερὰν καὶ ἀπειλητικὴν τὴν ἐπιβουλὴν ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, ἀντὶ νὰ πτοηθῇ καὶ νὰ λιποψυχήσῃ, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς ἀγοραίας μαθηματικῆς λογικῆς, ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ ὁδηγὸν τὴν ὑπέρλογον σοφίαν τῶν ὑπερηφάνων αἰσθημάτων του. Καί, συγκρατῶν τὴν ὀργήν του καὶ κυριαρχῶν ἐπ' αὐτῆς, ἀπαξιῶν τὸ ἔλεος τῶν ἰσχυρῶν, νηφάλιος καὶ σιωπηλὰ ἀποφασιστικός, ἀπεφάσισε — μὲ τὰ πτωχότερά του στρώματα δίδοντα τὸ παράδειγμα — ν' αὐξήσῃ τὰς στερήσεις του, νὰ παραιτηθῇ ἑκουσίως ἀπὸ ἕνα ἀκόμη μέρος τῶν λιτῶν καθημερινῶν του χρήσεων, διὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὸ πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἀνάνδρως τοῦ ἐτορπίλλισαν, κάμνοντας τὸ πλοῖον αὐτὸ σύμβολον τῆς πληγωθείσης ἐθνικῆς του τιμῆς. Διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του κατὰ πρῶτον λόγον καὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς μὴ φίλους ἔπειτα, τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν ἀταραξίαν καὶ μὲ τὸ ἴδιον ἄκαμπτον θάρρος δὲν θὰ διστάσῃ, ἂν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη, νὰ παίξῃ τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ, ἐὰν κάποιος, ὁποιοσδήποτε, ἐχθρός, θὰ ἐδοκίμαζε νὰ θίξῃ κάτι ἀπὸ τὴν γῆν ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσάν του, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι δικαιώματι ἀγώνων καὶ δικαιώματι αἵματος ἰδικόν του ἢ νὰ μειώσῃ τὴν κυρίαρχον χρῆσιν τῆς ἐθνικῆς του ἰδιοκτησίας, μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ταυτισμένη ἡ τιμὴ ἡ δική του, ἡ τιμὴ τῶν πατέρων καὶ τῶν τέκνων του.

Θὰ συσχετίσουν καὶ θὰ συγκρίνουν τότε τὴν στάσιν του αὐτὴν καὶ θὰ ἴδουν καθαρώτατα, ὅτι εἰς τὴν καθολικότητά της ἔχει τὴν ἰδίαν πηγὴν μὲ τὰς ἄλλας, ποὺ ἐμνημονεύσαμεν προηγουμένως. Ἀπορρέει ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον αἰσθήσεως τῆς ζωῆς, ποὺ ἦτο καὶ ἔμεινεν ὁ ἴδιος, διὰ μέσου τῶν χρόνων καὶ τῶν αἰώνων, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, διότι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ θεωρίαι καὶ τὰ κηρύγματα τῆς εὐρωπαϊκῆς παρακμῆς δὲν ἐστάθησαν ἱκανὰ νὰ τὸν νοθεύσουν ἢ νὰ τὸν ἀλλοιώσουν. Θὰ παραδεχθοῦν τότε καὶ θὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ὁποιαιδήποτε μεταβολαὶ καὶ ἀναστατώσεις καὶ ἂν ἀπειλοῦνται, ὅσα καὶ ἂν σχεδιάζωνται ἢ χαλκεύωνται σχέδια ἐπιβουλῶν, ἡ Χώρα αὐτὴ δύναται ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀσάλευτον ἐμπιστοσύνην. Διότι γνωρίζει, ὅτι ἡ ὑπερψυχία τοῦ ἀνθρωπίνου της πληρώματος, τὴν ἀσφαλίζει ἀδιασείστως ἐναντίον ὅλων τῶν ἐνδεχομένων καὶ ὅλων τῶν κινδύνων.

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΙΒΑΔΕΙΑ

Όσο πλησίαζα μιά μέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδος στὴ Λιβαδειὰ τόσο ξυπνοῦσαν στὸ μυαλό μου οἱ ἀρχαῖοι θρίαμβοι. Ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχὴ κλείνει τὰ λείψανα πόλεων, οἰκισμῶν, κτισμάτων, τὴν ἀνάμνησι γεγονότων ποὺ γεμίζουν σελίδες ὁλόκληρες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Θῆβαι, Ἡλέκτρων Πέλαι, Ἀλίαρτος, Ὀρχομενός, χίλια ἄλλα ὀνόματα ποὺ ξυπνοῦν ἀρχαῖες δόξες καὶ ἄλλες νεώτερες. Ἐδῶ στὸ 116 χιλιόμετρο εἶναι ἡ ὀνομαστὴ Πέτρα, ὅπου ἐδόθη ἡ ὁμώνυμη μάχη, κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ ποὺ τραγούδησε ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης, τὸν ἀγῶνα ποὺ ἄρχισε στὴ Βλαχιὰ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης καὶ ποὺ τὸν τελείωσε στὴν Πέτρα ὁ ἀδελφός του Δημήτριος. Στὸ 123 χιλιόμετρο σώζονται τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων Ἀλαλκομενῶν καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Κορωνείας, ποὺ κατέστρεψαν οἱ ρωμαῖοι. Στὸ 132 χιλιόμετρο στὸ δρόμο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἶναι ὁ σταθμὸς τῆς Λεβαδείας καὶ σὲ ἄλλα ἑπτὰ περίπου χιλιόμετρα ἡ πόλις, ποὺ τὴν βλέπουμε νὰ σκαρφαλώνη σὲ καταπράσινες πλαγιές. Κτισμένη ἀπὸ τὸν Ἀθηναῖο Λεβάδη κάτω ἀπὸ τὴν Ὁμηρικὴ Μίδεια, ἦταν γνωστὴ στὴν ἀρχαιότητα γιὰ τὸ μαντεῖο της τοῦ Τροφωνίου, γιὰ τὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ παροιμία «ἐκ Τροφωνίου μεμάντευται». Ἡ παροιμία δηλοῦσε ἄνθρωπο κυριευμένο ἀπὸ φόβο, γιατὶ ἡ κατάβασις στὸ μαντεῖο γινόταν μὲ φοβερὲς γιὰ τὸν ἐπισκέπτη δοκιμασίες. Αὐτὸ ἐσυμβουλεύθηκαν ὁ Κροῖσος καὶ ὁ Μαρδόνιος, σωζόταν δὲ ἀκόμη ἐπὶ Παυσανίου καὶ Πλουτάρχου στὸν Β´ αἰῶνα μ. Χ., ποὺ ὅλα τὰ βοιωτικὰ μαντεῖα εἶχαν σιγήσει.

Ρωμαῖοι, Φράγκοι, Καταλανοί, Τοῦρκοι πέρασαν ἀπὸ τὴ Λιβαδειά, ποὺ ἐξυμνοῦν τὰ δημοτικὰ τραγούδια. Ὁ τελευταῖος ξένος κυρίαρχος ἦταν ὁ Ἀλῆ πασᾶς, γιατὶ κατόπιν ἦρθε ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21, ποὺ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Λιβαδειὰ ἀπὸ τὴν δουλεία, μὰ ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ πάθη φοβερὲς καταστροφές.

Ἂν θελήσουμε νὰ προχωρήσουμε λίγο ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Λιβαδειᾶς θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ στὸν τύμβο τῶν Μακεδόνων ποὺ ἔπεσαν στὰ 338 π. Χ. στὴ μάχη τῆς Χαιρωνείας. Εἶναι ἐπίχωμα κυκλικὸ ὕψους 7 μέτρων καὶ διαμέτρου 70, στὸ ὁποῖο στὰ 1902 ἔγιναν ἀνασκαφὲς γιὰ νἄρθουν στὸ φῶς κάλπες νεκρικές, ὅπλα καὶ ἀγγεῖα τοῦ Δ´ π. Χ. αἰῶνος. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀκόμη βρίσκουμε τὰ ἐρείπια τῆς Χαιρωνείας καὶ κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ δρόμου τὸν περιώνυμο λέοντα, ποὺ ὑψώνοταν στὸ πολυάνδριο ὅπου ἐτάφησαν τὰ ὀστᾶ τῶν Ἱερολοχιτῶν καὶ τῶν Θηβαίων ποὺ ἔπεσαν στὴ μάχη τῆς Χαιρωνείας. Ἐδῶ ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία καὶ ἀνίδρυσε τὸν λέοντα στὸ βάθρο ποὺ ἐσυμπλήρωσεν ἡ ἴδια. Ὁ λέων παρίσταται καθήμενος καὶ τὸ ὅλο μνημεῖο ἔχει ὕψος 8.50 μ.

Θἆταν πολὺ ὅμως στὸ σύντομο αὐτὸ χῶρο νὰ δώση κανεὶς εἰκόνα τῆς ἀρχαιολογικῆς ζώνης τῆς Λεβαδείας καὶ νὰ ζωντανέψη τὴν ἀνάμνησι τόσων γεγονότων ποὺ διεδραματίσθησαν ὁλόγυρα στὶς ἑκατονταετηρίδες τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Εἶναι τόσον πολλὰ ποὺ θὰ χρειάζονταν τεύχη πολλὰ τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἔπειτα καὶ ἡ σημερινὴ Λιβαδειὰ ἔχει τὰ θέλγητρά της, ἔχει τὴν ἔντονη ζωὴ ποὺ τὴν καθιστᾷ μιὰ ἀπὸ τὶς περισσότερο ἐνδιαφέρουσες πόλεις τῆς ἐπαρχιακῆς Ἑλλάδος. Τὰ νερά της ποὺ ὑμνοῦν τὰ δημοτικὰ τραγούδια, οἱ κάμποι της, ἡ ἐργατικότης τῶν κατοίκων της, ὅλα συντελοῦν ὥστε νὰ ἐξασφαλίζη εὐημερία καὶ ἀκμή.

Κι' ἐδῶ ὅμως μοῦ ἐδόθη ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ παρατηρήση κανεὶς στὴν Ἀθήνα κι' ὅσα μοῦ ἐδόθη ἤδη ἡ εὐκαιρία νὰ παρατηρήσω, τὰ διαπιστώνω καὶ στὴ Λιβαδειά, καὶ ἐδῶ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀκολουθήσει πρὶν λίγα χρόνια τὸ γενικὸ ρυθμό. Τὸ κακοστράτισμα τῶν μεγάλων εἶχε ἐπίδρασι καὶ στοὺς μικρούς. Τὰ ἴδια τῆς Ἀθήνας. Πυρῆνες, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, ἀπεργίες, ἀσέβεια, ἀπειθαρχία, μιὰ γενικὴ ἀρρυθμία στὰ παιδικὰ μυαλά. Ἦταν ἡ περίοδος ποὺ προηγήθη τῆς μεταβολῆς ποὺ ἔσωσε τὸν τόπο.

Σήμερα στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Λεβαδείας ὑψώνεται ἕνα κτίριο, ἕνα κτίριο μὲ μιὰ τεραστία πινακίδα. Εἶναι τὸ κτίριο ποὺ στεγάζει τὴν Ὀργάνωσι Νεολαίας. Σ' αὐτὸ μέσα τὰ παιδιὰ ἀνέκτησαν τὸν ἑαυτό τους. Ἀπὸ αὐτὸ ξεκινοῦν κάθε μέρα οἱ φάλαγγες τῶν ἑλληνοπαίδων, ποὺ τοὺς βλέπει κανεὶς τέλειους στρατιῶτες, ξεκινοῦν τὰ ἑλληνόπουλα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε ὅπως μιὰ φορὰ ἰδεῶδες καὶ σκοπὸς ἡ Ἑλλάδα καὶ μόνο ἡ Ἑλλάδα.

Καὶ εἶναι νὰ μὴν εὐλογῆ κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔφερε αὐτὴ τὴ μεταβολή;

Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης

«Ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι ἡ γεωγραφική μας θέσις μέσα εἰς τὸν μεσογειακὸν κόσμον καὶ ἡ ἰδιομορφία τῆς Χώρας μας ἐπιβάλλουν νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θὰ ἀντεμετωπίζαμεν τὸν κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἰσχυροὶ πρῶτον πολεμικῶς, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολεμικὴ ἰσχύς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν τεχνικὸν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἠθικὸν πολιτισμόν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμόν, ποὺ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἀλλὰ ἐὰν εἴμεθα μόνον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ κατὰ τὸν πολιτισμόν, θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τῶν ἱπποτικῶν πολεμιστῶν ποὺ βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα, φοβερὰ τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἄδειανὰ ἀπὸ μέσα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

«ΚΙ' ΕΓΩ, ΠΑΠΠΟΥΛΗ!»

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὑποβλητικὲς καὶ συγκινητικὲς εἰκόνες τῆς θαυμαστῆς παραστάσεως τῆς «Ἱερῆς Φλόγας» στὸ φυσικὸ θέατρο τῆς Ε. Ο. Ν. στὸν Λυκαβηττό, ἦταν ἡ ἀναπαράστασι τοῦ κρυφοῦ σκολειοῦ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς. Ἀπὸ διάφορα σημεῖα, μὲ μικρὰ φῶτα στὰ χέρια, τὰ Ἑλληνόπουλα ἔρχονταν στὴν κρυφὴ σπηλιά, ποὺ τὴν εἶχαν γιὰ σχολεῖο τους. Κι' ὁ παπᾶς - δάσκαλος, ἐμπνευσμένος ἱεραπόστολος τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ποὺ καλλιεργοῦσε πιὸ πολὺ τὰ ἀνώτερα πατριωτικὰ ἰδανικὰ στὶς ψυχές τους παρὰ τὶς ξηρὲς γνώσεις στὸ πνεῦμα τους, ἄρχισε, μὲ φωνὲς καὶ λόγια προφήτου, νὰ κηρύττη τὸ ἐθνικὸ εὐαγγέλιο στοὺς μικροὺς μαθητάς του. Καὶ τὰ παιδιά, συγκινημένα, συνεπαρμένα, ἐνθουσιασμένα, μὲ φωνὴ δονημένη ἀπὸ πίστι καὶ ἀποφασιστικότητα, τὸν ἐβεβαίωναν ὅτι θὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον τους πρὸς τὴν Πατρίδα. Καὶ τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο φώναζαν:

— Κι' ἐγώ, παππούλη! Κι' ἐγώ, παππούλη!

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ πελώριο βράχο, ὅπου εἶχαν σκαρφαλώσει τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ θρησκευτικὴ σιωπὴ τὸ ὑπέροχο ξετύλιγμα τῆς ἱστορίας τῆς Πατρίδος τους, ἀκούσθηκε μιὰ κρυσταλλένια παιδικὴ φωνή, ποὺ ὅσο λεπτὴ καὶ τρυφερὴ κι' ἂν ἦταν, γέμισε μὲ τὸν ἁγνό της ἦχο τὴν ἱερὴ ἀτμόσφαιρα:

— Κι' ἐγώ, παππούλη!

Δὲν τὴν περίμενε κανείς. Δὲν ἦταν μέσα στὸ πρόγραμμα. Γι' αὐτὸ πολλὰ πρόσωπα θεατῶν γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς μὲ ἀπορία· μερικὰ χαμογέλασαν μὲ συγκατάβασι καὶ ἄλλα συνωφρυώθηκαν μὲ αὐστηρότητα μπροστὰ στὴν ἀπρόσκλητη ἐπέμβασι. Βλέποντας κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι τὸν σκοῦρον ὄγκο τοῦ βράχου νὰ ὑψώνεται γαλήνιος καὶ περήφανος πρὸς τὸν οὐρανό, χωρὶς νὰ διακρίνη τοὺς φαλαγγίτες ποὺ ἔκρυβε στὴ σκοτεινὴ ἀγκαλιά του, νόμιζε ὅτι εἶχε μιλήσει ὁ ἴδιος ὁ βράχος, ὅτι εἶχε ἀνοίξει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν αἰωνόβια καρδιά του καὶ τὴν ἄφηκε ν' ἀποκριθῆ ἡ ἴδια στὸ ἐθνικὸ κήρυγμα ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ σπηλιά.

— Κι' ἐγώ, παππούλη!

Ναί, μικρέ μου φαλαγγίτη, ἡ φρέσκια κι' ἁπαλὴ φωνή σου, ποὺ αὐθόρμητα, ἀσυγκράτητα, ἔξω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα καὶ τὴν τάξι, ἐξεπήδησε ἀπὸ τὴν ἁγνὴ ψυχή σου τὴν ἱερὴ ἐκείνη στιγμή, δὲν ἦταν μόνο ἡ δική σου ἀτομικὴ φωνή. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν συναγωνιστῶν σου, ποὺ δεμένοι, ἑνωμένοι, συνταυτισμένοι πάνω σὲ κεῖνον τὸν βράχο μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά, βρῆκαν στὴ δική σου φωνὴ τὴν ἔκφρασι τῆς κοινῆς ψυχῆς τους.

Κι' ἐγώ, παππούλη!

Κι' ἐσὺ βέβαια, Ἑλληνικὴ Νεολαία! Ἐσὺ πρὸ πάντων! Ἡ φωνή σου, ἡ καθαρὴ κι' ἁγνὴ φωνή σου, ποὺ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν ἀπαντοῦσε ἁπλῶς στὸν ἐμπνευσμένο παπᾶ καὶ δάσκαλο τοῦ κρυφοῦ σκολειοῦ. Ἀπαντοῦσε στὴν ἴδια τὴ φωνὴ τῆς ἱστορίας, ποὺ, μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀόρατου ἐκφωνητοῦ, σοῦ ἐξηγοῦσε ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ βράχο τὴν ὑψηλὴ Μοῖρα τῆς Φυλῆς μας, ποὺ εἶναι ἡ ἄσβεστη, ἡ αἰώνια «Ἱερὴ Φλόγα» τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἐκεῖ κοντά σου, μαζί σου, ὅπως πάντα, ἦταν κι' ὁ ἐμπνευσμένος Ὁδηγὸς τοῦ Ἔθνους, ποὺ πρῶτος σὲ εἶχε προσέξει, πρῶτος σὲ εἶχε νοιώσει καὶ πρῶτος σοῦ εἶχε φωνάξει τὸ μεγάλο κήρυγμα: «Σήκω ἐπάνω, Ἑλληνικὴ Νεολαία!» Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι, περισσότερο ἀπ' ὅλους μας, πιὸ βαθειὰ ἀπ' ὅλους μας, ἄκουσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴ φωνή σου, ἔνοιωσε στὸ πιὸ ἀληθινό του νόημα τὸ αὐθόρμητο μήνυμα ποὺ ἔστειλες ἀπὸ τὸν βράχο σ' Αὐτὸν καὶ στὸ Ἔθνος ὁλόκληρο καὶ σκίρτησε ἀπὸ ἱκανοποίησι, ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ πίστι στὰ αἰσθήματά σου, στὴ δρᾶσι σου καὶ στὸ μέλλον σου, ποὺ εἶναι καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος μας.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 4ης Αὐγούστου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Α. Ε. ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν

Ἐκφάζων μυχιαίτατα συναισθήματα Φαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων, Σκαπανισσῶν, συγκλονίζοντα σύγκορμον ἀναστηθεῖσαν ὑφ' Ὑμῶν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν, λαμβάνω τὴν τιμὴν εὐσεβάστως νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς, Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα ὅλων μας, ὅπως εὐαρεστούμενος ἀποδεχθῆτε ἐπ' εὐκαιρίᾳ χαρμοσύνου Ἐπετείου λυτρωτικῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστάσεως ὁλοψύχους εὐχὰς ἁπάντων μελῶν Ε.Ο.Ν., ὅπως ὁ Ὕψιστος ἐνισχύῃ Ἀρχηγὸν Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ Ἑλληνικῆς Νεολαίας εἰς μεγαλειώδες ἔργον σωτηρίας τῆς Πατρίδος καὶ σᾶς χαρίζῃ δύναμιν, ὑγείαν, χαράς, νίκας καὶ πάμπολλα ἔτη διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος τοῦ ὁδηγοῦντος τὸ Ἔθνος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων του πεπρωμένων, τοῦ ἐγκαινιάζοντος νέαν ἔνδοξον ἐποχὴν Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ἔκφρασιν τῶν τολμηροτέρων προσδοκιῶν καὶ πόθων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χαράσσοντος τὴν ἐφεξῆς ἀντάξιαν τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς ἀποστολῆς του σταδιοδρομίαν του, τὴν ὁποίαν σφυρηλατεῖτε. Πλήρεις πίστεως μέχρις ἐσχάτων εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς 4ης Αὐγούστου, πλήρεις ἀποφασιστικότητος, ἐνθουσιασμοῦ, ὁρμητικῆς μαχητικότητος καὶ ἀκλονήτου θελήσεως ποὺ Σεῖς διὰ παντὸς μᾶς ἐνεφυσήσατε, παρακαλοῦμεν δεχθῆτε διαβεβαίωσίν μας ὅτι ὡς ἄτομα καὶ ὡς σύνολα θὰ μείνωμεν παντοῦ, πάντοτε καὶ ἐν παντὶ πιστοὶ εἰς τὸν ἱερὸν ὅρκον ποὺ ἐδώσαμε καὶ εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκάματε τὴν μεγίστην τιμὴν νὰ μᾶς τάξετε ὡς στρατιώτας ἀγωνιστὰς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ μέλλον της, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖτε, τοῦ ἀγῶνος τοῦ δικοῦ Σας Ἀρχηγέ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο μὲ πρωτοπόρο τὴν Ε.Ο.Ν. σᾶς ἀκολουθεῖ ὡς Σωτῆρα, Λυτρωτὴν καὶ Πατέρα. Ἑορτάζοντες μὲ ἀγαλλίασιν διαβεβαιοῦμεν ὅτι συνεχίζομεν καὶ θὰ συνεχίζωμεν πάντοτε τὸν ἀγῶνα αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁλοκληρωτικὰ ἀφιερώθημεν διὰ παντός. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός, Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου. Μετὰ ἀπολύτου πίστεως, βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας καὶ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ καὶ ἐμπιστοσύνης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ
Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε.Ο.Ν

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὑμᾶς, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσας, δι' εὐχὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ 4ης Αὐγούστου. Εὐχαριστῶ ἐπίσης διὰ πίστιν σας, προσπαθείας καὶ ἐνθουσιασμόν σας πρὸς ἐπίτευξιν μεγάλων σκοπῶν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.

Στό περιθώριον

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΩΝ

Εἰς τὴν Τῆνον, ὅπου προχθὲς ἡ Ἑλλὰς ἔδωκεν ἐξετάσεις θρησκευτικῆς πίστεως, πατριωτισμοῦ, ψυχραιμίας καὶ πολιτικῆς πειθαρχίας, ἔναντι τοῦ γεγονότος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὡς πρᾶξις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἄλλως ἢ μιαρὰ καὶ ἄνανδρος, καταπλήξασα διὰ τοῦτο τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας διὰ τοῦ ἐκεῖ σχηματισμοῦ της, ἔδωκεν ἐπίσης τὰς ἰδικάς της ἐξετάσεις. Εἰς τὴν κρίσιμον ὥραν τοῦ τορπιλλισμοῦ οἱ συναγωνισταὶ εὑρέθησαν εἰς τὴν θέσιν των, πρωτοστατήσαντες εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν, εἰς τὴν χορήγησιν συσσιτίου εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ τορπιλλισθέντος πολεμικοῦ καὶ εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν προσκυνητῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔλαβον τὴν ἀνάγκην των κατὰ τὰς τραγικὰς ἐκείνας ὥρας. Ἡ δρᾶσις τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν περιπέτειαν ἀποδεικνύει διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεότης μέσα εἰς τοὺς κόλπους της τορνεύει κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον τὰς ἑλληνικὰς ἀρετὰς καὶ ὅτι δικαίως ὁ Ἀρχηγὸς στηρίζει ἐπ᾽ αὐτῆς τὰς καλυτέρας τῶν ἐλπίδων διὰ τὸ εὐρύτερον μέλλον τῆς Πατρίδος.

Η ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ δήλωσις τοῦ Ἀρχηγοῦ καθ᾽ ἣν τὸ Κράτος εἶναι εἰς θέσιν, ἐκ τῆς ἀποδόσεως τῶν φόρων, ν᾽ ἀντιμετωπίσῃ μαζὶ μὲ ὅλας τὰς ἄλλας ἀνάγκας του καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τορπιλλισθέντος πολεμικοῦ, δὲν μειώνει φυσικὰ κατ᾽ ἐλάχιστον τὴν ἀξίαν τῆς λαϊκῆς προσφορᾶς, διὰ τὴν διενέργειαν πανελληνίου ἐράνου πρὸς τὸν ἴδιον σκοπόν. Ἀντιθέτως ἀνυψώνει ἀκόμη περισσότερον τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν. Ὄντως δὲν εἶχον συνηθίσει τὸν λαὸν αὐτὸν εἰς παρομοίας γενναιότητας, αἱ Κυβερνήσεις του, κατὰ τὸ παρελθόν. Οὔτε εἰς πολὺ ὁμαλωτέρας ἐποχάς. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς αἰσθάνεται βαθύτατα καὶ ἐκτιμᾷ αὐτὴν τὴν μεταβολήν. Παρακολουθῶν μὲ θαυμασμὸν καὶ ἱκανοποίησιν τὴν δρᾶσιν τῆς Κυβερνήσεώς του εἰς τὸν δημοσιονομικὸν τομέα, ἀντιλαμβάνεται, ὅτι εἶναι πραγματικὸν κατόρθωμα νοικοκυρευμένης διαχειρίσεως τῶν δημοσίων ἐσόδων αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Ὁ πολεμικὸς δηλαδὴ ἐφοδιασμὸς τῆς Χώρας ἐντὸς τετραετίας καὶ συνάμα ἡ ἐκτέλεσις παραγωγικῶν καὶ κοινωφελῶν ἔργων, εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς ρυθμὸν ἄγνωστον προηγουμένως εἰς τὸν Τόπον, ἐκ μόνων τῶν πόρων τῆς χώρας καὶ χωρὶς τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν ἔξωθεν δανεισμόν.

«ΕΛΛΗ»

Τὸ Βασιλικὸν ναυτικὸν ἐδέχθη, ἀνύποπτον καὶ ἀνειδοποίητον, ἄτιμον πλῆγμα, εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου, τὸ πρωῒ τῆς 15 Αὐγούστου. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ὑγρὸν τάφον τοῦ εὐδρόμου μὲ τὸ τιμημένον ὄνομα, ὁ Λαὸς τῆς χώρας αὐτῆς, ὑπερνικῶν τὴν στιγμιαίαν κατάπληξιν, τὴν ὀδύνην καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἰδιαιτέρως οἰκεῖον εἰς αὐτὸν αἴσθημα. Ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερηφάνου ἀταραξίας, μὲ τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη νὰ θωρακίζῃ τὴν ψυχήν του, κάθε φορὰν ποὺ ἡ Μοῖρα τοῦ ἐπεφύλαττεν ἐναντιότητας καὶ συμφοράς. Ἡ παγκόσμιος συνείδησις, ὁμόφωνος ἐχαρακτήρισεν, ἐδίκασε καὶ ἐστιγμάτισε τὴν πρᾶξιν, τῆς ὁποίας ἔγινε θῦμα τὸ ὡραῖον ἑλληνικὸν πλοῖον. Καὶ ἡ κρίσις της αὐτὴ δὲν ὑπάρχει φόβος ν᾽ ἀναθεωρηθῇ ποτέ. Θὰ βαρύνῃ ἐπὶ αἰῶνας αἰώνων, ἀδυσώπητος, τοὺς ἀνάνδρους τορπιλλιτάς. Ἐπὶ εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια, ἡ «Ἕλλη», περιήγαγεν ἀνὰ τὰς θαλάσσας, εἰς τὸν ἱστόν της, τιμίαν, ἀκηλίδωτον καὶ ὑπερήφανον τὴν γαλανὴν σημαίαν μὲ τὸν λευκὸν σταυρὸν τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἐποχὰς πολέμων καὶ εἰρήνης. Ἐπὶ εἴκοσιν ἑπτὰ ἔτη ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὴν ἀνδρικὴν παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. Εἰς ἐχθροὺς καὶ εἰς φίλους ἐγνώριζε νὰ δεικνύῃ, ἀκάλυπτα τὴν πρώραν, τὸ σῆμα καὶ τὰ ὅπλα της, ὡς γνήσιος πολεμιστής. Ὁ φθόνος ὅμως τοῦ πεπρωμένου δὲν τῆς ἐχάρισε τέλος ἀντάξιον τῆς ζωῆς της. Ἡ «Ἕλλη» δὲν ἀπέπλευσε τὴν νύκτα πρὸς τὴν 15 Αὐγούστου διὰ μάχην. Οὔτε δι᾽ ἀνίχνευσιν ἐχθροῦ. Οὔτε ἀνέμενεν οὔτε ὑπωπτεύετο ἐχθρόν. Ἔπλευσε διὰ νὰ παραστῇ, μὲ τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν της, εἰς τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος. Ἐκεῖ, μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἐγένετο θῦμα δολοφονικῆς ἐνέδρας. Οἱ τορπιλλιταὶ τῆς τὴν ἔπληξαν ἐν καταδύσει, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ἐμφανίσουν τὸ πρόσωπον τοῦ πλοίου των. Ἂν ἀνήκουν εἰς συντεταγμένον ναυτικόν, κάθε ἄλλο παρὰ τιμὴν προσεπόρισαν εἰς τὸ ναυτικόν των. Ἂν ἀνήκουν εἰς Πατρίδα, κάθε ἄλλο παρὰ δόξαν προσεπόρισαν εἰς τὴν Πατρίδα των. Ἂν ἔχουν τέκνα, θὰ ἐντραποῦν νὰ διηγηθοῦν τὴν πρᾶξιν των εἰς τὰ τέκνα των. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ τίμιος ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τολμήσουν νὰ καυχηθοῦν διὰ τὸ σκοτεινὸν ἔργον των, οὔτε τίμιον ἀνθρώπινον στόμα θὰ ἐπαινέσῃ τὸ «ἀνδραγάθημά των».

Ἡ κατακλύουσα πάντα τ᾽ ἀνθρώπων κακά, κατὰ τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον, θάλασσα, ἐκάλυψε μαζὶ μὲ τὸ σκάφος καὶ τὴν ἀξιοθρήνητον δειλίαν των. Θὰ φέρουν μόνοι, σιωπηλοί, ὡς οἱ κοινοὶ ἐγκληματίαι, μέχρι τάφου, τὸ βάρος καὶ τὴν τύψιν τῆς πράξεώς των, ἀνεξίτηλοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἀλλ᾽ ἂν μὲ τὸν τορπιλλισμὸν τῆς «Ἕλλης» τὸ Βασιλικόν μας ναυτικὸν ἔχασε ἕνα πλοῖον, ὁ Λαὸς ὁ ἑλληνικὸς ἐκέρδισε μίαν ἠθικὴν νίκην, ἡ ὁποία ἐκμηδενίζει τὴν ὑλικὴν ἀπώλειαν. Ἔλαβεν ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐπιδείξῃ μαζὶ μὲ τὴν ὑπερήφανον ἀταραξίαν, τὴν ὁποίαν ὑπεγραμμίσαμε εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχικῆς του γενναιότητος. Ἐκυριάρχησεν ἐπὶ τῆς ὀργῆς του καὶ δὲν ἄφηκε νὰ ἐκσπάσῃ ἡ δικαία ἀγανάκτησίς του εἰς ἀσχημίας καὶ ὀχλικὰς ἐκδηλώσεις, συνήθεις εἰς πολιτικῶς ἀώρους καὶ ψυχικῶς εὐτελεῖς Λαούς. Ἐκράτησε μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἀξίαν μεγάλου Ἔθνους, τὸ πένθος του καὶ ἀπήντησεν εἰς τὸ πλῆγμα μὲ τὴν μόνην ἁρμόζουσαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀπάντησιν. Μὲ τὴν προσφοράν του νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσθέτους θυσίας, διὰ ν᾽ ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλο, νέον σκάφος, τὸ ἀπολεσθέν. Μία νέα «Ἕλλη», ἰσχυροτέρα τῆς ἄλλης, ποὺ ἡ πειρατικὴ τορπίλλη τοῦ ἀγνώστου ὑποβρυχίου τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν βυθόν, θὰ ἔλθῃ γρήγορα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της εἰς τὰς τάξεις τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, διὰ νὰ διαδηλώνῃ τὴν ἀκατανίκητον ἀπόφασιν τῆς Ἑλλάδος νὰ κρατήσῃ ἀκατάβλητος καὶ ἀπτόητος ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον τὴν θέσιν καὶ τὴν κυριαρχίαν της εἰς τὴν ἑλληνικὴν στερεὰν καὶ εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

Στό περιθώριον

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

Μαζὶ μὲ τὰ αἰσθήματα τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀγανακτήσεως διὰ τὸ ἄνανδρον ἔγκλημα τοῦ τορπιλλισμοῦ τῆς «Ἕλλης» μας, δικαιοῦται κάθε Ἕλλην νὰ αἰσθανθῇ συγχρόνως καὶ βαθύτατον αἴσθημα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας διὰ τὴν ὑπέροχον ἐκδήλωσιν ἐθνικῆς ἑνότητος, τὴν ὁποίαν, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ γεγονότος, ἔδειξεν ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Ἡ αὐθόρμητη, ἡ πηγαία, ἡ πρόθυμη, ἡ ἐπίμονη ἐπιθυμία, ποὺ τόσο ζωηρὰ καὶ ἔντονα ἐξεδήλωσεν ὁ Λαὸς ἀπ᾽ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς, διὰ τὴν διενέργειαν ἐράνου πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος πολεμικοῦ, ἦτο μία ἀσυγκράτητη ἔκρηξις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ποὺ ἐξέφραζεν ὄχι ἁπλῶς τὸν πόνον καὶ τὴν ὀργήν της, ἀλλὰ καὶ τὸν ἕνα, κοινὸν καὶ ἑνιαῖον ἐθνικὸν παλμόν, ὁ ὁποῖος ἐδόνησε καὶ ἐσυγκλόνισε τὴν μίαν καὶ μοναδικὴν καρδίαν τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν παρουσίασεν ἀκόμη μίαν φορὰν γεμάτην ἀπὸ τὰ ἴδια καὶ αἰώνια ἁγνὰ καὶ φλογερὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα. Ἐργάται, ἀγρόται, ἐπαγγελματίαι, σωματεῖα καὶ ἰδιῶται, χωρὶς καμμίαν συνεννόησιν, χωρὶς καμμίαν εἰσήγησιν, ἔσπευσαν, ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀπὸ παντοῦ, νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολόν των. Καί, ὅπως ἦτο ἑπόμενον, μεταξὺ τῶν πρώτων, οἱ νέοι τῆς Ὀργανώσεώς μας. Μολονότι ὁ Ἀρχηγὸς ἐδήλωσε ὅτι ὁ ἔρανος αὐτὸς δὲν χρειάζεται, διότι τὸ Κράτος εἶναι εἰς θέσιν ν᾽ ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν πολεμικὸν μὲ ἄλλο μεγαλύτερον καὶ καλύτερον, ὁ ἔρανος συνεχίζεται, ὡς ἕνα ἀσυγκράτητον ξεχείλισμα τῆς καρδίας τοῦ Λαοῦ. Διαβάσαμε γράμματα ἐργατῶν, ποὺ φέρνουν τὰ δάκρυα στὰ μάτια· εἴδαμε ἐκδηλώσεις ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ποὺ συγκινοῦν βαθύτατα· ἀλλὰ παρακολουθοῦντες συγχρόνως τὴν ἀκράτητη προθυμία τῶν νέων τῆς Ὀργανώσεώς μας, εἴδαμε τὰ πεντόδραχμα, τὰ δίδραχμα καὶ τὸ μονόδραχμον ποὺ προσφέρουν, καὶ γεμίσαμε ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ πίστιν. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐδήλωσε ὅτι εἶναι βαθύτατα συγκινημένος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς. Μαζί Του ἐξίσου συγκινημένον εἶναι καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον, ποὺ, συσπειρωμένον ὡς εἷς ἄνθρωπος γύρω ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ Αὐτόν, ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ ἀτύχημα περισσοτέραν πίστιν καὶ μεγαλυτέρας δυνάμεις.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀσκήσεις τοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ δευτέρα: Ἕνας Φαλαγγίτης ἀπὸ τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὴν ὡραίαν ἑορτὴν ποὺ ἐδόθη στὸ Φυσικὸν Θέατρον τῆς Ε.Ο.Ν. (Νταμάρια Λυκαβηττοῦ).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΝΑΝΔΡΟΙ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΙΣ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΟΡΠΙΛΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΡΟΜΟΥ ΜΑΣ "ΕΛΛΗ,,

Τὴν 8.30 πρωινὴν τῆς 15 Αὐγούστου ἀγνώστου ἐθνικότητος ὑποβρύχιον ἐπιτεθὲν ἐν καταδύσει κατὰ τοῦ ἠγκυροβολημένου εἰς τὸν ὅρμον τῆς Τήνου εὐδρόμου μας «Ἕλλη» τὸ ἐτορπίλλισε καὶ τὸ ἐβύθισε.

Τὸ πλῆγμα τοῦτο κατὰ τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβύθισεν εἰς πένθος ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἐγένετο ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας:

Τὸ εὔδρομον «Ἕλλη» ἔλαβε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην τὴν διαταγὴν νὰ καταπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου διὰ νὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖ τιμὰς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἑορτάζεται εἰς τὴν Τῆνον πανηγυρικῶς.

Πράγματι ὁ κυβερνήτης τῆς «Ἕλλης» κ. Χατζόπουλος ὡδήγησε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν προλιμένα τῆς Τήνου, ὅπου τοῦτο καὶ ἠγκυροβόλησε.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Τῆνον ἡ τελετὴ τῆς λιτανείας τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνος προητοιμάζετο, θὰ ἠκολουθεῖτο δὲ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν προσκυνητῶν, ποὺ εἶχαν καταφθάσει ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀνάπηροι, τυφλοί, κωφοί, ἄλαλοι, παραλυτικοὶ ποὺ περίμεναν ἀπὸ τὴν Μεγαλόχαρη τὴν θεραπείαν.

Εἰς τὴν «Ἕλλην», ἡ ὁποία λόγῳ τῆς ἡμέρας ἔφερε τὸν μέγαν σημαιοστολισμόν, ἡτοιμάζετο τὸ ναυτικὸν ἄγημα, τὸ ὁποῖον ἀποβιβαζόμενον θὰ ἀπέδιδε τὰς τιμὰς εἰς τὴν εἰκόνα.

Αἴφνης τρεῖς ἀλλεπάλληλοι ἰσχυροὶ κρότοι συνετάραξαν τὴν εἰρηνικὴν ἀτμόσφαιραν. Οἱ προσκυνηταὶ ἐδοκίμασαν τότε τὴν φρίκην τοῦ πολέμου καὶ ἔζησαν ἐπὶ ἓν τρίωρον στιγμὰς ἀγωνίας καὶ τρόμου. Τὰ πάντα ἐσείσθησαν, ἐνῷ τὰ γυναικόπαιδα ἔξαλλα καὶ ἐν πανικῷ ἔτρεχαν πρὸς τὰς παρόδους διὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν λιμένα.

Τυφλοὶ καὶ παραλυτικοὶ ἀσθενεῖς ἐγκατελείποντο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των ποὺ ἐζήτουν οἱ ἴδιοι νὰ σωθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ καπνοὶ καὶ φλόγες ἐκάλυψαν τὴν «Ἕλλην», ἡ πρώτη δὲ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκρήξεως. Ἐντὸς ὀλίγου διεσκεδάσθη ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ βομβαρδισμοῦ. Συντόμως ὅμως ἐγνώσθη ὅλη ἡ ἀλήθεια, διεπιστώθη δηλαδὴ πλήρως τὸ θλιβερὸν γεγονὸς τοῦ τορπιλλισμοῦ, γενομένου ὑπὸ ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον προσήγγισε τὸ εὔδρομόν μας ἐν καταδύσει, ἐξηκόντισεν ἐναντίον του τρεῖς τορπίλλας καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐκ τῶν τριῶν τορπιλλῶν αἱ δύο ἠστόχησαν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ λιμενοβραχίονος ὅπου καὶ ἐξερράγησαν, ἡ δὲ τρίτη ἔπληξε τὴν «Ἕλλην» ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ λεβητοστασίου, ἐπιτυχοῦσα τὴν διάρρηξιν τοῦ λέβητος. Συγχρόνως ἡ ἔκρηξις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκχυθῇ καὶ νὰ ἀναφλεγῇ ἡ καύσιμος ὕλη τοῦ πολεμικοῦ.

Ὁ κυβερνήτης κ. Χατζόπουλος καὶ οἱ ἄνδρες ἐδοκίμασαν νὰ κλείσουν τὰ στεγανὰ διὰ νὰ μὴ καταβυθισθῇ ἀμέσως, ἀλλὰ ἡ πυρκαϊὰ ἐξηπλώθη ἀστραπιαίως καὶ οἱ ναῦται δὲν ἠδύναντο νὰ κινηθοῦν παρὰ τὴν ψυχραιμίαν ποὺ διετήρησαν μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Ὡς τελευταίαν ἐλπίδα εἶχον τὴν ρυμούλκησιν τοῦ σκάφους εἰς τὰ ἀβαθῆ παράλια, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ ρυμούλκια ἐθραύσθησαν.

Τότε μόλις ὁ κυβερνήτης διέταξε τὸ πλήρωμα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σκάφος, αὐτὸς δὲ μόνος ἔμεινεν ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Οἱ τελευταῖοι ἀξιωματικοὶ διὰ τῆς βίας κατώρθωσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ σκάφος ἀπὸ ὅπου ἐκρατεῖτο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὴν ξηράν.

Πράγματι μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ κυβερνήτης τὸ σκάφος κλῖνον πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐβυθίσθη μὲ κυματίζουσαν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὸν ὑψηλότερόν του ἱστόν.

Ὁ αἱματηρὸς ἀπολογισμὸς τοῦ φρικτοῦ δράματος τοῦ λιμένος τῆς Τήνου ὑπῆρξεν ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς «Ἕλλης» εἷς νεκρός, τέσσαρες ἐξαφανισθέντες καὶ εἰκοσιεννέα τραυματισμένοι, ἐκ δὲ τῶν προσκυνητῶν μία νεκρά, ἐκ συγκοπῆς, καὶ πολλοὶ τραυματίαι καὶ μωλωπισμένοι εἴτε ἐκ θραυσμάτων τῶν τορπιλλῶν εἴτε ἐκ πτώσεων λόγῳ τοῦ δημιουργηθέντος πανικοῦ.

Νεκρὸς εἶναι ὁ κελευστὴς Παπανικολάου καὶ ἐξαφανισθέντες ὁ ὑποκελευστὴς Μαντούβαλος καὶ οἱ θερμασταὶ Ἀναστελόπουλος, Γρίβας καὶ Μπόνος.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Κύριε Πρωθυπουργέ,

»Ἡ ὅλως ἀπροσδόκητος εἴδησις περὶ τοῦ τορπιλλισμοῦ καὶ τῆς βυθίσεως τῆς «Ἕλλης» μὲ ἐλύπησε βαθύτατα. Συμμεριζόμενος δὲ τὴν θλῖψιν, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ Ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐψυχίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεδείξατο τὸ πλήρωμα τῆς «Ἕλλης», παρακαλῶ Ὑμᾶς, Κύριε Πρωθυπουργέ, ὅπως ἐκφράσητε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὑπαξιωματικοὺς καὶ ναύτας τῆς «Ἕλλης» καὶ ἰδιαίτατα πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν θυμάτων τοῦ τορπιλλισμοῦ, τὴν θερμοτάτην μου συμπάθειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Ἐν Τατοΐῳ τὴν 15ην Αὐγούστου 1940».

Ἐπίσης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγήν:

«Πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικόν,

»Μὲ βαθεῖαν ὀδύνην ἀγγέλλομεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ εὐδρόμου «Ἕλλη», ἠγκυροβολημένου εἰς τὸν ὅρμον Τήνου, ὅπου εἶχε καταπλεύσει πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν εἰς τὴν Θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. Τὸ πλοῖον, σημαιοστόλιστον, ἐβλήθη διὰ τορπιλλῶν ἀγνώστου ἐθνικότητος ὑποβρυχίου.

»Ἑρμηνεύων τὰ ὀδυνηρὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀπευθύνω θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Κυβερνήτην, τὸ Ἐπιτελεῖον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἕλλης», οἵτινες ἔπραξαν τὸ καθῆκόν των, συμφώνως πρὸς τὰς παλαιὰς ναυτικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἐκφράζω τὴν συμπάθειάν μου πρὸς τὰ θύματα τοῦ ἀδοκήτου τούτου τορπιλλισμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Ἡ Ε.Ο.Ν. Τήνου καὶ Σύρου προσέφεραν ἀμέσως ἀξιολόγους ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἄμεσον μεταφορὰν καὶ περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν συσσιτίου διὰ τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ἕλλης».

Οἱ Τήνιοι ἐπίσης ἐπέδειξαν ἀρίστην διαγωγὴν φιλοξενήσαντες τοὺς προσκυνητὰς καὶ περιθάλψαντες τοὺς ἀναξιοπαθήσαντας.

Τὸ τορπιλλισθὲν ἔνδοξον εὔδρομον «Ἕλλη»

Σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ Παρνασσοῦ κατὰ τὸ Νοτιᾶ ἀνοίγεται ἀνάμεσα στὰ βουνὰ μιὰ κοιλάδα. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ κλείνεται ὁλόκληρη ἀπὸ ψηλοὺς καὶ ἀπότομους βράχους τὶς «Φαιδριάδες πέτρες» ποὺ κόβονται στὴ μέση ἀπὸ μιὰ χαράδρα σκοτεινή.

Βαρὺ καὶ μαλαγχολικὸ τοπίο. Ὅλα εἶναι ἐπίσημα καὶ σιωπηλὰ σὰ νὰ σέβωνται τὴν ἀόρατη παρουσία ἑνὸς θεοῦ.

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ γλυτώνει θαρρεῖς ἀπὸ τὶς ἐγκόσμιες λαχτάρες της, ἀπὸ τὰ ἐφήμερα μάταια ὄνειρά της κι' ἀτενίζει πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὴ μυστικὴ οὐσία τῆς ζωῆς, τὶς αἰώνιες ἀξίες ποὺ στέκουν ἀσάλευτες πέρα ἀπὸ τόπο καὶ χρόνο.

Ἂν τύχῃ λόγου χάρη καὶ σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τὰ πολύχρυσα ζωγραφισμένα παλάτια ὅπου σὰ μελισσολόϊ μπαινοβγαίνουν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ὑποτακτικοί, ὁ ἀγῶνας τοῦ ἀνθρώπου στὶς πολυθόρυβες πολιτεῖες καὶ τὰ λιμάνια γιὰ νὰ κερδίσουν δόξα καὶ πλοῦτο... τὰ ἡλιοπερίχυτα μαρμαρένια στάδια ὅπου οἱ νέοι δείχνουν τὴ δύναμη καὶ τὴν ὀμορφιά τους καὶ καμαρώνουν... θὰ κουνήσῃς τὸ κεφάλι μὲ ἀγανάκτηση καὶ θὰ τὰ λογαριάσῃς ὅλα τοῦτα ἀνθρώπινα... πολὺ ἀνθρώπινα.

Γι' αὐτὸ ἴσως τὸ μέρος τοῦτο νοιώθει κανεὶς κάτι ἀπὸ τὴν πίκρα τοῦ θανάτου καὶ τὴ γαλήνη τῆς αἰωνιότητας.

* * *

Ἐδῶ σ' ἕνα πλάτωμα κάτω ἀπὸ τὶς Φαιδριάδες βρισκότανε ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνα... Λίγο πιὸ πέρα ἡ Κασταλία πηγή, ὅπου κάθε πρωΐ πλύνονταν μὲ τὸ μυστικό της νερὸ οἱ ἱερεῖς καὶ ράντιζαν μ' αὐτὸ τὸν ἱερὸ χῶρο... Ἐδῶ εἶναι καὶ τὸ μαντικὸ χάσμα. Ἡ ἱέρεια πάνω σ' ἕνα τρίποδα ζαλισμένη ἀπὸ τοὺς καπνοὺς ποὺ ἀναδίνονταν ἐκεῖθε, μέσα σ' ἔκσταση, ὡραματίζονταν τὸ μέλλον καὶ τὸ διατύπωνε μὲ κραυγὲς καὶ λέξεις μυστηριώδεις καὶ ἀσυνάρτητες ποὺ μονάχα οἱ σοφοὶ ἱερωμένοι μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ κρυφό τους νόημα.

Μὰ δὲν ἔλεγε μοναχὰ τὸ μέλλον τὸ μαντεῖο.

Ὁ Ἀπόλλων ἑρμήνευε τὶς γνῶμες τοῦ μεγάλου πατέρα του, τοῦ Δία ποὺ μὲ τὴ θέλησή του κρατοῦσε ἀσάλευτα τὴν παγκόσμια τάξη καὶ ἁρμονία. Αὐτὸς ἔβαλε στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑπαγόρεψε τοὺς νόμους ποὺ τὴν ἐκφράζουν σὲ κάθε περίστασι. Ἐπαινοῦσε τὸ καλό, τιμωροῦσε τὸ κακό, θύμιζε μὲ φωτεινὰ παραδείγματα κάθε τόσο ποιὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε πάνω στὴ γῆ.

Ὅμως συχνὰ ὁ ἄνθρωπος παρασύρεται ἀπὸ τὰ πάθη του... σκοτίζεται τὸ μυαλό του, σφάλλει... καὶ τότε ἐρχόταν στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν νὰ ρωτήσῃ τὸν ἴδιο τὸν θεό, ποὺ εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐπίγνωση τῆς ἀρετῆς, τί πρέπει νὰ κάμῃ καὶ πῶς.

Ἡ Ἑλλάδα ἦταν τὸ φωτεινὸ κέντρο τοῦ κόσμου... Τὸ Δελφικὸ μαντεῖο ἦταν ἡ πηγὴ ἀπ' ὅπου ἀναδίνονταν αὐτὸ τὸ φῶς, ὁ ἀνώτατος ὁδηγός, ὁ ἀνώτατος δάσκαλος ποὺ κανόνιζε καὶ ρύθμιζε ὄχι μονάχα τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, μὰ καὶ ἀνάμεσα στὶς πολιτεῖες, τὸν ἰδιωτικὸ μαζὶ καὶ τὸ δημόσιο ἑλληνικὸ βίο.

Ἦταν ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς.

* * *

Εἴδαμε πῶς ὅταν ὁ Ὀρέστης κυνηγημένος ἀπὸ τὶς Ἐρινύες ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, οἱ γυναῖκες τοῦ χοροῦ ποὺ στάθηκαν βοηθοί του στὸ φοβερὸ ἔργο, ἐκφράζουνε τρομαγμένες μιὰ ἀπορία: Πῶς θὰ λυθῇ τέλος πάντων πιὰ καὶ πότε ἡ κατάρα αὐτὴ ποὺ βαρύνει τὴ γενιὰ τῶν Ἀτρειδῶν; Τόσα αἵματα, τόσοι φόνοι, τόση σύγχυση στὸ ζήτημα ποιὸ εἶναι τὸ σωστὸ καὶ ποιὸ δὲν εἶναι· γιατὶ ὅλοι εἴχανε κι' ἀραδιάζανε μιὰ δικαιολογία ὅταν μόλυναν τὰ χέρια τους μὲ τὸ συγγενικὸ αἷμα.

Ἤτανε ἄραγε τρόπος νὰ καθαριστοῦν τόσα κακουργήματα ἢ ἡ ἐκδίκηση θὰ ἀκολουθοῦσε τὴν ἐκδίκηση ὡς ὅτου συθέμελο γκρεμιστῇ τὸ κάστρο καὶ τὸ παλάτι τῶν Ἀτρειδῶν;

Βέβαια μόναχα ὁ Δελφικὸς Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ τὴ λύτρωση, νὰ σκορπίσῃ φῶς στὴ σκοτεινὴ ἀπὸ τὸ ἄγριο πάθος συνείδηση, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴ σαλεμένη ἁρμονία.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸ Δελφικὸ Θεό, τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ στὸ μαντεῖο του καταφεύγει ὁ Ὀρέστης.

Εἶναι πρωΐ ἀκόμα. Μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα μόλις μπορεῖς στὸ λιγοστὸ φῶς νὰ διακρίνῃς τ' ἀντικείμενα. Σιωπή... μυρουδιὰ ἀπὸ μυρσίνη καὶ δάφνη...

Ξάφνου ἀπὸ τὸ ἄδυτο, ἕνα κορμὶ ἀνθρώπινο κυλῶντας χέρια, πόδια, σὰν τεράστιος κάβουρας ὁρμάει... Φτάνει ὡς τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα... ἐκεῖ σταματᾶ... στέκεται ὄρθιο... Εἶναι μιὰ γυναῖκα, ἡ γριὰ Πυθία. Ἀνασαίνει συχνὰ καὶ κοιτάζει μέσα ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ βωμὸς τοῦ Θεοῦ σὰ νὰ εἶδε κάτι παράξενο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της. Μιλάει μόνη της, ἔτσι ὅπως κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς παραζαλίζει ἕνα δυνατὸ συναίσθημα.

Ξάφνου ἕνα ἀνθρώπινο κορμὶ ὁρμάει βαδίζοντας μὲ τὰ τέσσερα.

ΠΥΘΙΑ

Καὶ νὰ τὸ πῆς τρομάζεις καὶ νὰ τὸ κοιτάξῃς
αὐτό, ποὺ ἀπὸ τοῦ Φοίβου μ' ἔδιωξε τὸ σπίτι.
Παράλυσα, τὰ πόδια μου δὲν μὲ κρατοῦσαν
κι' ἔτσι κυλῶντας μὲ τὰ τέσσερα ἔχω φτάσει.
— Γριὰ ποὺ φοβηθῇ τίποτα δὲν ἀξίζει! —
Μπαίνω λοιπὸν στὸ πολυστολισμένο βάθος
καὶ στὸ βωμὸ θεοκατάρατο ἄντρα βλέπω
νὰ κάθεται σὰ νὰ ζητοῦσε προστασία.
Τὰ χέρια του καὶ τὸ σπαθί του στάζαν αἷμα,
ληοκλώναρο ἀψηλὸ κρατοῦσε στολισμένο
σεμνὰ καὶ πλούσια μὲ λινάρι καὶ μαλλί.
Κι' ἔχουν στημένο γύρω του σφιχτὸ καρτέρι
κάτι γυναῖκες ποὺ κοιμοῦνται καθισμένες...
ὄχι γυναῖκες, δίχως ἄλλο, μὰ γοργόνες...
μὰ κι' οὔτε μὲ γοργόνες θὰ τὶς παρομοιάσω
γιατὶ τὶς εἶδα κάποτε ζωγραφισμένες
ν' ἀρπάζουν τοῦ Φινέα τὸ δεῖπνο... Κι' εἶ
[ναι μαῦρες
μὲ συχαμένους τρόπους καὶ δίχως φτερά
Καὶ ρεύγονται ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὶς σιμώ-
[σῃς...
Λάμπουν τὰ μάτια τους μὲ φλόγα μανιασμένη
κι' ὁ στολισμός τους τέτοιος ποὺ νὰ μὴν ται-
[ριάζῃ
νὰ μποῦνε σὲ ναὸ Θεοῦ ἢ σπίτι ἀνθρώπου.

Κανένας τόπος δὲν καυκιέται πῶς τὶς τρέφει
ἀβλαβος, δίχως ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα.
Στὸ σπιτικό του τώρα ἂς τὰ βολέψῃ ὁ Φοῖβος
ποὺ στέκει ἐδῶ μεγαλοδύναμος ἀφέντης
καὶ ξέρει νὰ γιατρεύῃ καὶ νὰ προφητεύῃ
κι' ἀπὸ τὰ ξένα σπίτια τὸ κακὸ νὰ διώχνῃ!

Ἔτσι μιλεῖ ἡ γριὰ Πυθία καὶ μὲ τέτοια λόγια καὶ καμώματα — γιατὶ ὁ τρόπος ποὺ παρουσιάζεται εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸς — περιγράφει τὶς Ἐρινύες καὶ τὸ φόβο ποὺ τῆς ἐγέννησαν.

Καὶ πρέπει νὰ φανταστοῦμε πῶς ἔτσι εἶναι καμωμένη ἡ σκηνογραφία, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ τοὺς θεατὰς καὶ ὁ βωμὸς καὶ ὁ Ὀρέστης ποὺ κάθεται κοντά του μὲ τὸ ἱκετευτικὸ στολισμένο κλωνάρι τῆς ἐλιᾶς καὶ οἱ Ἐρινύες ὁλόγυρα ἀποκοιμισμένες. Ὡς τόσο ὁ Φοῖβος ποὺ ἐπικαλεῖται ἡ Πυθία «νάρθῃ καὶ νὰ τὰ βολέψῃ τώρα στὸ σπιτικό του» κατεβαίνει πραγματικὰ φωτεινὸς καὶ ὑπέροχος κι' ὁλόκληρο τὸ ἄδυτο φωτίζεται ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς χάρης του.

Τί εὐτυχισμένη γαλήνη φανερώνει τὸ πρόσωπό του... Πόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σύγχυση καὶ τὰ βάσανα καὶ τοὺς φόβους βρίσκεται!

Σιμώνει κατὰ τὸν Ὀρέστη καὶ μιλᾶ ἔτσι ποὺ μοναχὰ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του εἶναι γλυκειὰ παρηγοριά.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Φίλος πιστός σου θὰ σταθῶ καὶ φύλακάς σου·
κι' ἂν εἶμαι στὸ πλευρό σου κι' ἂν μακρυά
[σου μένω
δὲ θὰ μὲ βροῦνε μαλακώτερο οἱ ὀχτροί σου.
Οἱ λυσσασμένες τοῦτες, τώρα, καθὼς βλέπεις
σ' ὕπνο βαρὺ ἔχουν πέσει, οἱ καταφρονεμένες
τῆς νύχτας οἱ γεροντοκόρες ποὺ μαζί τους
κανεὶς Θεός, θνητός, θεριό, δὲ ζευγαρώνει.
Εἶναι στοιχειὰ τῆς συμφορᾶς καὶ στὸ σκοτάδι
μανιάζουν καὶ στοῦ Τάρταρου τὰ καταχθόνια
ἀπὸ θνητοὺς κι' ἀθάνατους κατατρεγμένες.

(Ἀκολουθεῖ) M. Ἀναστασίου

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

* Η ΙΕΡΗ ΦΛΟΓΑ *

Στὸ φυσικὸ θέατρο τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπως λέγεται τὸ νέο θέατρο ποὺ ἀποκάλυψε ἀπὸ πέρυσι ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης, ἐδόθη γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Κυριακὴ 11

Αὐγούστου τὸ ἔργο «Ἡ Ἱερὴ Φλόγα» τοῦ κ. Δ. Μπόγρη. Ἐκτελεσταὶ ἦσαν Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπάνισσες καὶ Σκαπανάκια! Σκηνοθέτης ὁ κ. Κωτσόπουλος... Ὑπόθεσις: Τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ πνεῦμα ποὺ φορεύς του εἶναι ἡ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἑλληνικὴ νεότης, ποὺ τὸ δυναμώνει μὲ τὸ σφρῖγος της, καὶ συμβολισμός του ἡ ἱερὴ φλόγα, ποὺ ἀκοίμητη καίει εἰς τὸν ἑλληνικὸ βωμό, τὸν ἕνα στὰ μακραίωνα διαστήματα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμβολίζῃ τὸ ἑνιαῖο καὶ ἀδιαίρετο τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὐτή, αὐτὴ ποὺ φώτισε τὸν Κόσμο μὲ τὰ ὑπέρλαμπρα δημιουργήματά της στὴν κλασσική, τὴν Ἀλεξανδρινὴ καὶ τὴ Βυζαντινὴ ἐποχή...

Τὸ ἔργο ἦταν ἀφιερωμένο στὴν ἑλληνικὴ νεότητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, γιατὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἐκείνη ποὺ συμβολίζει τὴν δυναμική, τὴ ζωντανὴ ἐκδήλωσι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Συγγραφεὺς θέλησε νὰ δώσῃ μιὰ ζωντάνια στὴν ἔξαρσι τῆς δυναμικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἀθανάτου ἑλληνικοῦ πνεύματος μὲ τὴν παράθεσι εἰκόνων γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ πολιτεία τοῦ κλασσικισμοῦ μέχρι τῆς ἰδικῆς μας, τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ ρωτάει κανείς. Πέτυχε ἀπόλυτα ὁ συγγραφεύς; Ἡ ἀπάντησις ἀδίστακτα εἶναι καταφατική! Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐκεῖνοι ποὺ διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις τους. Αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶχε μόνο νὰ ἐπιδείξῃ ὁ συγγραφεύς! Δὲν μποροῦσε στὴν ἐπιλογή του νὰ μᾶς ἐμφανίσῃ καὶ ἄλλα, ὅπως τὴν ἀνατίναξι τοῦ Κουγκιοῦ, τῆς Μονῆς τοῦ Σέκκου, τὸ Ἀρκάδι, τὴν Ἐποποιΐα τοῦ 1912 - 13; Ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ καὶ δίκαιο καὶ ἄδικο!. Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἔγραψε ἱστορία! Ἔκαμε ἐπιλογὴ γεγονότων ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία. Κι' αὐτὰ ἐνεφάνισε στὶς εἰκόνες του, ποὺ κάθε μιὰ ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸ συμβὰν κάθε ἐποχῆς — ὄχι ἐποχῆς ὅμως ποὺ περιλαμβάνει δυὸ καὶ τρία χρόνια, ἀλλὰ μιᾶς ἐποχῆς ποὺ τὰ ὅρια της σχηματίζονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑφὴ τῶν γεγονότων, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ αἰῶνες ὁλόκληροι! Βέβαια, ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία εἶναι τόσο ἔνδοξος καὶ τὰ γεγονότα τόσα ποὺ ἂν ὁ συγγραφεὺς ἤθελε νὰ τὰ περιλάβῃ ὅλα, θὰ χρειαζόταν νὰ καθηλώσῃ τὸ κοινὸν ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες στὸ φυσικὸ θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν αὐτῆς τὸ ἔργον ὑπῆρξε ἄρτιο κι' ὁ συγγραφεύς του πέτυχε ἀσφαλῶς ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Εἶναι ἔτσι ἄξιοι συγχαρητηρίων καὶ κεῖνος ποὺ τὸ ἔγραψε, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸ διάλεξαν.

Ἡ δουλειὰ τοῦ σκηνοθέτου, τοῦ κ. Κωτσοπούλου, ἦταν ἀρκετὰ δύσκολη. Εἶχε μπροστά του ἕνα γυμνὸ βράχο, σὰν μοναδικὴ σκηνογραφία ποὺ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ φόντο, πρὸ τοῦ ὁποίου τὸ «ἄπειρο» ἔμψυχο ὑλικὸ ποὺ εἶχε στὰ χέρια του ὤφειλε νὰ ζωντανέψῃ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μπόγρη!

Μέσα: Ἡ διδασκαλία του στὰ παιδιά, καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς. Μὰ παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες του, ὁ σκηνοθέτης πέτυχε στὸ ἔργο του, καὶ εἶναι γιὰ τοῦτο ἄξιος τῶν μεγαλυτέρων συγχαρητηρίων, γιατὶ αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ ἀφανὴς παράγων καὶ οὐσιαστικὸς συντελεστὴς τῆς ὅλης ἐπιτυχίας. Τὸ ὅλο σκηνογραφικὸ ἔργο—ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ αὐτὴ ἡ παρένθεσις — ἦταν ἕνας βωμὸς καὶ μιὰ ἀναμμένη φλόγα, (ἡ ἱερὴ φλόγα). Σπουδαία ἡ ἐπιτυχία της. Ποιὸς τὴν κατάφερε ἔτσι; Πολλοὶ ὀλίγοι ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τεχνητῆς φλόγας, καμωμένης ἀσφαλῶς ἀπὸ ἄσπρα καὶ κόκκινα σατὲν φωτισμένα ἀπὸ ἐσωτερικὸ προβολέα καὶ κινούμενα ἀπὸ ἀνεμιστῆρα.

Ὁ σκηνοθέτης κατώρθωσε νὰ πειθαρχήσῃ μία μᾶζα, ποὺ ἀκριβῶς γιατὶ εἶναι τέτοια δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ πειθαρχηθῇ. Ἐπίσης ἔδωσε εἰκόνες περίφημες. Ὁ Ναζωραῖος διδάσκοντας τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἦταν κάτι ποὺ συγκίνησε βαθύτατα τοὺς θεατάς, ποὺ σὰν Ἕλληνες δὲν παύουν νὰ συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ Ἔθνος, γιατὶ Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλλὰς εἶναι δυὸ πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ξέχωρα.

Ἡ ἕκτη εἰκόνα εἶχε μέσα της ἀρκετὸ ρεαλισμό!... Τὸ ἐγερτήριο σάλπισμα τοῦ ἀρχηγοῦ ξεσήκωσε τὴν παραστρατημένη καὶ παραπαίουσα νεότητα! «Σήκω ἐπάνω Ἑλληνικὴ Νεολαία»! Ἦταν τὸ πρόσταγμα ποὺ δόνησε τὶς νεανικὲς ψυχές. Κι' ἔπιασε! Ἡ παραπαίουσα νεότης παρουσιάστηκε συντεταγμένη μὲ τὴν τίμια στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου...

Καὶ τὸ ἔργο τελείωσε!...

Ὅλοι ὅσοι συνετέλεσαν στὴν ἐπιτυχία μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερήφανοι. Καὶ ἰδιαίτερα τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιξαν!... Πόσες καλλιτεχνικές, ἀλήθεια, ἑλληνικὲς δόξες θὰ ξεπηδήσουν μέσα ἀπὸ τὴ μᾶζα τῶν μικρῶν ἠθοποιῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Λυκαβηττοῦ.

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Συμπεράσματα ἐκ τῆς Διασκέψεως

Ἡ Ε. Ο. Ν. εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὸν Στρατόν μας, διὰ τὸν Στρατόν μας ποὺ εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ψυχὴ ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους. Ὅταν ὑπηρετοῦμε εἰς αὐτόν, θεωροῦμεν ὅτι μᾶς γίνεται ἡ μεγαλυτέρα δυνατὴ τιμὴ καὶ ὅσα ἐκ τῶν μελῶν μας δὲν εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς ἡλικίαν νὰ ὑπηρετήσουν εἰς αὐτόν, ἀναμένουν μὲ συγκίνησι καὶ χαρὰ τὴν ὥρα. Ὅλοι καὶ ὅλες, ὅσοι ὑπηρετοῦν στὴν Ε. Ο. Ν., πιστεύουν ὅτι τὸ στράτευμα αὐτὸ γνωρίζει νὰ εἶναι πιστὸ στὴν παράδοσί του ποὺ συμβολίζει ἡ Τροία καὶ οἱ Θερμοπύλες, ἡ Σαλαμὶς καὶ τὰ Γαυγάμηλα, ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας καὶ ὁ Ἀρματωλός, τὸ Σοῦλι, τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ Ἀρκάδι, τὸ Σαραντάπορο καὶ ἡ Κρέσνα, τὸ Κιλκὶς καὶ τὸ Σκρᾶ, τὸ Δορύλαιον καὶ ἡ Ἀετορράχη. Οἱ Φαλαγγῖτες καὶ οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες, εἶναι ἀποφασισμένοι καὶ πανέτοιμοι σὰν ἕνας ἄνθρωπος μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ μιὰ καρδιά, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τους καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα, νὰ συνεχίσουν μὲ ἀξιωσύνη τὴν παράδοσι αὐτή, τῆς ὁποίας σήμερον αἱ Ἐθνικαὶ Ἔνοπλοι Δυνάμεις εἶναι ὁ ζωντανὸς φορεύς.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Υπο Α. Β. Γ.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

27. (Συνέχεια)

— Δὲν μπορῶ, εἶπε, ἔχω πολλὴ δουλειά. Γράφω, γράφω καὶ δὲν προφταίνω... Αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος τρέχει γρήγορα, περνᾶ ποταμούς, περνάει πολιτεῖες, διασκορπίζει στρατούς, πότε εἶναι ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, δὲ σταματάει... Καὶ τρέχει καὶ μένα τὸ κοντύλι μου μαζί του κι' ἔχουν σπάσει τὰ δάχτυλά μου νὰ γράφω!

Στέναξε.

—Ἄχ, δὲ μοῦ μένει καιρός, εἶπε, μήτε μιὰ γουλιὰ κρασάκι νὰ πιῶ!

Σήκωσε τὸ παγούρι του, κατέβασε κάμποσες ρουφιές, χτύπησε τὴ γλῶσσα του.

—Ἀμβροσία! εἶπε ἐνθουσιασμένος. Τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν Ἔφεσο.

Γέλασε.

— Σὰ νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε, καὶ μᾶς πηγαίνει στὰ καλύτερα ἀμπέλια. Ἔφεσος, Μίλητος, Ἀλικαρνασσός, Σάρδεις, τί κρασιά! Αὐτὸς θαρρεῖ πὼς εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος μὰ γὼ βλέπω πὼς εἶναι ὁ θεὸς τοῦ κρασιοῦ, ὁ Διόνυσος!

— Κι' ἐσὺ ὁ παχὺς Σειληνός, ποὺ τὸν ἀκολουθάει μ' ἕνα ἀσκὶ στὸν ὦμο. εἶπε γελώντας ὁ Λεωνίδας.

Μὰ ὁ Ἑρμόλαος ἔφραξε μὲ τὸ χέρι τὸ στόμα τοῦ φίλου του.

— Νὰ τοῦ μιλᾶς μὲ σεβασμό, Λεωνίδα! εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνή. Κοίτα τον! Γράφει πάλι!

— Τί γράφεις ἀγαπητὲ φιλόσοφε; ρώτησε ὁ Στέφανος.

—Ἀκούσετε, παιδιά μου, ἀκούσετε!

Ἔσκυψε τὰ μυωπικὰ ματάκια του στὰ χειρόγραφα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ στόμφο:

«Ὁ Διόνυσος, λέν, κίνησε ἀπὸ τὶς Ἰνδίες κι' ἔφτασε στὴν Ἑλλάδα. Ἦταν φορτωμένος πολύτιμα ροῦχα, δαχτυλίδια καὶ βραχιόλια. Κι' ὅσο ἔφτανε στὴν Ἑλλάδα πετοῦσε ἀπὸ πάνω του τὰ στολίδια, ἀλάφρωνε. Κι' ὅταν ἔφτασε στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια ἦταν γυμνός.

Τώρα ὁ Διόνυσος κίνησε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τραβάει κατὰ τὶς Ἰνδίες. Κίνησε γυμνὸς κι' ὅσο προχωρεῖ φορτώνεται πολύτιμα ροῦχα, δαχτυλίδια καὶ βραχιόλια...».

Κούνησε τὸ φαλακρὸ κεφάλι του:

—Ἔχω κακὰ προαισθήματα, μουρμούρισε.

— Γιὰ λέγε, δάσκαλε, ἔκαμε ὁ Ἑρμόλαος ἀνήσυχος, τί προαισθήματα;

Μὰ δὲν πρόλαβε ὁ φιλόσοφος ν' ἀπαντήσῃ. Ἕνας καβαλλάρης ἔφτασε καὶ στάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ἄλογο ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν κούρασι. Ὁ καβαλλάρης πέζεψε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα γράμμα.

— Ποῦ εἶναι ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος; ρώτησε τοὺς τρεῖς φίλους.

Ὁ Στέφανος σηκώθηκε.

— Τί τὸν θέλεις; Εἶναι μέσα μὲ τοὺς στρατηγούς, συμβούλιο.

— Τοῦ φέρνω μιὰ σπουδαία εἴδησι. Ὁδηγῆστε με.

— Καλή; ρώτησε ὁ Ἑρμόλαος μὲ ἀνυπομονησία.

Ὁ ἄντρας στράφηκε καὶ τοῦ χαμογέλασε.

— Καλή, ἀποκρίθηκε κι' ἀκολούθησε τὸ Στέφανο.

Οἱ δύο φίλοι περίμεναν. Σὲ λίγο ὁ Στέφανος πρόβαλε.

— Λοιπόν; Λοιπόν; φώναξαν οἱ φίλοι ἀνυπόμονοι.

Ὁ Μέμνων πέθανε, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος.

Οἱ δύο φίλοι σήκωσαν τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ ἦταν; εἶπαν ἀπογοητευμένοι.

Ὁ Στέφανος χαμογέλασε μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Ἤξερε αὐτὸς πὼς ὁ Μέμνων ἦταν ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τώρα ποὺ πέθανε ἡ νίκη ἦταν σίγουρη.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ στρατὸς ἐξακολούθησε τὴν πορεία του, πρὸς τὸ νότο, γιαλὸ-γιαλό. Ὅλες οἱ πολιτεῖες ἄνοιγαν τὶς πόρτες τους στὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὸν ὑποδέχουνταν σὰν ἐλευθερωτή. Μονάχα ἡ Μίλητος κι' ἡ Ἀλικαρνασσὸς ἀντιστάθηκαν' μὰ γρήγορα ὁ Ἀλέξανδρος τὶς κυρίεψε. Ἔστειλε τὸν Παρμενίωνα στὸ ἐσωτερικὸ νὰ τὸ ὑποτάξῃ, κι' αὐτὸς ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, τὸ Γόρδιο.

Εἶχε μάθει πὼς ἐκεῖ ἦταν φυλαγμένη ἡ παλιὰ ἅμαξα τοῦ πρώτου βασιλιᾶ, τοῦ Γορδίου. Ὁ ζυγός της ἦταν τόσο τεχνικὰ δεμένος, ποὺ κανένας δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ τὸν λύσῃ. Κι' ὑπῆρχε ἀρχαῖος χρησμὸς ποὺ ἔλεγε: «Αὐτὸς ποὺ θὰ λύσῃ τὸ γόρδιο δεσμὸ θὰ γίνῃ κύριος τῆς Ἀσίας».

Μόλις ἔφτασε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ Γόρδιο οἱ προεστοὶ τῆς πολιτείας τὸν συνώδεψαν ὡς στὴν ἀκρόπολι, ὅπου φυλάγουνταν ἡ ἅμαξα' ὅλοι περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ δοῦν ἂν ὁ Ἀλέξανδρος θὰ μπορέσῃ νὰ λύσῃ τὸ γόρδιο δεσμό.

Ὁ Ἀλέξανδρος ζύγωσε τὸν κόμπο, προσπάθησε νὰ τὸν λύσῃ, μὰ τοῦ κάκου' θύμωσε λοιπόν, ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ τὸν ἔκοψε στὴ μέση.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι' σώπασαν μιὰ στιγμὴ' καὶ ξαφνικὰ ἀπ' ὅλα τὰ στόματα βγῆκε μιὰ κραυγή:

— Ζήτω ὁ βασιλιᾶς τῆς Ἀσίας!

* * *

Εἶχε πιὰ πλακώσει ὁ χειμῶνας, ἔπιασαν οἱ βροχές.

— Θὰ μείνουμε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, ἐδῶ στὶς πλούσιες τοῦτες ἐπαρχίες νὰ περάσουμε τὸν χειμῶνα.

—Ἄχ, νὰ ξεκουραστοῦμε! εἶπε ὁ φιλόσοφος Καλλισθένης μὲ τὴν κόκκινη μύτη.

— Πολὺ δούλεψες! τοῦ εἶπε ὁ Πτολεμαῖος περιγελαστικά.

— Καὶ βέβαια, ἔκαμε ὁ Καλλισθένης θυμωμένος. Ὅλη μέρα ἐσεῖς πολεμᾶτε, ὅλη νύχτα ἐγὼ κάθουμαι καὶ γράφω. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἐργασία;

— Μὴν τὸν μαλώνεις, Πτολεμαῖε, εἶπε ὁ Καρτερός' δουλεύει ὁ κακομοίρης, δὲ βλέπεις τὴ μύτη του;

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια, μὰ ὁ Καλλισθένης τοὺς κοίταξε αὐτοὺς τοὺς στρατηγοὺς μὲ περιφρόνησι.

«Δοῦλοι! εἶπε ἀπὸ μέσα του. Δοῦλοι!».

— Θὰ μείνουμε, ἐξακολούθησε ὁ Ἀλέξανδρος, ὄχι γιὰ ν' ἀναπαυτοῦμε' μὰ γιὰ νὰ κάμουμε νέες ἑτοιμασίες. Ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς πολιτεῖες τῆς Ἰωνίας πρέπει νὰ στρατολογήσουμε πολλοὺς ἄντρες νὰ μᾶς βοηθήσουν. Περιμένω βοήθεια κι' ἀπὸ τὴ Μακεδονία. Ἔπειτα πρέπει νὰ μαζέψουμε ὅσο μποροῦμε περισσότερα τρόφιμα' νὰ βροῦμε νέα ἄλογα, γιατὶ πολλὰ δικά μας σκοτώθηκαν. Καὶ κάθε μέρα νὰ γυμνάζουμε τὸ στρατὸ γιὰ νὰ ἀντέχῃ. Ἔχουμε ἀκόμα μπροστά μας μεγάλο δρόμο!

Βαρὺς ἦταν ὁ χειμῶνας' μὰ ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιρνε κάθε τόσο ἐκλεκτοὺς λόχους τοῦ στρατοῦ του, κι' ἔτρεχε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι τῆς κεντρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὶς ὑπέτασσε. Κάποτε πέρασε τὴν Ἁρμυρὴ Ἔρημο κι' ἔφτασε ὡς τὴν Ἄγκυρα.

Ὡστόσο ἔφταναν ἐπικουρίες ἀπὸ τὶς

Σήκωσε τὸ παγούρι του καὶ . . .

Η ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα εὑρήματα τοῦ Τουρκικοῦ Μουσείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πραγματικὰ πολύτιμη, εἶναι μία σειρὰ ἀπὸ βασιλικὲς σαρκοφάγους, ποὺ βρέθηκαν στὰ 1886 στὴ σημερινὴ ὄμορφη καὶ πλούσια ἀπὸ βλάστησι, χωμένη μέσα σὲ κήπους ἀπὸ μυριστικὰ ἄνθη καὶ καρποὺς Saida ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ παλαιὰ φημισμένη Σιδῶνα τῆς Παλαιᾶς Φοινίκης, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση μιᾶς εὐφορωτάτης κοιλάδας ἀνάμεσα τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Μεσογείου καὶ σὲ ἀπόστασι τριάντα χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Τύρο καὶ τὴ Βυρηττό. Ἡ Σιδῶνα ἦταν παλαιοτάτη πολιτεία, ποὺ ἀναφέρεται ἤδη ἀπὸ τὸν Ὅμηρο. Τὸ ὄνομά της τὸ ἔλαβε κατὰ μὲν τὸν Ἰώσηπο (Ἰουδ. Ἀρχ. Α' 12) ἀπὸ τὸν πρεσβύτερο γυιὸ τοῦ Χαναάν, κατὰ τοὺς νεώτερους ὅμως μονάχα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ νόστιμα της ψάρια. Ἡ παλαιὰ μεγάλη δύναμις τῆς Σιδῶνας συντρίφτηκε πρώτη φορὰ ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους, γύρω ἀπὸ τὸ 1250 π. Χ., ὁπότε ξέπεσε καὶ παραμερίστηκε ἀπὸ τὴν γειτονική της Τύρο, δίχως νὰ χάσῃ ὅμως καὶ τὴν ἀνεξαρτησία της. Κατὰ τοὺς κατοπινώτερους χρόνους ἀκολούθησε κι' αὐτὴ τὴν τύχη ὅλης τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ κατάντησε φόρου ὑποτελὴς στοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ Σαλμανασὰρ τοῦ Β' καὶ τοῦ Δ' καὶ τέλος ὑποτάχτηκε μὲ τὸ Σαγχερεὶβ κατὰ τὸ 701 π. Χ. Περὶ τὸ 676 π. Χ. κουρσεύτηκε ἀπὸ τὸν Ἀσαρχαδδῶν ποὺ τὴν ὠνόμασε Ἰρ-Ἀσαρχαδδῶν, πόλι τοῦ Ἀσαχαρδδῶν, ἀφοῦ πρῶτα σκότωσε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς κατοίκους της καὶ τὸ ἄλλο τὸ τράβηξε σ' αἰχμαλωσία. Στὰ χρόνια τῆς κοσμοκράτειρας Βαβυλῶνος ἀνέλαβε καὶ πάλι ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ παλαιὸ μεγαλεῖο της, ποὺ τὸ διατήρησε μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς Περσικῆς κυριαρχίας. Κατὰ τὸ 351 ὅμως ξεσηκώθηκε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξανακαταστραφῇ, καὶ νὰ δῇ 40.000 ἀπὸ τοὺς κατοίκους της νὰ καίωνται ζωντανοὶ μέσα στὰ πυρπολημένα της ἐρείπια. Τέλος καταχτήθηκε ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο, καὶ ξανάζησε πάλι κάτου ἀπὸ τὴ διοίκησι τῶν Πτολεμαίων καὶ ἀργότερα τῶν Σελευκιδῶν, μέρες καινούργιας ἀκμῆς, ὁπότε ἀπόχτησε τὴν περίφημη φιλοσοφική σχολή της. Οἱ βασιλικὲς σαρκοφάγοι ποὺ βρέθηκαν καλύπτουν ἱκανὴ χρονικὴ περίοδο, ἄλλες αὐτῆς τῆς ἐποχῆς καὶ ἄλλες πολὺ παλαιότερες, κατασκευασμένες κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Αἰγυπτιακῶν, σὲ σχῆμα ὑπτίου σώματος ἢ μούμιας. Οἱ νεώτερες εἶναι πλέον κατὰ τὸ σχῆμά τους ἑλληνικές, κάλλιστα ἔργα Ἑλλήνων γλυπτῶν ποὺ τοὺς μεταχειρίστηκαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς Συρίας γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τῆς τελευταίας τους κατοικίας. Τέσσερες μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς κινοῦν ἰδιαίτερο τὸ ἐνδιαφέρον κι' ἀποτελοῦνε πρότυπα τῆς νεκρικῆς τέχνης κατὰ τὸν Ε' καὶ Δ' αἰῶνα. Τοῦ Ε' αἰῶνα εἶναι ἡ λεγομένη «μνημεῖο τοῦ Σατράπη». Τ' ἀνάγλυφά της μᾶς φέρνουν σὲ φῶς τὴν ἔνδοξη ἱστορία κάποιου παληοῦ βασιλιᾶ. Τὸ ἴδιο καὶ τῆς ἄλλης ποὺ ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν τύπο της «Λύκεια σαρκοφάγος», ἐπειδὴ μοιάζει μὲ τοὺς τάφους ποὺ βρέθηκαν στὴ Λυκία. Καὶ τούτη ἐπίσης εἶναι στολισμένη μ' ἀνάγλυφα ποὺ ἱστοροῦν τὰ κατορθώματα τοῦ πεθαμένου ἀρχηγοῦ ποὺ περικλείουν, κατὰ τὸν ἑλληνικὸ τρόπο, μὲ μορφὴ μυθολογική. Δύο ἄλλες εἶναι τοῦ Δ' αἰῶνα. Ἡ μία ὀνομάζεται τῶν «θρηνουσῶν γυναικῶν» ἐπειδὴ φέρει γύρω στὶς πλευρὲς ποὺ χωρίζονται μὲ Ἰωνικοὺς κιονίσκους μία σειρὰ ἀπὸ μορφὲς ὡραίων γυναικῶν σὲ διάφορες στάσεις θλίψεως. Ἐπάνω στὰ μικρὰ ἀετώματα ποὺ φέρει τὸ σκέπασμα, φέρει ἐπίσης ἀνάγλυφες παραστάσεις, ποὺ ἐκφράζουν τὴ θλῖψι γιὰ τὴν ἀπώλεια κάποιου χαμένου φίλου καὶ προστάτου, καὶ ποὺ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ κεντρικὸ θέμα ὅλης τῆς διακοσμήσεως. Τεχνικά, πρόκειται γιὰ μιὰ λεπτότατη γλυπτικὴ ἐργασία, ποὺ οἱ εἰδικοὶ τὴν κρίνουν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι κάποιου τεχνίτη ποὺ εἶχε δουλέψει στὸ ἐργαστήριο τοῦ Πραξιτέλη καὶ μάλλιστα πὼς ἡ σαρκοφάγος τούτη θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σίδωνας Στράτωνα, ποὺ βασίλεψε περὶ τὸ 380 π. Χ. καὶ εἶχε χρηματίσει πρόξενος τῶν Ἀθηναίων. Κι' ἀπ' αὐτὴ ὅμως ἀκόμα διασημότερη εἶναι ἡ λεγομένη «Σαρκοφάγος τοῦ Ἀλεξάνδρου», ὄχι γιατὶ ὑπάρχει κι' ἡ ἐλαχίστη πιθανότητα ἡ σαρκοφάγος αὐτὴ μὲ τὶς γλυπτὲς παραστάσεις της, ποὺ ἀπαθανατίζουν τὰ κατορθώματα τοῦ Μακεδόνα κατακτητοῦ, νὰ περιέκλεισε ποτὲ τὸν νεκρό του, ἀλλὰ γιατὶ παρὰ τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονὸς πὼς δὲν πρόκειται παρὰ ἁπλῶς γιὰ τὸν τάφο κάποιου ἡγεμόνα τῆς Σιδῶνος, φίλου τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ, παραμένει πάντα ἕνα μνημεῖο ἀξιολάτρευτο καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς ἱστορικῆς περιόδου, κατὰ τὴν ὁποία ξεχύνεται ἀνὰ τὴν Ἀσία τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα. Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ κάνει ἀμέσως ζωηρὴ ἐντύπωσι εἶναι τὸ σφρῖγος καὶ ἡ ὁρμητικότητα ποὺ ἐκφράζουν οἱ παραστάσεις του. Ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἐντέλεια καὶ ἡ συμμετρία του, ἡ δεξιότητα μὲ τὴν ὁποία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης ὑποβάλλεται μᾶλλον χωρὶς νὰ διατυπώνεται, ἡ χάρις καὶ ἡ λιτότητα τῆς ὅλης συνθέσεως ποὺ συνδυάζει τὴν ἄκρα ἐπιμέλεια καὶ ἀκρίβεια τοῦ σχεδίου μὲ τὴν ἄνεσι τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως, τὸ καθιστοῦν ὑπόδειγμα εἰς τὸ εἶδος του, ποὺ κάνει τοὺς εἰδικοὺς ν' ἀποροῦν σὲ ποιὸ τεχνίτη καὶ σὲ ποιὸ ἐργαστήριο πρέπει νὰ τὸ κατατάξουν. Τὸ ἴδιο ἀξιόλογα εἶναι καὶ τὰ λοιπὰ ἀνάγλυφα ποὺ στολίζουν τὶς ἄλλες πλευρὲς τοῦ μνημείου καὶ παριστάνουν σκηνὲς ἀπὸ μάχες καὶ κυνήγια, ποὺ ἴσως καὶ αὐτὰ νὰ ἀναφέρωνται σὲ ἄλλα ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ Δ' αἰῶνα. Ὁ ἰδιότυπος ρεαλισμός τους, κρᾶμα τοῦ ἰδεώδους καὶ τοῦ πραγματικοῦ, τὸ καθιστοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἀλλὰ καὶ αὐθεντικώτερα πρότυπα τῆς τέχνης τῆς Ἑλληνιστικῆς περιόδου. Οἱ πλαστικὲς ἐξ ἄλλου μορφὲς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἀπαθανατίζονται ἐπάνω στὸ μάρμαρο τῆς σαρκοφάγου αὐτῆς, εἶναι σχεδὸν σύγχρονα καὶ τὰ αὐθεντικώτερα ποὺ ἔχουμε ὁμοιώματά του. Μεταγενέστερα βέβαια ἔχουμε πολλά. Γιατὶ ὁ μεγάλος κατακτητὴς ἄσκησε μιὰ δυναστικὴ ἐπίδρασι ἀπάνω στὴν τέχνη τῶν συγχρόνων του, καὶ βρίσκουμε σὲ πλῆθος ἀπὸ κεφάλια τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἀκόμα καὶ σὲ ἀνδριάντες τῶν διαδόχων του νὰ φέρουν καταφανῆ τὰ ἴχνη, τὸν ἀέρα ἐκεῖνον τῆς γοργοπέραστης ἀλλὰ ἀθάνατης μορφῆς του.

Δ.

Ἡ λεγομένη «σαρκοφάγος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου». Ἔργον τοῦ Δ' αἰῶνα. (Μουσεῖον Κωνσταντινουπόλεως).

Ἰωνικὲς πόλεις στὰ παράλια κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περίμεναν καὶ τὸ νέο στρατὸ ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τοῦ στείλῃ ὁ Ἀντίπατρος ἀπὸ τὴ Μακεδονία.

Μιὰ μέρα ὁ βασιλιᾶς φώναξε τὸ Στέφανο.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος μαζί σου, τοῦ εἶπε. Εἶσαι γενναῖος καὶ πιστός· δὲ θὰ ξεχάσω πόσο μὲ βοήθησες στὸ Γρανικὸ ὅταν ἔπεσε τὸ κοντάρι μου καὶ μοῦ ἔδωσες τὸ δικό σου. Κιντύνεψες τὴ ζωή σου γιὰ μένα.

— Ἔκαμα τὸ χρέος μου, εἶπε σιγὰ ὁ Στέφανος.

— Ναί, μὰ κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸ δικό μου. Τώρα ποὺ θἄρθη καινούργιος στρατὸς ἀπὸ τὴ Μακεδονία σοῦ ἑτοιμάζω μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι.

— Τί; ἔκαμε ὁ Στέφανος μὲ χαρά.

— Δὲ σοῦ λέω, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιᾶς χαμογελῶντας. Θὰ δῇς.

Ἀπὸ τότε πιὰ κάθε μέρα ἀνέβαινε ὁ Στέφανος στὴν ἀκρόπολι τῆς πολιτείας καὶ κοίταζε δυτικὰ τὸ μεγάλο κεντρικὸ δρόμο ποὺ ἔνωνε τ' ἀκρογιάλια τῆς Ἰωνίας μὲ τὰ ἐνδότερα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

«Ποιὰν ἄραγε ἔκπληξι μοῦ ἑτοιμάζει ὁ βασιλιᾶς;» συλλογίζουνταν.

Ἐπιτέλους ἕνα πρωΐ ἀκούστηκαν στὸ μεγάλο δρόμο πολεμικὲς σάλπιγγες. Στρατὸς φάνηκε μ' ἑλληνικὲς πανοπλίες. Μιὰ ἴλη ἱππικοῦ πήγαινε μπροστὰ καὶ μπῆκε τρέχοντας στοὺς πετροστρωμένους δρόμους τῆς πολιτείας.

Ὁ Στέφανος στέκουνταν φρουρὸς μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ βασιλιᾶς εἶχε ἀγρυπνήσει χτὲς ὅλη τὴ νύχτα καὶ κοιμόταν ἀκόμα.

Οἱ καβαλλάρηδες ἔφτασαν, οἱ ἀρχηγοὶ μπῆκαν στὴν αὐλή, πέζεψαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἔρριξε στοὺς ὤμους του τὸν μανδύα, πετάχτηκε ἔξω.

— Καλῶς σὲ βρήκαμε, βασιλιᾶ μου! φώναξαν οἱ ἀρχηγοὶ χαιρετῶντας.

— Καλῶς ὡρίσατε! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Μοῦ κρατᾶτε γράμματα ἀπὸ τὴ μητέρα μου;

Ἕνας ἀξιωματικὸς προχώρησε κι' ἔδωσε στὸ βασιλιᾶ μιὰ δερμάτινη θήκη γεμάτη γράμματα.

«Θἄχω κι' ἐγὼ κανένα γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου; συλλογίστηκε ὁ Στέφανος. Αὐτὸ θἆναι ἡ ἔκπληξις».

Μὰ τὴν ὥρα ἐκείνη κάποιος ἔμπαινε στὴ μεγάλη αὐλή. Ὁ Στέφανος τὸν εἶδε κι' ἔσυρε μιὰ μεγάλη κραυγή.

— Πατέρα! φώναξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιατροῦ Φιλίππου.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶχε καλέσει νἄρθη· εἶχε ἐμπιστοσύνη μεγάλη στὸν παλιὸ φίλο τοῦ πατέρα του. «Ἐδῶ τὸ κλῖμα, συλλογίστηκε, εἶναι πολὺ βαρύ· δὲ θέλω ν' ἀρρωστήσω καὶ νὰ πεθάνω πρὶν τελειώσω τὸ ἔργο μου. Ὁ Φίλιππος πρέπει νὰ μείνῃ μαζί μου...».

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ

Ὁ μεγαλύτερος θρησκευτικὸς ρήτωρ τῆς Νέας Ἑλλάδος εἶναι σίγουρα ὁ Ἠλίας Μηνιάτης. Ὁ Μηνιάτης ἐγεννήθηκε στὰ 1669 στὸ Ληξοῦρι τῆς Κεφαλληνίας καὶ πέθανε στὰ 1714, στὴν Πάτρα. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία μπῆκε στὸ βενετσιάνικο Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο, ὅπου ἐκπαιδευθήκανε καὶ πολλοὶ ἄλλοι διαπρεπεῖς Ἕλληνες. Ἐκεῖ ὁ Μηνιάτης ἐδιδάχθηκε ἀπὸ τὸν Φραγκῖσκο Σκοῦφο τὴν ἐκκλησιαστικὴ ρητορικὴ καὶ ἀπέκτησε μεγάλη μόρφωσι καὶ γλωσσομάθεια. Ἦταν μικρὸς ἀκόμη ὅταν χειροτονήθηκε διάκονος καὶ σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν διωρίσθηκε καθηγητὴς στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο, καθὼς καὶ στὴ σχολὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς Βενετίας.

Ἡ φήμη του ἔφθασεν ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Κεφαλληνία καὶ τότε οἱ συμπολῖτές του τὸν προσκαλέσανε γιὰ νὰ διδάξῃ στοὺς νεαροὺς Κεφαλλῆνες τὰ γράμματα καὶ τὴν πίστι πρὸς τὸν Θεόν.

Στὴν Κεφαλληνία ὁ Μηνιάτης ἐσκόρπισε τὸ φῶς τῆς θείας πίστεως στὶς ψυχὲς τῶν χριστιανῶν καὶ καλλιέργησε τὴ σκέψι πολλῶν μαθητῶν του. Ἑπτὰ χρόνια ἔμεινεν ὁ Μηνιάτης στὴν Ἑπτάνησο, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὅταν στὰ 1698 ὁ τότε κυβερνήτης τῆς Ἑπτανήσου στρατηγὸς Μολὶν ἀνεκλήθηκε στὴ Βενετία, ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν Μηνιάτη. Στὴ Βενετία ὁ Μηνιάτης ἐδίδαξε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριο ἕνα χρόνο μόνο, γιατί, γλωσσομαθὴς ὅπως ἦταν, ἐκρίθηκε κατάλληλος γιὰ διπλωματικὸς ὑπάλληλος καὶ προσελήφθη ὡς σύμβουλος τῆς Βενετσιάνικης πρεσβείας, στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἡ νέα αὐτὴ θέσι ὑπῆρξε γιὰ τὸν Μηνιάτη στάδιο μεγάλης τιμῆς. Ἡ ἁβρότης τῶν τρόπων του, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμά του, καὶ ἡ πολυμάθειά του εἶχον καταπλήξει ὅλους. Γι' αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν διώρισε στὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἑπτὰ χρόνια ἔμενεν ἐκεῖ ὁ Μηνιάτης καὶ κήρυττε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας τὸν θεῖον λόγον. Καὶ στὰ 1711 τὸν βρίσκομε ἀρχιεπίσκοπο Καλαβρύτων καὶ Κερνίκης. Μετὰ τρία χρόνια πέθανε στὴν Πάτρα, σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν, καὶ ὁ πατέρας του, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία θέλησί του, μετέφερε τὸν νεκρόν του καὶ τὸν ἔθαψε στὸ Ληξοῦρι.

* * *

Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐγνώρισαν τὸν Μηνιάτη διηγοῦνται ὅτι τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματός του τὴν συνδυάζει μὲ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητά του καὶ μὲ τὴν εἰλικρίνειά του. Ἡ μνήμη του ἦταν κάτι τὸ ἐκπληκτικό. Λένε ὅτι θυμόταν καὶ συγκρατοῦσε λεπτομέρειες σὰν νὰ ἦταν ἕνα ζωντανὸ βιβλίο.

Διηγοῦνται ὅτι κάποτε, σὲ μιὰ στρατιωτικὴ παρέλασι στὴν Πελοπόννησο, ὁ Μηνιάτης παρευρισκόταν μαζὶ μὲ τὸν βενετσιᾶνο ἀρχιστράτηγο. Μόλις ὁ Μηνιάτης ἄκουσε νὰ ἐκφωνοῦνται τὰ

Ἠλίας Μηνιάτης

ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν, ρώτησε τὸ στρατηγὸ μ' εὔθυμο ὕφος, ἂν ἤθελε νὰ τοῦ ξαναπῇ ἀπὸ μνήμης ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν — καὶ δὲν ἦταν καὶ λίγα! — ποὺ εἶχεν ἀκούσει. Ὅλοι τότε ἔμειναν κατάπληκτοι, σὰν ἀκούσανε τὸν Μηνιάτη νὰ ξαναλέῃ τὰ δυσκολομνημόνευτα ἰλλυρικὰ ὀνόματα, μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν σειρὰ τοῦ καταλόγου.

Ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτάτους ὅμως θρησκευτικοὺς λόγους του δὲν ἐσώθηκε δυστυχῶς παρὰ ἕνα μικρὸ μόνο μέρος. Στοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Μηνιάτης κηρύσσει τὸ θεῖον λόγον, μὰ εἶναι μαζὶ καὶ ἕνας ἐθνικὸς ἀπολογητής, ποὺ θερμαίνει τὴν πίστι πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα. Ὡς ἀριστουργήματα ὕφους καὶ γλώσσης θεωροῦνται τὰ ἔργα τοῦ Μηνιάτη, γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐγράφηκαν, μεταφρασθήκανε δὲ μὲ σχόλια τιμητικά, στὴ Λειψία, στὴν Βιέννη καὶ στὴν Πετρούπολι, γερμανικά, λατινικὰ καὶ ρωσσικά.

Οἱ λόγοι τοῦ Μηνιάτη θεωροῦνται ἀκόμη ὡς οἱ πιὸ εὔγλωττες σελίδες, ποὺ ἐγράφηκαν στοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους. Καὶ οἱ κατανυκτικὲς δεήσεις του γιὰ τὸν ἑλληνικὸ ἀγῶνα συγκινήσανε κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἀνεπτέρωσαν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

Ἡ φράσις του ἐκεῖ ἁπλῆ καὶ μὲ ἀφέλεια γραμμένη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀφέλεια αὐτὴ ὅμως ὁ Μηνιάτης σκεπάζει τὰ ἐθνικά του διδάγματα.

«Ξανοίγω, γράφει γιὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ μίαν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐδῶ μίαν ἄπειρον ἀχαριστίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἠξεύρω, τί περισσότερον νὰ θαυμάσω ἢ τί περισσότερον νὰ ἐλέγξω. Τοῦτο ἠξεύρω, πῶς ἐξ ἴσου πρέπει νὰ κλαύσω καὶ τὸν Θεόν, ὁποῦ τόσα ἔπαθε, καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ τόσα ἐτόλμησε».

* * *

Στὸ πρῶτο μέρος τοῦ περὶ Κολάσεως λόγου του ὁ Μηνιάτης παριστάνει πόσο στὴν Κόλασι μεγαλώνει ἡ ἀπελπισία, μὲ τὴν θύμησι τῆς περασμένης ζωῆς. «Ἄχ, ζωὴ ἀπερασμένη, γράφει, ἢ στοχασθῶ τὴν βραχύτητά σου ἢ συλλογισθῶ τὸ μάκρος σου, ἴσα μοῦ εἶναι πικρὰ ἡ ἐνθύμησίς σου. Ἄχ χρόνοι χρυσοῖ, ἡμέρες πολύτιμες, ὁποῦ ἐδιαβήκατε, ἐγὼ σᾶς ἔχασα καὶ ἔχασα ὅλα. Τίς μὲ δίδει ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὁποῦ ἡ ἐξώδευσα εἰς ἁμαρτίας ἢ ἄφησα νὰ τρέχῃ εἰς ματαιότητας; Ποῖος μοῦ δίδει μία μοναχὴ στιγμὴ νὰ μετανοιώσω; Μὰ δὲν εἶναι πλέον καιρός. Ὀλίγον μέλει τὸ πταίσιμό μου καὶ κόλασις αἰώνιος ἡ τιμωρία μου. Ὤ, ἐνθύμησις πικροτάτη μὰ μετάνοια ἀνωφελής».

Τὸ λεκτικὸ τοῦ Μηνιάτη, ὅπως καὶ κάθε ζωντανοῦ ἀνθρώπου, ἦταν ἁπλό, ἁγνό, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καθένας. Γι' αὐτὸ ἐπὶ Βενετοκρατίας στὴν Ἑπτάνησο καὶ ἀργότερα ἀκόμη οἱ διδαχὲς τοῦ Μηνιάτη ἐδιαβάζονταν κάθε βράδυ, στὶς οἰκογένειες, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς διατάσσανε νὰ διαβάζωνται τὰ ὡραῖα διδάγματα τοῦ Μηνιάτη τὴ Μεγάλη Σαρακοστὴ στοὺς ἐκκλησιαζομένους. Ἔτσι ἡ ρητορικὴ τοῦ Μηνιάτη, τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς μορφῆς τῆς Κεφαλληνίας, ποὺ ἄνθισε στὸν οἶκον τοῦ Κυρίου καὶ ἐδόνησε κάθε ἑλληνικὴ καρδιά, εὐρῆκε ἀπήχησι στὴν ψυχὴ ἐκείνων, ποὺ ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν μὲ λαχτάρα τὰ ἁπλᾶ, ἀλλὰ μεγαλόπρεπα διδάγματά του.

Ἀδ. Δ. Παπαδήμας

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

24ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου ιζ΄ 14—23)

Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὢ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον· διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται. Καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

Ἀπόστολος (Α΄ πρὸς Κορινθίους δ΄ 9—16)

Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Μὲ τὴν ἄνω περικοπὴν ἐκ τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει τοὺς χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου ὅτι τὸ ἀξίωμα ποὺ ἀνέθεσε στοὺς μαθητάς του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πολὺ μεγάλο. Τοὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀλήθεια τοῦ ἁγίου του Εὐαγγελίου καὶ τοὺς κατέστησε διδασκάλους ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Τόση δὲ ἦταν ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁ ζῆλος τους στὴν διδασκαλία καὶ τὴ διάδοσι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὥστε ἄξιζε νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι ζῶντες καὶ συναναστρεφόμενοι τοὺς ἀνθρώπους, ἐθεωροῦντο ἀπ' αὐτοὺς οἱ πιὸ τιποτένιοι καὶ ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦσαν ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπείρους κινδύνους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος σ' αὐτὴ του τὴν περικοπὴ γράφει ποιὰ ἀκριβῶς θέσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶχαν οἱ Ἀπόστολοι. Λέγει λοιπὸν στοὺς χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου: Ἡμεῖς κάθε μέρα ἀπειλούμεθα μὲ τὸ θάνατο,ὁμοιάζομε μὲ τοὺς εἰς θάνατον καταδίκους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένουν τὴν θανατική τους ἐκτέλεσι. Ὅπως δὲ τοὺς μελλοθανάτους τοὺς ὡδηγοῦσαν εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰ ἱπποδρόμια γιὰ νὰ κατασπαραχθοῦν ἀπ' τὰ θηρία γιὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ θεαταί, ἔτσι λέγει ὁ Παῦλος κατήντησαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι: «θέατρον ἐγενόμεθα τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις». Δηλαδὴ ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἀξιοπερίεργον θέαμα. Ἀλλὰ ἂν καὶ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ ἐνομίζοντο ὡς ἄνθρωποι ταπεινοὶ καὶ τιποτένιοι, ἐν τούτοις μερικοὶ ἀπ' τοὺς Κορινθίους χριστιανοὺς εἶχαν τὴν ἀξίωσι ἐπειδὴ πίστευσαν πρῶτοι στὸ Χριστὸ νὰ τιμῶνται καὶ νὰ δοξάζωνται ἀπ' τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος γιὰ τὴ φιλοδοξία τους αὐτὴ τοὺς κατηγορεῖ καὶ τοὺς λέγει. Ἀφοῦ ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοί σας θεωρούμεθα μωροί, ἀδύνατοι καὶ περιφρονημένοι, πῶς ἔχετε σεῖς τὴν ἀξίωσι νὰ εἶσθε σοφοί, ἰσχυροὶ καὶ ἔνδοξοι; Πολλὲς φορὲς οἱ Ἀπόστολοι ἐδοκίμαζαν τὴ στέρησι κι' αὐτοῦ τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ψωμιοῦ καὶ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὴν συντήρησί τους ἔκαναν οἱ ἴδιοι κάθε ἐργασία. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ὅλα μὲ χαρὰ τὰ ὑπέφεραν, ποτὲ δὲν ἐμισοῦσαν αὐτοὺς ποὺ τοὺς κατεδίωκαν καὶ τοὺς περιφρονοῦσαν. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα εἰς τὰς προσευχάς των πρὸς τὸν Θεόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς διώκτας των καὶ ἐφρόντιζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπαναφέρουν αὐτοὺς στὸν ἴσιο δρόμο.

Λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν περικοπή του αὐτὴ κατηγορεῖ τοὺς Κορινθίους, λέγοντας εἰς αὐτοὺς ὅτι ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ὑποφέρουν χάριν τῆς πίστεώς των κάθε στέρησι καὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ὑποστοῦν κάθε κίνδυνο, ἔτσι κι' οἱ χριστιανοὶ οἱ πραγματικοὶ πρέπει νὰ μὴ ἔχουν μάταιες ἀξιώσεις. Ἀλλὰ προσέτι τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι τοὺς κάνει τὸν ἔλεγχο αὐτὸ ὄχι γιὰ νὰ τοὺς ἐξευτελίσῃ, ἀλλὰ σὰν πραγματικὰ παιδιά του νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ. Καὶ πράγματι οἱ Κορίνθιοι ἦσαν πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Παύλου γιατὶ ἀπ' αὐτὸν πρῶτα πρῶτα ἐδιδάχθησαν τὸν Χριστιανισμό. Ἀφοῦ δὲ οἱ Κορίνθιοι ἦσαν πνευματικὰ τέκνα τοῦ Παύλου, ἔπρεπε καὶ νὰ τοῦ μοιάσουν εἰς ὅλα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει στὴν ἐπιστολή του πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ γίνουν μιμηταί του.

Τὴν σύστασι ὅμως αὐτὴ ὁ Παῦλος δὲν κάνει μόνον στοὺς χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν μετεδόθη ἀπ' τοὺς Ἀποστόλους σὲ λίγους καὶ δὲν διδάσκει ὀλίγους μόνο, ἀλλὰ εἶναι διδασκαλία πανανθρώπινη. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κάθε διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι γενική, δὲν ἀφορᾷ ἕνα στενὸ κύκλο ἀνθρώπων. Λέγοντας ὅθεν ὁ Παῦλος στοὺς Κορινθίους νὰ γίνουν μιμηταὶ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, ἀπευθύνεται σ' ὅλους τοὺς τότε καὶ τοὺς κατόπιν χριστιανούς. Μᾶς λέγει ὅτι τότε μόνον θὰ γίνωμε ἄξιοι μιμηταί του, ὅταν τὰ πάντα θυσιάζωμεν χάριν τῆς πίστεώς μας. Οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἄπειροι μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπηρνήθησαν κάθε καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ ἐθυσίασαν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴ θεία του διδασκαλία. Ὅθεν καὶ μεῖς ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ θυσιάζωμε καὶ δόξα καὶ χρήματα καὶ ἀπολαύσεις καὶ ὁτιδήποτε πρόσκαιρο ἀγαθό, ἂν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη, καὶ γιὰ νὰ μείνωμε πιστοὶ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἐντολάς του.

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε καὶ πλοῦτον καὶ τιμὰς καὶ δόξαν χάριν καὶ μόνον τῆς μεγάλης του πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, ἂς προσφέρουμε στὸ Σωτῆρα μας τὰ πάντα φανερώνοντες ἔτσι ὅτι εἴμεθα πραγματικοὶ καὶ ἄξιοι μαθηταί του.

Ἐμπορικαὶ πανηγύρεις ΚΑΙ ΠΑΖΑΡΙΑ

Ἀπὸ χιλιάδες χρόνια ὑπῆρχαν τὰ παζάρια.

Ἔφερναν τὰ γεννήματά των οἱ γεωργοί· τυριά, μαλλιά, βούτυρον οἱ ποιμένες· κρασιὰ οἱ ἀμπελουργοί· λάδια οἱ ἐλαιοπαραγωγοί, ἄλογα, βώδια, βουβάλια οἱ κτηνοτρόφοι. Καὶ σήμερα συνεχίζεται τὸ ἴδιο σύστημα. Εἰς ἕνα τόπον ποὺ διασταυρώνονται αἱ συγκοινωνίαι μεταφέρουν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρινὰ μέρη τὰ προϊόντα. Τὰ φέρνουν νὰ τὰ πωλήσουν οἱ παραγωγοί των. Ἀρχαιότατα ὅμως ἦτο ἡ ἀνταλλαγή.

Ἔδινεν ὁ ἕνας ἄλογο καὶ ἔπαιρνε τόσα πρόβατα. Ἄλλος δεκαπέντε ὀκάδες μαλλὶ καὶ ἔπαιρνεν ἑκατὸν ὀκάδες σιτάρι. Ἄλλος ἀντήλλασσεν ἕνα γουρουνάκι μὲ λάδι.

Ἔτσι συνηλλάσσοντο παλαιότερα, πρὶν χρησιμοποιηθῇ τὸ χρῆμα. Ἀλλὰ καὶ σήμερα εἰς τὰ ἐμπορικὰ πανηγύρια ἰσχύει καὶ ἡ ἀνταλλαγή. Τὴν ὀνομάζουν τράμπα.

Ὅλος ὁ Αὔγουστος, ὁ Σεπτέμβριος καὶ ὁ Ὀκτώβριος περνοῦν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας μὲ τὰ ἐμπορικὰ παζάρια.

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Ἤπειρον, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θράκην, τὴν Ρούμελην, κάθε πόλις ἔχει τὸ ἐτήσιο παζάρι της. Ἐπισήμως λέγεται ἐμποροπανήγυρις, ἐφ' ὅσον κυριαρχοῦν τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ γεννήματα. Ζωοπανήγυρις ἂν κυριαρχῇ ἡ πώλησις ζώων. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἐτησία διεθνὴς ἐμποροπανήγυρις τῆς Θεσσαλονίκης. Συρρέουν ἀγορασταὶ καὶ πωληταὶ ἀπὸ ὅλην σχεδὸν τὴν Εὐρώπην.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τὰ ζῷα καὶ ἀπὸ τὰ τεχνουργήματα τοῦ χεριοῦ, ἔρχονται καὶ πλανόδιοι θίασοι. Παίζουν δράματα καὶ κωμῳδίας μετὰ ἢ ἄνευ μουσικῆς. Μαζεύονται καὶ ταχυδακτυλουργοὶ καὶ θαυματοποιοί... Πιὸ πέρα ἄνθρωποι ποὺ ἐπιδεικνύουν φείδια. Ἄλλοι ἐκθέτουν θαυματουργὰ βότανα. Πολλοὶ ἀκροβάται κάνουν ἐπικίνδυνα γυμνάσματα. Ἐπίσης πλανόδιοι φωτογράφοι. Καὶ ἄλλοι μὲ εἰκονίτσες καὶ βίους ἁγίων. Τέλος συρρέουν καὶ οἱ ζητιᾶνοι. Πιάνουν τοὺς κυριωτέρους δρόμους, κάθονται σὲ μιὰν ἄκρη καὶ διαρκῶς σιγοψιθυρίζουν, σὰν προσευχή, εὐχάς. Ὁ κόσμος δίνει.

Μεγάλη κίνησις καὶ ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Ἐποπτεύουν τὴν τάξιν καὶ προσέχουν γιὰ τοὺς λωποδύτας. Οἱ δὲ οἰνοπῶλαι πρέπει νὰ μὴ δίνουν πολὺ κρασὶ εἰς τοὺς μεθυσμένους.

Παλαιότερα ἤρχοντο καὶ πλάνητες κήρυκες. Ἔβγαζαν λόγους θρησκευτικούς. Ὕστερα ἐπωλοῦσαν κάτι μικρὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλιαράκια. Καὶ πιὸ παλαιὰ ἀκόμη ἦσαν καὶ οἱ λησταί. Αὐτοὶ ἐκαιροφυλακτοῦσαν εἰς τὰ στενὰ περάσματα. Ἔπιαναν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγύριζαν ἀπὸ τὰ πανηγύρια φορτωμένοι καὶ τοὺς ἀφήρουν μέρος τῶν κερδῶν των.

— Νὰ ζήσουμε καὶ μεῖς ποὺ σᾶς φυλάγομε, τοὺς ἔλεγαν.

— Ζήσετε καπετάνιε, ἀπήντων οἱ πανηγυριῶται.

Τοὺς ἔλεγαν «καπετάνιους» τοὺς ληστάς. Καὶ ἔδιναν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ζωήν των. Οἱ δὲ λησταὶ ὑπεστήριζαν ὅτι ἦσαν χρήσιμοι. Ἐφύλασσαν τὸν τόπον ἀπό... ἄλλους ληστὰς ξένους.

Γι' αὐτὸ ἔλεγαν ὅτι πρέπει κάτι νὰ πάρουν ὡς φύλακες τῆς ἀσφαλείας τῆς περιφερείας των.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἄλλοτε.

Τώρα λησταὶ δὲν ὑπάρχουν καὶ ἡ ὕπαιθρος ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν φορολογίαν των.

Ἐδιαλέγοντο γιὰ τὰς πανηγύρεις κυρίως οἱ μῆνες Αὔγουστος, Σεπτέμβριος καὶ Ὀκτώβριος γιατὶ ἔκλειεν ὁ γεωργικοποιμενικὸς χρόνος καὶ ἤρχιζεν ἕνας νέος. Τὰ σιτηρὰ εἶχαν ἀλωνισθῇ. Ὁ μοῦστος τὸν Ὀκτώβριο εἶχε μπῆ στὰ βαρέλια. Τὰ μαλλιὰ καὶ αἱ τρίχες τῶν αἰγοπροβάτων εὕρισκαν τὴν καλλίτερη τιμή. Ἔπρεπε νὰ γνεθοῦν γιὰ τὸν χειμερινὸ ρουχισμό. Τὰ δὲ κοπάδια τῶν γιδοπροβάτων θὰ ἄφιναν τὸν Ὀκτώβριον τὰ βουνὰ καὶ θὰ κατέβαιναν στοὺς κάμπους.

Ἐτελείωνε τὸ ἕνα πανηγύρι καὶ ἄρχιζε τὸ ἄλλο στὴν κοντινὴ πόλι. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνωνται συγχρόνως δύο κοντινὰ πανηγύρια. Δὲν θὰ εἰργάζετο οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

Παλαιότατα οἱ τόποι τῶν πανηγυριῶν ἦσαν ἀκατοίκητοι. Ἀλλὰ σιγὰ σιγά, μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ τὰς χιλιετηρίδας, ἐδημιουργήθησαν αἱ πόλεις. Αἱ μεγαλείτεραι πόλεις εἰς ὅλην τὴν γῆν ἔχουν γίνει ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει διασταύρωσις συγκοινωνιῶν. Πρέπει νὰ ἦσαν μεγάλα περάσματα λαῶν, ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις ἐρχομένων. Κόμβοι συγκοινωνιῶν, ὅπως λέγομεν σήμερα.

Εἰς τὰ ἴδια μέρη ἱδρύοντο καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ μαντεῖα καὶ τὰ γήπεδα τῶν μεγάλων ἀθλητικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἀγώνων. Μάλιστα οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν πελεκήσει μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἔκαναν εἰς σχῆμα ὀμφαλοῦ. Τὴν εἶπαν «ὀμφαλὸν τῆς γῆς». Ἐθεώρησαν τοὺς Δελφοὺς ὡς γεωγραφικὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτὴν τὴν πέτραν. Καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἀπὸ τοὺς Λατίνους καὶ ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ βορρᾶ ἤρχοντο εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Ἦτο πέρασμα. Ἡ θέσις των ἦτο γεωγραφικῶς καταλληλοτάτη. Τὸ λιμάνι τῶν Δελφῶν ἐλέγετο Κίρρα. Ἀπέναντι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἦσαν αἱ Αἰγαὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἡ Αἴγειρα. Καὶ ἡ μακεδονικὴ Ἔδεσσα ὅμως εἶχε τὸ ὄνομα Αἰγαί.

Ἐπερνοῦσαν μὲ μικρὰ σκάφη ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς εἰς τὰς Αἰγὰς καὶ τὴν Αἴγειραν τῆς Πελοποννήσου καὶ συνέχιζαν τὸ πρὸς νότον δρομολόγιον μέχρις Ὀλυμπίας.

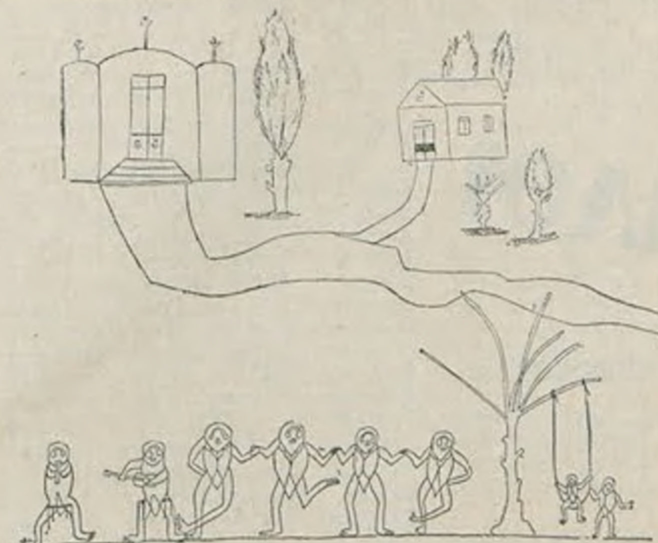
Διήρχοντο τὴν περιοχὴν τῶν Καλαβρύτων. Αὐτοῦ ἡ ἀρχαία Κυναίθη καὶ ἡ Ἀζανία.. Εἶναι τὰ μέρη ὅπου ἐσηκώθη τὸ λάβαρον τοῦ 1821. Αὐτοῦ ἡ Μονὴ τῆς Λαύρας καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἡ ἱστορικωτάτη. Παραδόσεις ἐκυκλοφόρουν ὅτι τὸ Σπήλαιον ὅπου ἡ ἁγία ποιμενὶς Εὐφροσύνη εὗρε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱστορηθεῖσαν, ἦτο σκεπασμένο μὲ κλαδιὰ καὶ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἕνα τράγον ποὺ ἐπήγαινε νὰ πιῇ νερό. Ἄλλαι παραδόσεις περὶ αἰγῶν ἐκυκλοφόρουν εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν καὶ εἰς τὴν Αἴγειραν. Ἄλλαι παραδόσεις περὶ αἰγῶν εἰς τὴν Κοζάνην. Καὶ ἐκεῖ λέγουν ὅτι αἶγες ηὗραν νερὸ καὶ ἐκτίσθη εἰς τὸ μέρος ἡ πόλις. Τέλος ὑπῆρχαν παραδόσεις περὶ αἰγῶν εἰς τὴν Ἔδεσσαν ἢ τὰς Αἰγάς, τὴν πρωτεύουσαν τῶν προγόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀπὸ τὴν περιοχὴν λοιπὸν τῶν Αἰγῶν τῆς Μακεδονίας ἔφθαναν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ μεγάλοι ἀγῶνες τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Μόνον δὲ Ἕλληνες ἐλάμβανον μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας. Οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας, ὡς Ἕλληνες, μετεῖχον τῶν ἀγώνων.

Παραδόσεις περὶ αἰγῶν δὲν ἐκυκλοφόρουν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Ἐν τούτοις ἔλεγαν ὅτι τὰ ζῷα ποὺ ἐθυσιάζοντο εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἔπρεπε νὰ ψηθοῦν μὲ ξύλα λεύκης. Ἕνα εἶδος λεύκης εἶναι ἡ αἴγειρος, τὸ κοινῶς καβάκι. Ἐπίστευαν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδετο ἡ σύστασις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ἔφερε τὴν λεύκαν ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ βορρᾶ. Δι' αὐτὸ τὰ πρὸς θυσίαν ζῷα ἐψήνοντο εἰς τὴν Ὀλυμπίαν μόνον μὲ ξύλα λεύκης. Πανηγύρεις πάσης φύσεως καὶ ἀγῶνες ἐγίνοντο εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ποὺ ἦτο τὸ τέρμα τῶν κατερχομένων ἐκ βορρᾶ ἀπὸ τὴν Ἤπειρον καὶ ἀπὸ τὰς μακεδονικὰς Αἰγὰς καὶ βορειότερον ἑλληνικῶν λαῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀ-

Τότε εἶχαν σὲ χρῆσι την ἀνταλλαγὴ τῶν ἐμπορευμάτων.

Τὸ παιδικὸ σχέδιο

Τὸ παιδὶ μεγαλώνοντας χάνει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ἀφέλειά του, ἀρχίζει νὰ ἔχῃ συνείδησι τῆς εὐθύνης καὶ δὲν ἀποτολμάει σὰν πρῶτα μὲ τόση εὐκολία νὰ καταπιαστῇ μὲ θέματα ποὺ δὲν εἶναι σίγουρος πὼς θὰ τὰ καταφέρῃ τοὐλάχιστον μ' ἕνα σχετικὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν ζωγραφίζει πιὰ μὲ κέφι θέματα ποὺ ὑπάρχει ἄνθρωπος σὲ κάποια κίνησι ἢ ζῷα, ἀλλὰ προτιμάει ἕνα τοπίο, ἕνα βαπόρι ἢ ἕνα ἀεροπλάνο, κάτι τέλος μὲ στατικότητα, γιατὶ εἶναι πιὸ σίγουρος πὼς θὰ πετύχῃ. Τώρα λοιπὸν ἀρχίζει ἕνας καινούργιος ἀγώνας κατὰ τῆς ἀμφιβολίας ποὺ γεννιέται στὸ παιδί.

Χρειάζεται νὰ τοῦ ἐμπνεύσωμε ξανὰ τὴν πίστι στὸν ἑαυτό του, τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχασε. Δὲν θὰ τοῦ ξαναδώσω γιὰ θέμα τὴν περαστικὴ εἰκόνα τοῦ δρόμου, ἢ τὴν ἁπλῆ ἐντύπωσι, σχέδιο ἀπὸ μνήμης κλπ. Θὰ τοῦ ζητήσω συγκεκριμένα νὰ μοῦ ζωγραφίσῃ τὴν γιαγιά του, τὸν παπποῦ του ἢ ὁποιον ἄλλον ἔχει βολικὸ στὸ σπίτι του. Αὐτὸ θὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ προσέξῃ τὸν ἄνθρωπο στὶς ἀναλογίες του, στὴν ἔκφρασί του καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα θὰ καταλάβῃ ὅτι τοῦ ζητάω εὐθῦνες καὶ ὅτι καταπιάστηκε μὲ κάτι πολὺ σοβαρό. Τὰ πρῶτα σχέδια θὰ φτάσουνε στὸ ἑπόμενο μάθημα. Τ' ἀποτελέσματα, τὸ ἕνα τρίτο τῶν παιδιῶν δὲν ἔφερε καθόλου σχέδιο, οἱ ἄλλοι ζωγράφισαν ἀπὸ μνήμης μιὰ γρηὰ ἢ ἕνα γέρο καὶ μόλις τὸ ἕνα τρίτον καταπιάστηκε στὰ σοβαρὰ μὲ τὸ θέμα. Ἀπὸ αὐτὰ 5 - 6 σχέδια ἀξίζουν τὸν κόπο, μὰ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀφορμὴ μᾶς δόθηκε νὰ μιλήσουμε, κρίνοντας τὰ σχέδια, γιὰ τὶς ἀναλογίες τοῦ ἀνθρώπου. Ἕνας μαθητὴς σηκώθηκε καὶ πάνω σ' αὐτόν, σὰν σὲ μοντέλλο θὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα, σὲ λίγο ὅλοι θὰ κινηθοῦν ἔχοντας γιὰ μοντέλλο τὸ διπλανὸ συμμαθητή τους. Στὴν ἀρχὴ μὲ ἴσιες γραμμὲς σὰν γεωμετρικὰ σχήματα θὰ ψάξουνε νὰ βροῦνε τὶς ἀναλογίες, μὰ γρήγορα θὰ προχωρήσουνε καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ μαθήματα ὅλοι θὰ ἔχουνε κάτι φτιάξει, ποὺ θὰ δείχνουνε μάλιστα μὲ ὑπερηφάνεια, τὴν ἀδελφούλα τους ποὺ τὴν ζωγράφισαν σὰν κοιμότανε, τὸν παπποῦ ποὺ διάβαζε ἐφημερίδα, τὴν γάτα ἢ τὸν σκύλο τους. Τόση εἶναι ἡ ὄρεξι γιὰ τὴ νέα δουλειὰ στὰ παιδιὰ τώρα, ποὺ δὲν ἀφίνουνε κανένα ποὺ θὰ βροῦνε βολικὸ στὸ σπίτι τους, γιὰ μοντέλλο, ἥσυχο. Στὸ σημεῖο αὐτὸ κάποτε ἕνας χαριτωμένος μικρούλης μοῦ εἶπε πὼς θὰ ἐρχότανε ἡ γιαγιά του ἡ κυρία Πολυξένη νὰ μὲ βρίσῃ γιὰ τὸ μπελᾶ ποὺ τῆς φόρτωσα. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ξαναβρήκαμε τὴ χαρὰ στὴ δουλειὰ ποὺ γιὰ λίγον καιρὸ εἴχαμε χάσει.

Γ. ΡΩΜΑΝΟΣ
Καθ. Γ' Γυμνασίου Ἀρρένων

ΟΥΡΑΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

Τὸ θέαμα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον παρουσιάζεται ἐκτάκτως μεγαλειῶδες εἰς τοὺς νυκτερινοὺς παρατηρητάς.

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ

Περὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν ὥραν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἐκτείνεται μία φωτεινὴ λευκὴ ζώνη ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Νότον. Εἰς τὸ μέσον σχίζεται καὶ ἔτσι εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ οὐρανοῦ βλέπομεν δύο βραχίονας, ὁ ἕνας τῶν ὁποίων δεικνύει δύο συμπυκνώσεις ἀρκετὰ αἰσθητάς.

Ἡ φωτεινὴ αὐτὴ νεφέλη εἶναι ὁ Γαλαξίας, ὅστις ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ἀστέρας καὶ ἄλλα νεφελώματα ποὺ φαίνονται ἀρκετὰ καλὰ μέσα εἰς τὰ μεγάλα τηλεσκόπια τῶν Ἀστεροσκοπείων.

Ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου καὶ μᾶλλον πρὸς τὸ βόρειον τμῆμα αὐτοῦ ἐκτείνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου ποὺ παρουσιάζει σχῆμα σταυροῦ. Ὀλίγον νοτιώτερον διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀετοῦ, ἐνῷ πρὸς τὸ βόρειον μέρος βλέπομεν τὴν Κασσιόπην.

Ο ΥΠΟΛΟΙΠΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Ἀνατολικώτερον τοῦ Γαλαξίου διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Πηγάσου καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ τῆς Ἀνδρομέδας. Περὶ τὴν 12ην νυκτερινὴν ἀνατέλλει καὶ ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων.

Περὶ τὸ Ζενὶθ εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας μὲ τὸν λαμπρὸν Βέγα. Πρὸς τὸ Β.Δ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ φαίνεται ἡ Μεγάλη Ἄρκτος καὶ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς οὐρᾶς της διακρίνεται ὁ Ἀρκτοῦρος. Ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Μεγάλου Λέοντος μὲ τὸν Βασιλίσκον δύει περὶ τὴν 9ην ἑσπερινήν.

Πρὸς τὸ Νότιον τμῆμα τοῦ οὐρανίου θόλου διακρίνεται εὐκόλως ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου ὁ ὁποῖος ἀνευρίσκεται εὐκόλως ἀπὸ τὸν λαμπρὸν Ἀντάρην, ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὸν πλανήτην Ἄρην.

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Καὶ κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον δὲν θὰ ἔχωμεν κανένα πλανήτην ποὺ νὰ κοσμῇ τὸν ἑσπερινὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἀόρατος σχεδὸν καθ' ὅλον τὸν μῆνα. Μόνον περὶ τὸ μέσον τοῦ μηνὸς θὰ εἶναι παρατηρήσιμος ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι καὶ αὐτὴ πρωϊνὸς ἀστὴρ καὶ δι' αὐτὸ λέγεται Αὐγερινός. Τὴν 2αν Αὐγούστου ἔχει τὸ μέγιστον τῆς λαμπρότητός της.

Ὁ Ἄρης εἶναι ἀόρατος, διότι χάνεται μέσα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἀντιθέτως ὁ Ζεὺς παρουσιάζει μεγάλην μεγαλοπρέπειαν. Ἀνατέλλει ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ κάτωθεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς μοίρας (ἤτοι δύο σεληνιακὰς διαμέτρους) φαίνεται ὁ Κρόνος. Ἀμφότεροι εὑρίσκονται εἰς τὸν Ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρουσιάζει ἐνδιαφέρον καὶ εἶναι ἀρκετὰ σπάνιον. Συμβαίνει κάθε 30 χρόνια περίπου. Τὴν 15ην Αὐγούστου θὰ ἔχουν τὴν μικροτέραν ἀπόστασιν μεταξύ των οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται.

Ἀπὸ τῆς 16ης θ' ἀρχίσουν ν' ἀπομακρύνωνται διὰ νὰ συναντηθοῦν ἐκ νέου κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον. Θὰ συναντηθοῦν δὲ καὶ ἐκ τρίτου τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1941.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς πλανῆται, ἤτοι ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων, εἶναι παρατηρήσιμοι μόνον τῇ βοηθείᾳ ἀστρονομικῶν ὀργάνων.

Ο ΗΛΙΟΣ

Τὴν 23ην Ἰουλίου καὶ περὶ ὥραν 3ην πρωϊνὴν ὁ Ἥλιος μεταβαίνει ἐκ τοῦ ζῳδίου τοῦ Καρκίνου εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ Λέοντος. Τὴν 23ην Αὐγούστου εἰσέρχεται εἰς τὸ ζῴδιον τῆς Παρθένου.

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Νέα Σελήνη, Αὐγούστου 3, 22ὥ. 0 λ. Πρῶτον τέταρτον, Αὐγούστου 10, 14 ὥ. 0 λ. Πανσέληνος, Αὐγούστου 18, 1ὥ. 12 λ. Τελευταῖον τέταρτον, Αὐγούστου 26, 6 ὥ. 33.

ΣΕΙΡΙΟΣ

νώτατον θεὸν τὸν αἰγίοχον Δία, ποὺ τὸν εἶχεν ἀναθρέψει ἡ αἶξ Ἀμάλθεια, ὁ δὲ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀνεπτύχθη ἀρχαιότατα εἰς τὸ Αἰγαῖον, βλέπομεν ἀπείρους παραδόσεις συνδεομένας μὲ τὰς αἶγας καὶ μὲ τὴν αἴγειρον. Ἄλλαι παραδόσεις ἀπὸ τὸ Ἄργος. Ἦσαν ποιμένες ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Τημένου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους καὶ εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Ἔδεσσαν ἢ Αἰγὰς τῆς Μακεδονίας. Ἀπὸ τὴν μητέρα του δὲ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Ἠπείρου, ἀπόγονον τοῦ Νεοπτολέμου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Πολλοὶ νομάδες Ἕλληνες ποιμένες τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας ἔχουν ἐπίθετον Τσουμάνιδες. Εἶναι πλούσιοι καὶ εὐγενέστατοι ἀρχιποιμένες. Θὰ εἶναι οἱ ἴδιοι πρὸς τοὺς ἀρχαίους Τημενίδας, ὅπως ἐλέγοντο οἱ ἀπὸ τοῦ Τημένου βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας. Καὶ ἄλλοι δρόμοι ἀπὸ τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ἔφεραν διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μέχρι τῆς Ὀλυμπίας, τοῦ Ταινάρου καὶ τοῦ Μαλέα.

Αὐτοὺς τοὺς δρόμους ἠκολούθουν οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ποὺ ἦσαν νομάδες ποιμένες. Εἰς τὰ μέρη ποὺ διεσταυρώνοντο οἱ δρόμοι ἐγίνοντο σταθμοί, ἱερά, πόλεις, καθιεροῦντο ἀγῶνες τῆς φυλῆς καὶ ἐγίνοντο ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ μὲ ἄλλους λαούς. Τὰ σημερινὰ παζάρια εἶναι χωρὶς διακοπὴν συνέχεια τῶν παλαιῶν καὶ πολλὰ ἔχουν νὰ μᾶς διδάξουν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ὡς ποιμενική, συνεδέετο τόσον μὲ τὴν αἶγα, ἐθεωρήθη ὅτι καὶ τὰ πρῶτα σκηνικὰ δράματα ποὺ ἐπαίζοντο εἰς τὰς πανηγύρεις εἶχον σχέσιν μὲ τράγους καὶ αἶγας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ εἴδαμε ὅτι εἶχε γίνει μὲ τὰς πόλεις τῆς ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν Αἰγῶν μέχρι τῆς Ὀλυμπίας συγκοινωνιακῆς γραμμῆς. Αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν ἔδιδαν εἰς τὰ σκηνικὰ ἔργα ποὺ ὠνομάζοντο τραγῳδίαι. Διότι ἡ φυλή, μὲ τὸ νὰ εἶναι αἰγοτρόφος, συνέδεε καὶ τοὺς ἀρχαιοτάτους θρύλους της μὲ τὸ ζῷον αὐτό. Πολλὰς δὲ λέξεις, ποὺ πιθανῶς νὰ ἐσήμαινον ἄλλας ἐννοίας, τὰς συνεδύαζον μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς αἰγὸς ἂν εὕρισκαν κάποιαν ὁμοιότητα. Συνδυάζουν δὲ καὶ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ποὺ ἦσαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες, πρὸς τὸ ὄνομα Αἰγαῖοι καὶ Αἰγαῖον καὶ πρὸς τὰς Αἰγάς.

Κ. Φαλτάϊτς

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Υπὸ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

23. (Συνέχεια)

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκαν οἱ δυὸ τοῦτοι ἄντρες ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους τὴν τύχη τῆς αὐτοκρατορίας σιωπηλοὶ κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἡ ματιὰ τοῦ παρακοιμώμενου εἶχε κάτι τὸ διστακτικὸ σὰν ἐκείνου θαρρεῖς, ποὺ προχωρᾶ σὲ τόπο ἄγνωστο, γεμᾶτο κινδύνους, κι' ἔχει μαζέψει ὅλη του τὴν προσοχὴ γιατὶ δὲν ξέρει ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμὴ τί μπορεῖ νὰ τοῦ φέρη, καὶ κάθε βῆμα του τὸ λογαριάζει ἀπὸ πρὶν καὶ ἰσοζυγιάζεται πάνω στὸ «ναὶ» καὶ τὸ «ὄχι».

«Ἦρθε σὰν φίλος ἄρἀγε, ἢ σὰν ἐχτρός» ἀναρωτήθηκε.

Πρῶτος ὁ Νικηφόρος ἔκλινε τὸ κορμὶ καὶ χαιρέτησε.

— Χαιρετῶ τὸν ἄξιο ἄντρα, εἶπε, ποὺ ἀγρυπνᾶ γιὰ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος ὁ βασιλιᾶς καὶ κύριός μου.

— Χαιρετῶ μὲ τὴ σειρά μου τὸ σπαθὶ ποὺ στοῦ δίκαιου τὸ χέρι γίνεται σωτηρία καὶ στοῦ ἄδικου καταστροφή. Ἀπάντησε ὁ Βρίγγας καὶ κάλεσε τὸ Δομέστικο νὰ περάση στὸ γραφεῖο του.

— «Ὢ ὤ» ἔκαμε ὁ Σεραφεὶμ καθὼς τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα, σὰ νἄβλεπε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε τάχα καὶ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψη τὰ μάτια του....

— Γιατί ξαφνιάζεσαι νᾶνε; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Βρίγγας.

— Δὲν ξαφνιάζομαι, ἀφέντη μου, φοβᾶμαι!

Ὁ παρακοιμώμενος γέλασε βιασμένα. «Τότε δίχως ἄλλο, Σεραφείμ», εἶπε, «ἀνάμεσα στοὺς ὅμορφους προγόνους σου θὰ βρίσκεται κάποιος Σαρακηνός»!

— Μπορεῖ! εἶπε ὁ νᾶνος, κι' ἀκούμπησε σκεπτικὸς τὸ κεφάλι του πάνω στὴν ἀπαλάμη. Ὡς τόσο μικρὸς σὰν ἤμουν μαζὶ μὲ μίμους καὶ θαυματοποιούς, μ' ἔβαζαν νὰ καβαλλικεύω ἕνα λιοντάρι μερωμένο.. Ἦταν σὰν πιστὸ σκυλί.. μὰ ποτέ μου δὲν κατάφερα νὰ τὴν συνηθίσω αὐτὴ τὴ γυμναστικὴ καὶ πολλὲς φορὲς μὲ κατέβαζαν ἀπὸ τὴν πλάτη του λιπόθυμο..

— Γι' αὐτὸ φύγανε καὶ σὲ παράτησαν, Σεραφείμ. Φοβᾶσαι χωρὶς λόγο.

— Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ μὲ κρατήσουν γιὰ σύμβουλο..

— Γιατί; Γιατί;

— Νά, ἀποδείχτηκε πὼς ἤμουν πιὸ σοφὸς ἀπ' αὐτούς. Μιὰ μέρα τὸ μερωμένο ἐκεῖνο λιοντάρι ἔφαγε τὸ χέρι τοῦ φύλακα. Ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, Ζωζό.. Ναί, μὰ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὸν ἴδιο τὸν φύλακα ποὺ τὸ τάγιζε..

— Ἄ.. ἄ.. φώναξε μὲ κέφι ὁ παρακοιμώμενος, ἡ ἱστορία σου εἶναι πολὺ διδακτική Σεραφείμ... Γιατὶ σ' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ βλέπω μιὰ δίκαιη τιμωρία.

— Τίνος, κύριέ μου;

— Τοῦ φύλακα. Θὰ πῆ πὼς ἔκλεβε... πὼς δὲν τὸ τάγιζε ἀρκετά..

Καὶ γέλασε τόσο δυνατὰ ποὺ τὸ γέλιο του ἀκούστηκε ὡς ἔξω στὰ βασιλικὰ περιβόλια.

Ὡς τόσο ὁ Νικηφόρος κιτρίνισε κι' ἔρριξε τέτοια ματιὰ στὸν ἀσκημόθωρο νᾶνο ποὺ τοῦτος σερνάμενος, ἔτσι καθὼς καθότανε κατὰ γῆς καὶ κοιτάζοντας πίσω, σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσε κανένα θηρίο, πῆγε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ βῆλο...

— Κάθισε, στρατηγέ μου, εἶπε ὁ Βρίγγας.

Καὶ σὰ νὰ θεωροῦσε ἀναγκαῖο νὰ δώση μιὰ ἐξήγηση γιὰ ὅλη τούτη τὴν ἄπρεπη σκηνή, πρόσθεσε:

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὶς ἀδυναμίες του, κάθε δουλειὰ καὶ τὰ κακά της.. Πῶς ν' ἀλαφρώσης λίγο ἀπὸ τὴ ζάλη ποὺ σοῦ δίνει ἡ βαρειὰ εὐθύνη ἂν δὲν ἀκούσης κι' ἕνα λόγο παράταιρο ποὺ εἰπώθηκε ἔτσι γιὰ νὰ εἰπωθῆ..χωρὶς σκοπὸ καὶ σημασία.

Στάθηκαν κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Δὲν εἴμαστε πλασμένοι ἀπὸ ἀτσάλι.. Κρατᾶμε πολλὲς ἀδυναμίες καὶ λαχτάρες καὶ κάποτε φωνάζουν μέσα μας, σὰν παιδιὰ παραπονεμένα, ποὺ τ' ἀμελήσαμε.. Ἔ! ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βαλέτω.. Νὰ δώση ὁ Θεὸς μονάχα οἱ ἀδυναμίες μας τοῦτες νὰ μὴ βλάπτουν κανένα.

Εἴκοσι χρόνια τὸν ἔχω κοντά μου.. Αὐτὸ τὸ τέρας.. Καλὸς σύντροφος, μὰ τὸν τροπαιοφόρο Γεώργιο. Ἀπὸ κάθε ζημιὰ παίρνει ἀπάνω του πρόθυμα τὴ μισή.. Ἂν μπορέση ολόκληρη εἶναι εὐτυχισμένος... Κι' ἀπὸ τὸ κέρδος δὲ ζητάει τίποτα..Ποῦ νὰ τόνε βρῆς τὸν ὅμοιό του σήμερα; Ὅλοι πηγαίνουν γιὰ ὅλα.. Λόγος; Σοῦ τὸν δίνουν πρόθυμα γιατὶ ἔτσι εὔκολα μποροῦν νὰ σὲ ἀπατήσουν... φτάνει νὰ ἔχης τὴν ἀφέλεια νὰ τοὺς πιστέψης. Συμφωνία; Μοναχὰ γιὰ νὰ πετύχουν.. Ὕστερα ποῦ σὲ εἶδαν ποῦ σὲ ξέρουν...

Κάποτε μοῦ διηγήθηκαν μιὰ ἱστορία γιὰ κάτι πραματευτάδες. Περνοῦσαν, λέει, τὴν ἔρημο μὲ καμῆλες. Ἄκουσέ την, Δομέστικε. Σοῦ ὁρκίζομαι εἶναι πολὺ διδαχτική..Ξαφνικὰ ἐκεῖ στὸν ἄμμο βρῆκαν ἕνα σκελετό.. Στὸ δεξὶ χέρι φοροῦσε ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα τεράστιο διαμάντι.. Πρώτη φορὰ εἴχανε δεῖ τέτοιο πρᾶμα κι' ὅμως ἦσανε κοσμογυρισμένοι κι' ἤξεραν ὅλες τὶς μεγάλες ἀγορὲς σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση..Τὰ κέρδη μιᾶς χρονιᾶς, μὲ τόσους κινδύνους καὶ βάσανα, μπροστὰ στὴν ἀξία του ἦταν ἕνα τίποτα..Πῆραν τὴν πιὸ σωστὴ καὶ τίμια ἀπόφαση..Νὰ τὸ πουλήσουν καὶ νὰ μοιραστοῦν σὰν καλοὶ σύντροφοι τὸ ποσό..Λοιπὸν ξέρεις ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Ἀπὸ τοὺς δέκα, στὴν Τραπεζοῦντα κατάφερε νὰ φτάση μονάχα ἕνας, ὁ πιὸ ἄπιστος, ὁ πιὸ δόλιος..Οἱ ἄλλοι σκοτώθηκαν συναμεταξύ τους προσπαθῶντας ὁ καθένας νὰ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ πολύτιμο πετράδι..Ἄ, ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξέρη τί εἰπώθηκε καὶ τί ἔγινε, ἐκεῖ στὴν ἄκρια τοῦ κόσμου ποὺ βρέθηκαν οἱ ἄξιοι πραματευτάδες... Τί λόγια καὶ τί καμώματα γιὰ νὰ ξεγελάση ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐνῷ τὴν ἴδια στιγμὴ κρατοῦσαν τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ τους, ἕτοιμοι νὰ χτυπήσουν τὸ σύντροφο.. Θἆταν πολὺ διασκεδαστικό!. Μὰ μήπως τὰ ἴδια δὲ συμβαίνουν παντοῦ... Ἔτσι σὰν τὸ πολύτιμο πετράδι εἶναι καὶ ἡ ἐξουσία κι' ὁ Σατανᾶς μὲ ὅμοιο τρόπο μιλάει στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν καίει ἡ δίψα γιὰ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθά.. τὴ δόξα ἢ τὸν πλοῦτο..τὸ ἴδιο κάνει.

Λέγοντας τοῦτα τὰ στερνὰ λόγια ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ Νικηφόρο. Ἥσυχος ἔστεκε ἐκεῖ καὶ τὸν ἄκουε σὰν νὰ μὴ διαφερόνταν καθόλου γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορία ἢ τὴν εὕρισκε πολὺ συνηθισμένη καὶ πολὺ γνωστή.

Ὁ παρακοιμώμενος ἐξηκολούθησε..

— Καὶ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύσι ἔτσι, καθὼς τοῦτος ὁ νᾶνος, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Σατανᾶ;

Νά, ἕνα ρώτημα ποὺ συχνὰ βάζω στὸν ἑαυτό μου' καὶ τότε καταλαβαίνω πόση ματαιότητα ἔχουν τὰ ἀνθρώπινα' τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου τούτου εἶναι παγίδες ἐπιδέξια στημέ-

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

[Ὁ ἥρως Θησεὺς γεννήθηκε στὴν Τροιζῆνα καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας. Ὅταν ἀκόμη ἡ Αἴθρα ἦταν ἔγκυος, ὁ Αἰγεύς, φεύγοντας γιὰ τὰς Ἀθήνας, ἔκρυψε κάτω ἀπὸ ἕναν βράχο τὰ σανδάλια καὶ τὸ ξίφος του καὶ εἶπε στὴ γυναῖκά του ὅτι, ἂν γεννοῦσε γυιόν, θὰ τὸν ὡδηγοῦσε, μόλις θὰ ἔφθανε στὴν ἀνδρικὴ ἡλικία, σὲ κεῖνο τὸν βράχο· καὶ ἂν κατώρθωνε νὰ τὸν σηκώσῃ, τότε νὰ πάρῃ τὰ σανδάλια καὶ τὸ ξίφος του καὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του στὰς Ἀθήνας. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Θησεύς, ποὺ εἶχε γίνει ἕνας δυνατὸς καὶ γενναῖος ἔφηβος, ἐκύλησε εὔκολα τὸν βράχο, πῆρε καὶ φόρεσε τὰ σανδάλια καὶ τὸ ξίφος τοῦ πατέρα του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὰς Ἀθήνας, ἀκολουθῶντας τὸν δρόμο τῆς ξηρᾶς, παρ' ὅλες τὶς συμβουλὲς τῶν δικῶν του νὰ προτιμήσῃ τὸν ἀσφαλέστερο θαλάσσιο δρόμο. Μὰ ὁ Θησεὺς ἐπίτηδες ἐδιάλεξε τὸν ἐπικίνδυνο δρόμο τῆς ξηρᾶς, ἐπειδὴ εἶχε μάθει γιὰ τὰ τέρατα καὶ τοὺς λῃστὲς ποὺ βρίσκονταν στὸν δρόμο αὐτὸ καὶ σκότωναν τοὺς διαβάτες, καὶ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς καταπολεμήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ. Ἔτσι στὴν πορεία του πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ κατόπιν μέσα στὰς Ἀθήνας ὁ Θησεὺς ἔκαμε τοὺς ἄθλους του, ποὺ θ' ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ παρὸν τεῦχος κατὰ λογοτεχνικὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Πλουτάρχου ὑπὸ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας].

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΘΛΟΙ

Πρῶτον συνάντησε στὴν Ἐπιδαυρία τὸν Περιφήτη τὸν Ρόπαλο, ποὺ λεγόταν ἔτσι ἀπὸ τὸ ρόπαλο ποὺ κρατοῦσε. Τσακώθηκαν καὶ τὸν σκότωσε, γιατὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ περάσῃ. Ἐπειδὴ τ' ἄρεσε τὸ ρόπαλο, τὸ πῆρε γιὰ ὅπλο καὶ τὄχε μαζί του πάντα, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ. Ὁ ἕνας, φορῶντας τὸ δέρμα, ἔδειχνε τί τρομερὸ θηρίο σκότωσε· κι' ὁ ἄλλος, κρατῶντας τὸ ρόπαλο, ἔδειχνε τί ἀνίκητο ποὺ ἦταν στὰ χέρια του τὸ νικημένο, ἀπὸ τὸν ἴδιον, ὅπλο.

Στὸν Ἰσθμὸ σκότωσε τὸν Σίννη τὸν Πευκολυγιστή, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἐξέκαν' ἐκεῖνος τόσους ἄλλους· κι' ὄχι γιατ' εἶχε σπουδάσει καὶ συνηθίσει τὴν τέχνη του, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξῃ πὼς ἡ ἀληθινὴ παλληκαριὰ νικοῦσε καὶ τέχνες καὶ συνήθειες.

Ὁ τρόπος ποὺ σκότωνε ὁ Σίννης ἦτανε νὰ δένῃ τὸ θῦμα του στὶς κορφὲς δυὸ πεύκων, ἀφοῦ τὰ λύγιζε πρῶτα καλά. Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δέσιμο, ἄφινε τὰ δέντρα νὰ ξανασηκωθοῦν, καταλαβαίνει κανεὶς τί θάνατο εὕρισκαν τὰ θύματά του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶχαν κολλήσει καὶ στὸν Σίννη τὸ παρατσούκλι Πευκολυγιστής.

Ὁ Σίννης αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ θυγατέρα ψηλὴ καὶ πολὺ ὄμορφη, ποὺ τὴν ἔλεγαν Περιγούνη. Ὕστερα ἀπὸ τὸ χαμὸ τοῦ πατέρα της ἡ Περιγούνη ξέφυγε τοῦ Θησέα κι' ἐκεῖνος ἔψαχνε νὰ τὴ βρῇ. Κρυμμένη σ' ἕναν τόπο θαμνερό, παρακαλοῦσε τὰ σπαράγγια καὶ τὶς ἀστοιβάδες νὰ τὴν προφυλάξουν καὶ τοὺς ὡρκιζόταν μὲ παιδιάτικη ἀφέλεια πώς, ἂν τῆς ἔκαναν αὐτὴ τὴ χάρι, ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς οὔτε θὰ τὰ πείραζε οὔτε θὰ τοὺς ξανάβαζε φωτιά.

Ὁ Θησέας ὅμως, ψάχνοντας ὁλόγυρα, τῆς φώναζε καὶ τὴν προσκαλοῦσε, λέγοντας πὼς δὲ θὰ τῆς ἔκανε κακὸ καὶ πώς, ἀπ' ἐναντίας, θὰ τὴν ἐπροστάτευε. Γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη παρουσιάστηκε. Ἀπὸ τὸν Θησέα ἡ Περιγούνη ἀπέκτησε ἕναν γιό, τὸν Μελάνιππο. Ἀργότερα ὁ Θησέας τὴν ἐπάντρεψε μὲ τὸν Δηιονέα, ἀδερφὸ τοῦ Ἴφιτου. Ἀπὸ τὸν Μελάνιππο γεννήθηκε ὁ Ἴωξος ποὺ ἔλαβε μέρος στὸν ἀποικισμὸ τῆς Καρίας. Γι' αὐτὸ καὶ παράδοσι τῶν Ἰωξιδῶν εἶναι νὰ μὴν καῖνε τ' ἀγκάθια τῶν σπαραγγιῶν καὶ τὶς ἀστοιβάδες, ἀλλὰ νὰ τὰ σέβωνται καὶ νὰ τὰ τιμοῦν.

* * *

Ὅμως, καὶ τὸ θηλυκὸ ἀγριογούρουνο τοῦ Κρομμυδοχωριοῦ τῶν Μεγάρων, ποὺ τ' ὠνόμαζαν Καστανή, δὲν ἦτανε ἀσήμαντο, ἀλλὰ θεριὸ ἀνήμερο καὶ δύσκολο νὰ τὸ ξεκάνῃ κανείς. Ἡ Καστανὴ δὲν ἐπείραξε πρώτη τὸ Θησέα. Ἀλλὰ ὁ Θησέας τὴ σκότωσε, γιατὶ ἔκανε κακὸ στοὺς ἄλλους καὶ γιατὶ ἐπίστευε ὅτι ἐνῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἔπρεπε κανεὶς νὰ μάχεται μονάχα ὅταν τὸν προσβάλουν, μὲ τὰ θεριὰ ἔπρεπε, ἂν εἶναι παλληκάρι, νὰ ὁρμᾷ πρῶτος καὶ νὰ ριψοκινδυνεύῃ.

Λένε ἀκόμα πὼς ἡ «Καστανὴ» δὲν ἦτανε ἀγριογούρουνο ἀλλὰ γυναῖκα λῃστής, αἱμοβόρα κι' ἀκλόνητη, ποὺ ἔμενε στὸ Κρεμμυδοχώρι καὶ ποὺ τὴν ἐπαρανόμιαζαν ἀγριογούρουνο γιὰ τὸν ἀνήθικο καὶ κακούργικο βίο της. Γι' αὐτὸ - λένε - κι' ὁ Θησέας τὴν σκότωσε.

* * *

Στὴ Μεγαρίδα μπροστὰ ὁ Θησέας ἔρριξε τὸν Σκίρωνα πάνω στὶς πέτρες καὶ τὸν ἐσκότωσε γιατὶ - ὅπως λένε οἱ περισσότεροι - ἐλῄστευε τοὺς διαβάτες καὶ γιατὶ - ὅπως λένε μερικοὶ - ἀφοῦ τοὺς ἅπλωνε περήφανα τὰ πόδια του, διατάζοντας μὲ βρισιές, νὰ τοῦ τὰ πλύνουν, τοὺς ἐκλώτσαγε καὶ τοὺς γκρέμιζε στὴ θάλασσα.

Αὐτὰ γινόντουσαν στὴ θέσι ποὺ λέγεται σήμερα «Κακὴ σκάλα» ἢ Σκιρωνίδες πέτρες. Τὶς σκληρὲς πέτρες, δηλαδή, ποὺ εἶναι γνωστὲς μὲ τ' ὄνομα: σκίρα.

Ὡστόσο, οἱ Μεγαρῖτες ἱστορικοί, ἐνάντια σ' αὐτὴ τὴ φήμη, ἔχουν νὰ ποῦνε - ὅπως ὁ Σιμωνίδης - ὅτι ὁ Σκίρωνας δὲν ἦτανε οὔτε λῃστὴς οὔτε ὑβριστής, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο: τιμωροῦσε τοὺς λῃστὲς καὶ ἦτανε φίλος καὶ σύμμαχος ὅλων τῶν καλῶν καὶ τίμιων ἀνθρώπων. Τὴ γνώμη τους αὐτὴ τὴ στηρίζουν καὶ στὶς μεγάλες καὶ διαλεχτὲς συγγένειες τοῦ Σκίρωνα μὲ ἐνάρετους, μισόθεους καὶ σπουδαίους ἀνθρώπους.

Λένε, δηλαδή, πὼς ἦτανε πεθερὸς τοῦ Αἰακοῦ, ποὺ τὸν ἐπίστευαν σὰν ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ σεβάσμιους Ἕλληνες, γαμπρὸς τοῦ Κυρχέα, ποὺ τὸν ἐτιμοῦσαν στὴν Ἀθήνα σὰν Θεό, καὶ ὅτι ὁ Πηλέας καὶ ὁ Τελαμώνας ἦτανε παιδιὰ τῆς Ἐνδηίδας, κόρης τοῦ Σκίρωνα καὶ τῆς Χαρικλοῦς. Πῶς μποροῦσε λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ οἱ σπουδαῖοι νὰ συγγενέψουν μ' ἕναν τιποτένιο καὶ νἄχουν πᾶρε - δῶσε μαζί του, μὲ ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει κανεὶς στὸν κόσμο;

Κοντὰ σ' αὐτὰ λένε ἀκόμα πὼς ὁ Θησέας δὲν ἐσκότωσε τὸν Σκίρωνα ὅταν πρωτοπήγαινε στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ ἀργότερα, ὅταν ἐκυρίεψε τὴν Ἐλευσῖνα, ποὺ τὴν εἶχαν οἱ Μεγαρῖτες, διώχνοντας ἀπὸ κεῖ τὸν ἄρχοντα Διοκλέα. Αὐτὰ λοιπὸν ὅσο γιὰ τὶς ἀντιλογίες γύρω ἀπὸ τὸν Σκίρωνα καὶ τὸν Θησέα.

νες γιὰ νὰ πέφτουν ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἐκλεκτοί.

Ἂς ἀγρυπνοῦμε καὶ ἂς προσευχώμεθα λοιπόν, στρατηγέ μου.

—..Κι' ἂς μένουμε ἀκλόνητοι στὴ θέση ποὺ μᾶς ἔταξε ὁ Κύριος ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ εὐδοκήσῃ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους μας τὸ βαρὺ χρέος ποὺ μᾶς ἀνάθεσε.

Πρόσθεσε ὁ Νικηφόρος κι' ἔκαμε μὲ κατάνυξη τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ὁ Βρίγγας τὸν κοίταξε πονηρά.

—Ἀμήν, εἶπε, μὰ συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο..Κι' αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίντυνο. Πολλὲς φορές, δίχως ἄλλο, ξεκινοῦμε μὲ ἁγνὸ ζῆλο νὰ δουλέψωμε τὸν Κύριο..νὰ πολλαπλασιάσωμε τὸ τ ά λ α ν τ ο ποὺ μᾶς ἐμπιστεύτηκε ἔτσι ποὺ..ὅταν κληθοῦμε καὶ παρουσιαστοῦμε μπροστά του ν' ἀκούσωμε ἀπὸ τὸ στόμα του: «Εὖγε δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ...»

Μά... περηφανευόμαστε πάνω ἀπὸ τὸ μέτρο γιὰ τὴν ἀποστολή μας..Χάνουμε τὸ δρόμο... βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ χρέους μας..καὶ τότε ..Εἶναι φοβερὸ ἀλήθεια, μὰ καὶ γελοῖο μαζί..Σηκώνουμε ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ κοιτάζομε κατάματα τοὺς ἀνθρώπους, σὰ νὰ λέμε:

«Νά, ἐμεῖς οἱ ἐκλεκτοί, οἱ πιστοὶ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, κοιτάξετέ μας..» ἐνῶ ὁ πειρασμὸς μᾶς ἔχει κυριέψει πιὰ καὶ δὲν εἴμαστε παρὰ ἀξιοθρήνητα ὄργανά του..

Μεσολάβησε σιωπή..

Ὁ Νικηφόρος κοίταξε κάτι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Βρίγγα σὰν ἀφηρημένος. Ὕστερα ἀκούστηκε ἡ βαρειὰ ἐπίσημη φωνή του.

—Ἰωσὴφ μιὰ ἄγρυπνη καρδιὰ ἀκούει πάντα τὴ λαλιὰ τοῦ Κυρίου καὶ βλέπει μὲ πύρινα σημάδια χαραγμένα μπροστὰ τὰ σύνορα τοῦ χρέους της.

Τώρα καὶ δυὸ χρόνια εἶχα πάρει μιὰν ἀπόφαση. Ν' ἀποτραβηχτῶ σὲ μοναστῆρι. Εἶπα: «Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ τὴ γλυκειὰ γαλήνη νὰ νοιαστῶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου». Κι' ὕστερα αὐτὸ ἦταν πάντα τ' ὄνειρό μου.

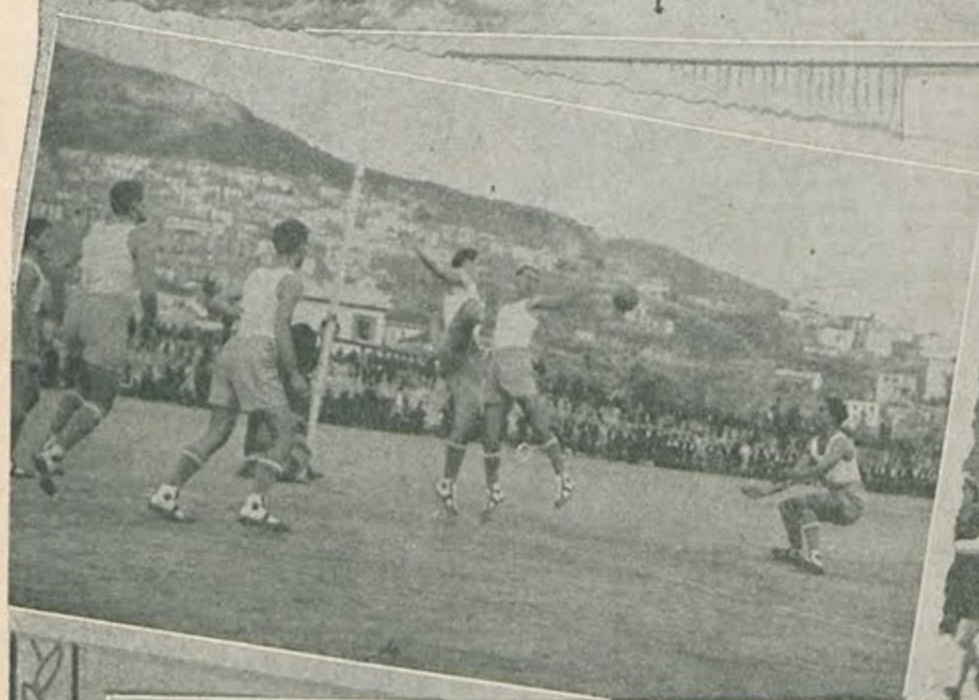
Ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος μ' ἀπότρεψε ἀπὸ τούτη τὴν ἀπόφαση...Ζῇ σὲ μακρινὲς σκῆτες σὰν ἀγρίμι κι' ἔχει λυώσει τὴ μάταιη σάρκα του στὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία. Ναί, δίχως ἄλλο, βρίσκεται, Ἰωσήφ, κοντήτερα ἀπ' ὅλους μας στὸν Κύριο καὶ μπορεῖ σωστότερα νὰ ἑρμηνεύῃ τὶς μυστικὲς ἀνεξιχνίαστες βουλές του...

(Ἀκολουθεῖ)

1

5

1) Σκαπανεῖς τοῦ λόχου Κολλινῶν Ἀρκαδί
2) Μία ὁμὰς Φαλαγγιτῶν Λαρίσης φωτογρα
εἶχαν καλλιεργήσει οἱ ἴδιοι.
3) Φαλαγγῖται Σερρῶν σὲ μιὰ καλλιεργητικ
4) Φαλαγγῖται Καβάλλας παίζοντες πετόσφ
5) Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Φαλαγγιτισσῶν μας στ
6) Φαλαγγίτισσαι Καβάλλας σὲ μιὰ συνάντ
7) Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Φ. Α. 105
8) Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Ε.Ο.Ν.

2

ας παρακολουθοῦν μαθήματα στὸ ὕπαιθρο.
φουμένη μπροστὰ σὲ θημωνιές σταριῶν ποὺ

ή τους ἐξόρμησι.
αιραν.
ὁ στρατόπεδο «Ἰωάννης Μεταξᾶς».
ησι πετοσφαίρας.
Γαστούνης.
Μεσσήνης.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀκολουθήσαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπόμπ, καὶ σὲ λίγο μπήκαμε μαζί του στοὺς σιωπηλοὺς δρόμους τῆς πόλης· ἔπειτα, μὲ λίγα γυρίσματα, βρεθήκαμε σὲ μιὰ προκυμαία, κι' ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας μᾶς κτύπησε στὸ πρόσωπο. Χωρὶς νὰ μᾶς πῆ τίποτα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπὸμπ μᾶς ἔδειξε ἕνα μικρὸ πλοῖο σὰν καΐκι. Καταλάβαμε πὼς ἦταν δικό του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρισκόμαστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ καΐκι κι' ὁ καπετάνιος μᾶς κατέβασε σὲ μιὰ μικρὴ καμπίνα.

— Δὲν θὰ φύγουμε παρὰ σὲ δυὸ ὥρες, μᾶς εἶπε. Μείνετε ἐδῶ καὶ κάνετε ἡσυχία.

Ὅταν κλειδώθηκε ἡ πόρτα αὐτῆς τῆς καμπίνας, ὁ Ματτίας, μὲ ἡσυχία, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μὲ φίλησε. Δὲν ἔτρεμε πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Ὁ «Κύκνος»

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μπόμπ, τὸ πλοῖο ἔμεινε ἥσυχο καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἀκούγαμε παρὰ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου στὰ κατάρτια καὶ τὸ πάφλασμα τοῦ νεροῦ στὴν καρίνα. Ἀλλὰ λίγο-λίγο ζωήρεψε: βήματα ἀντήχησαν στὸ κατάστρωμα, σχοινιὰ σύρθηκαν, καρούλια ἔτριξαν, τυλίχθηκαν καὶ ξετυλίχθηκαν ἁλυσίδες. Ἔπειτα σηκώθηκε ἕνα πανί, τὸ τιμόνι ἐστέναξε καὶ τὸ πλοῖο, γυρμένο στὸ ἀριστερὸ πλευρό, ἄρχισε νὰ κουνιέται. Εἴχαμε ξεκινήσει, εἶχα σωθῆ!...

Τὸ κούνημα, ἀργὸ κι' ἥσυχο στὴν ἀρχή, δὲν ἄργησε νὰ γίνη γρήγορο κι' ἀπότομο. Τὸ πλοῖο πήγαινε χορεύοντας καὶ τὰ κύματα τοῦ κτυποῦσαν πότε τὴν πρῶρα καὶ πότε τὸ δεξὶ πλευρό.

— Καϋμένε μου Ματτία! εἶπα πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ συντρόφου μου.

— Δὲν πειράζει, μοῦ ἀποκρίθηκε, ἀφοῦ γλύτωσες ἐσύ! Ἔπειτα ἤξερα ἐγὼ πὼς θὰ εἴχαμε φουρτούνα. Ἀπὸ τ' ἁμάξι, ἔβλεπα τὶς κορφὲς τῶν δένδρων νὰ κουνιοῦνται κι' ἔλεγα: στὴ θάλασσα θὰ χορέψουμε. Καὶ νά το!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς καμπίνας μας.

— Ἂν θέλετε ν' ἀναβῆτε ἀπάνω, μᾶς εἶπε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπόμπ, δὲν ἔχετε πιὰ φόβο.

— Ποῦ ὑποφέρει κανεὶς λιγώτερο; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Κάτω, ξαπλωμένος.

— Εὐχαριστῶ, θὰ μείνω ἐδῶ.

Καὶ ξαπλώθηκε στὸ πάτωμα.

— Ὁ μοῦτσος θὰ σᾶς φέρη ὅ,τι χρειάζεται, εἶπε ὁ καπετάνιος.

— Μὰ νὰ μὴν ἀργήση, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας, γιατὶ δὲν ἀντέχω...

— Ἀπὸ τώρα;

— Οὔ, ἄρχισα πρὸ πολλοῦ!...

Θέλησα νὰ μείνω κοντά του, ἀλλὰ ὁ Ματτίας μ' ἔστειλε στὸ κατάστρωμα λέγοντας:

— Ἔννοια σου γιὰ μένα, δὲν πειράζει, σοῦ εἶπα, ἀφοῦ σώθηκες ἐσύ. Ποιὸς θὰ μοῦ τὄλεγε, πὼς θὰ μοῦ ἔκανε εὐχαρίστησι κι' ἡ ναυτία!

Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ σταθῶ, παρ' ἀφοῦ δέθηκα καλὰ μ' ἕνα σχοινί. Ὅσο μακριὰ μποροῦσε νὰ φθάνη τὸ μάτι στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν ἔβλεπα παρὰ μιὰ θάλασσα ἄσπρη ἀπὸ τοὺς ἀφρούς, ποὺ τὸ μικρό μας πλοῖο τὴν ἔσχιζε γοργά, γέρνοντας τόσο, ποὺ ἔλεγες πὼς θὰ βουλιάξη. Ἀλλὰ δὲν ἐβούλιαζε, ὄχι! Σηκωνόταν πάλι σιγά-σιγά, πηδοῦσε ἀπάνω στὰ κύματα, σπρωχνόμενο ἀπὸ ἄνεμο δυτικό.

Γύρισα πρὸς τὴν ξηρά. Τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ φαινόνταν τώρα σὰν ἀμυδρὰ σημάδια στὴ μαύρη καταχνιὰ καί, βλέποντάς τα ν' ἀδυνατίζουν καὶ νὰ χάνουνται τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀποχαιρέτησα τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ γλυκὸ αἴσθημα τῆς ἀπελευθέρωσης...

Ἂν ἐξακολουθήση ὁ ἴδιος ἀέρας, μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος, τὸ βράδυ, ὄχι πολὺ ἀργά, θὰ φθάσουμε στὸ Ἰζινύ. Εἶναι καλὸ καΐκι ἡ «Ἔκλειψις»!

Ὁλάκερη μέρα στὴ θάλασσα, περισσότερο μάλιστα ἀπὸ μιὰ μέρα, τί θὰ τραβοῦσε ὁ Ματτίας!... Καὶ νὰ λέη πὼς τοῦ ἔκανε τώρα εὐχαρίστησι ἡ ναυτία!

Ὡστόσο πέρασε κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα... Ἀπὸ τὸ κατάστρωμα κατέβαινα στὴν καμπίνα κι' ἀπὸ τὴν καμπίνα ἀνέβαινα στὸ κατάστρωμα. Ἔτσι πέρασα τὶς ὧρές μου. Καὶ μιὰ στιγμή, ἐνῶ μιλοῦσα μὲ τὸν καπετάνιο, αὐτὸς ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ ψηλὴ ἄσπρη κολῶνα ποὺ ξεχώριζε σ' ἕνα φόντο γαλάζιο.

— Τὸ Μπαρφλέρ, μοῦ εἶπε.

Τσακίσθηκα νὰ κατεβῶ, γιὰ νὰ δώσω τὴν καλὴ εἴδησι στὸ Ματτία: εἴμαστε στὴ Γαλλία! Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μπαρφλὲρ στὸ Ἰζινὺ ἦταν ἀκόμα μεγάλη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τριγυρίσουμε ὅλη σχεδὸν τὴ χερσόνησο τοῦ Κοταντέν, γιὰ νὰ μποῦμε στὸν ποταμὸ Βέρα.

Ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, ὅταν ἡ «Ἔκλειψις» ἐπλεύρισε στὴν ἀποβάθρα τοῦ Ἰζινύ, ὁ καπετάνιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀφήση νὰ κοιμηθοῦμε στὸ πλοῖο· κι' ἔτσι μόνο τἄλλο πρωῒ τὸν ἀποχαιρετήσαμε.

Εὐχαριστήσαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπὸμπ ὅπως ἔπρεπε.

— Ὅταν θελήσετε νὰ γυρίσετε στὴν Ἀγγλία, μᾶς εἶπε μὲ μιὰ δυνατὴ χειραψία, ἡ «Ἔκλειψις» φεύγει ἀπὸ δῶ κάθε Τρίτη κι' εἶναι πάντα στὴ διάθεσί σας.

Εὐγενικὴ ἡ πρότασι βέβαια, μὰ δὲν εἴχαμε καμμιὰ ὄρεξι νὰ τὴ δεχθοῦμε, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Ματτίας, γιατὶ δὲν εἴχαμε καὶ κανένα σκοπὸ νὰ ξανασχίσουμε τὴ θάλασσα τόσο γρήγορα...

Βγήκαμε στὸ Ἰζινὺ μὲ τὰ ροῦχα μας μόνο καὶ μὲ τὰ ὄργανά μας, — γιατὶ ὁ Ματτίας εἶχε θυμηθῆ νὰ πάρη καὶ τὴν ἅρπα μου, ποὺ τὴν εἶχ' ἀφήσει στὴν παράγκα τοῦ Μπὸμπ τὴ νύκτα ἐκείνη ποὺ εἶχα πάει στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βαλανιδιᾶς. Οἱ σάκκοι μας ὅμως, μὲ ὅ,τι εἶχαν μέσα, ἔμειναν στ' ἁμάξια τῆς οἰκογενείας Δρίσκολλ. Αὐτὸ μᾶς στενοχωροῦσε κάπως, γιατὶ δὲν μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε τὴ συνηθισμένη μας ζωὴ χωρὶς πουκάμισα, χωρὶς κάλτσες καὶ προπάντων χωρὶς χάρτη. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Ματτίας εἶχε φυλαγμένα δώδεκα φράγκα, καθὼς καὶ τὸ μερτικό μας ἀπὸ τὴ συντροφιὰ ποὺ εἴχαμε κάμει μὲ τὸν Μπόμπ, εἰκοσιδύο σελλίνια, δηλαδὴ εἰκοσιεπτὰ φράγκα καὶ πενῆντα. Ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν σαράντα σχεδὸν φράγκα, ποὺ γιὰ μᾶς ἦταν κάτι τί. Ὁ Ματτίας θέλησε νὰ τὰ δώση στὸν Μπόμπ, γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς φυγῆς μου· μὰ ὁ Μπὸμπ ἀποκρίθηκε πὼς δὲν πληρώνονται οἱ φιλικὲς ὑπηρεσίες καὶ δὲν θέλησε νὰ δεχθῆ οὔτε λεπτό.

Ἡ πρώτη μας λοιπὸν δουλειά, ἅμα βγήκαμε ἀπὸ τὴν «Ἔκλειψι», ἦταν νὰ βροῦμε κανένα παλιὸ στρατιωτικὸ σάκκο καὶ ν' ἀγοράσουμε δυὸ πουκάμισα, δυὸ ζεύγη κάλτσες, ἕνα κομμάτι σαποῦνι, ἕνα κτένι, κλωστή, κουμπιά, βελόνες καὶ τέλος κάτι ποὺ μᾶς ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀπαραίτητο ἀπὸ τὰ τόσα χρήσιμα αὐτὰ πράγματα· ἕνα χάρτη τῆς Γαλλίας.

Ἀλήθεια, ποῦ θὰ πηγαίναμε τώρα ποὺ εἴμαστε στὴ Γαλλία; Ποιὸ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρουμε; Πῶς νὰ διευθυνθοῦμε;

Αὐτὸ συζητούσαμε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ἰζινύ, ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Μπαγιέ.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ προτίμησι, εἶπε ὁ Ματτίας, κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ πάω δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἕνα μόνο πρᾶγμα θέλω.

— Τί;

— Ν' ἀκολουθήσωμε κανένα ποτάμι ἢ κανένα κανάλι, γιατὶ ἔχω μιὰ ἰδέα.

Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸν ρώτησα ποιὰ ἦταν ἡ ἰδέα του, ὁ Ματτίας ἐξακολούθησε:

— Βλέπω πὼς πρέπει νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω. Ὅταν ὁ Ἀρθοῦρος ἦταν ἄρρωστος, ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὸν ταξίδευε μὲ τὸν «Κύκνο» κι' ἔτσι τὸν ἀπάντησες.

— Μὰ δὲν εἶναι πιὰ ἄρρωστος.

— Δηλαδὴ εἶναι καλλίτερα. Γιατ' εἶχε ἀρρωστήσει πιὸ πολὺ καὶ σώθηκε μὲ τὶς φροντίδες τῆς μητέρας του. Ἡ ἰδέα μου λοιπὸν εἶναι πώς, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψη στὴν ἐντέλεια ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὸν ταξιδεύει πάλι στοὺς ποταμούς, στὰ ποτάμια καὶ στὰ κανάλια τῆς Γαλλίας μὲ τὸν «Κύκνο». Ὥστε ἂν ἀκολουθήσωμε κανέν' ἀπ' αὐτά, κι' ἔχουμε τύχη, μπορεῖ ν' ἀπαντήσουμε τὸν «Κύκνο».

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ὁ «Κύκνος» βρίσκεται στὴ Γαλλία;

— Κανένας. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «Κύκνος» δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέψη στὴ θάλασσα, ὑποθέτω πὼς δὲν θἄφυγε ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἔπειτα, τί θὰ χάσουμε;... Ἐγὼ θέλω νὰ βροῦμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν κι' ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς πρέπει γι' αὐτὸ νὰ κάμουμε ὅ,τι μποροῦμε.

— Ἀμ' ἡ Λίζα, ὁ Ἀλέξης, ὁ Βενιαμίν, ἡ Στεφανία;

— Θὰ τοὺς ἰδοῦμε κι' αὐτούς, ἐνῷ θὰ ψάχνουμε γιὰ τὸν «Κύκνο». Πρέπει νὰ φθάσουμε σὲ κανένα ποτάμι ἢ σὲ κανένα κανάλι. Ἂς δοῦμε στὸ χάρτη ποιὸς εἶναι ὁ πλησιέστερος ποταμός.

Ἁπλώσαμε τὸ χάρτη στὴ χλόη τοῦ δρόμου καὶ ζητήσαμε τὸν πλησιέστερο ποταμό. Ἦταν ὁ Σηκουάνας.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ Ματτίας. Νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα.

— Ὁ Σηκουάνας περνᾷ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνη αὐτό;

— Ἔχει καὶ πολύ. Ἄκουσα τὸν Βιτάλη νὰ λέη πὼς ὅταν θέλουν νὰ βροῦνε κάποιον, στὸ Παρίσι πρέπει νὰ ψάξουν. Ἂν ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία μὲ γυρεύη γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δὲ θέλω νὰ μὲ βρῆ. Τότε δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ σκάσουμε.

— Μὰ μπορεῖ ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία νὰ σὲ πιάση καὶ στὴ Γαλλία;

— Δὲν ξέρω, μὰ ἂν εἶν' ἔτσι, δὲν πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι.

— Μὰ δὲν κάνει ν' ἀκολουθήσωμε τὸ Σηκουάνα ὡς τὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, νὰ τὸν ἀφήσουμε καὶ νὰ τὸν πάρουμε πάλι παρακάτω; Δὲν ἐννοῶ κι' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸν Γαροφόλη.

— Τὸ πιστεύω!

— Ἂς κάνουμε λοιπὸν ἔτσι. Θὰ ρωτοῦμε τοὺς βαρκάρηδες, τοὺς ναῦτες, τοὺς ἐργάτες στὶς προκυμαῖες τοῦ ποταμοῦ· κι' ἐπειδὴ ὁ «Κύκνος», μὲ τὴ βεράντα του, ξεχωρίζει ἀπὸ τἄλλα πλοῖα, θὰ μᾶς ποῦν ἂν τὸν εἶδαν στὸ Σηκουάνα, θὰ τὸν ζητήσουμε στὸ Λείγηρα, στὸ Γαρούνα, σ' ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῆς Γαλλίας ὡς που νὰ τὸν βροῦμε.

Δὲν εἶχα νὰ προβάλω ἀντιρρήσεις στὸ σχέδιο αὐτὸ τοῦ Ματτία. Κι' ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα, γιὰ ν' ἀκολουθήσωμε τὶς ὄχθες του πρὸς τ' ἀπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

Μᾶς δέχθηκε μὲ καλωσύνη ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπόμπ.

Β΄.

Ὅταν κάποια ξένη, εἶπε στὴν Γοργώ, τὴν γυναίκα τοῦ ἡρωϊκοῦ βασιλιᾶ Λεωνίδα, ποὺ τὸ ὄνομά του γράφτηκε μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα στὶς Θερμοπύλες, ὅτι ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος μόνον οἱ Λάκαινες ἐξουσίαζον τοὺς ἄνδρες των, ἡ ὑπερήφανη Σπαρτιάτισσα ἀπάντησε ἀγέρωχα:

«Ἀλλὰ καὶ μόνον ἐμεῖς οἱ Λάκαινες γεννοῦμε ἄνδρες».

Στὴν λακωνικὴ αὐτὴ ἀπόκρισι βρίσκεται ὁλόκληρο τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Ὁ νομοθέτης ποὺ συνέλαβε τὴν ἰδέα, τὴν μακρινὴ ἐκείνη ἐποχή, νὰ διαπλάσῃ μιὰ κοινωνία σύμφωνα μὲ ὡρισμένες ἀντιλήψεις, δὲν περιωρίστηκε σὲ ἡμίμετρα. Ἔπιασε τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν ρίζα του. Δὲν καθώρισε ἁπλῶς τὴν ἀγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. Προχώρησε περισσότερο. Θέλησε τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ νὰ εἶναι γερό, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀνατραφῇ αὐστηρά. Γιὰ τοῦτο φρόντισε μαζὶ μὲ ὅλα καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα ν' ἀναθρέφῃ τὶς νέες τῆς Σπάρτης κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐξελίσσωνται σὲ μητέρες γερές, ὑγιεῖς, ἱκανὲς γιὰ τεκνοποιΐα καὶ σύγχρονα ἄξιες ν' ἀναθρέψουν καὶ ν' ἀνεχθοῦν τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους ἔτσι ποὺ ἅρμοζε στὸ αὐστηρὸ καὶ λιτοδίαιτο πνεῦμα τῆς Σπαρτιατικῆς κοινότητας.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, ὁ νομοθέτης ἔδωκε τελείως ἀντίθετη ἀγωγὴ στὶς νέες τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τὴν ἀγωγὴ ποὺ ἐδίδετο σ' αὐτὲς στὶς ἄλλες πολιτεῖες τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ νέα στὴ Σπάρτη ἀνετρέφετο ἐλεύθερα καὶ σχεδὸν ὅμοια μὲ τοὺς νέους.

Ἐνῷ στὶς ἄλλες πόλεις οἱ νέες ἦταν κλεισμένες μέσα στὸν γυναικωνίτη καὶ δὲν μάθαιναν παρὰ πῶς νὰ ὑφαίνουν, οἱ Σπαρτιατοποῦλες, ἐγυμνάζοντο ὅπως καὶ οἱ νέοι. Ἡ καθηστικὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσαν οἱ νέες στὶς ἄλλες Ἑλληνικὲς πόλεις ἦταν ἄγνωστη στὴ νέα τῆς Σπάρτης. Ἡ Σπαρτιατοποῦλα ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ν' ἀναπτύξῃ τὸ σῶμα της, νὰ γίνῃ εὔρωστη καὶ δυνατή.

Ἡ Σπάρτη ἤθελε γυναῖκες—μητέρες. Γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἐνδιεφέρετο καὶ πολύ. Ὄχι μόνο γιατὶ ἦταν ἁπλῆ ἡ ζωὴ τῶν Σπαρτιατῶν κι' ἡ φροντίδα τοῦ νοικοκυριοῦ δὲν ἦταν μεγάλη, μὰ κι' ἀκόμα γιατὶ ὁ νομοθέτης γνώριζε πῶς τὰ ὑφαντὰ καὶ τὶς σπιτικὲς δουλειὲς μπορεῖ σ' ἀνάγκη νὰ τὶς κάνουν κι' οἱ δοῦλες, δὲν μποροῦσαν ὅμως αὐτὲς νὰ δώσουν γνήσια καὶ ἄρτια Σπαρτιατόπουλα ὅπως ἐκεῖνος ἤθελε.

Τὰ κορίτσια λοιπὸν τῆς Σπάρτης ἀνετρέφοντο λιτὰ καὶ αὐστηρὰ ὅπως καὶ οἱ νέοι.

Τὰ κορίτσια ἔπαιρναν μέρος στὰ γυμνάσια τῶν ἀγοριῶν κι' ἔτσι μάθαιναν νὰ ἐκτιμοῦν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Τὸ κάλλος προσπαθοῦσαν νὰ τὸ πετύχουν καὶ νὰ τὸ ἀναπτύξουν μὲ τὴν ἄσκησι τοῦ σώματος κι' ἀπέφευγαν τὰ ψεύτικα καὶ βλαβερὰ κοσμητικά. Τὰ ἀρώματα καὶ τὰ φτιασίδια ἐθεωροῦντο ἀνάξια γιὰ μιὰ πραγματικὴ καὶ γνήσια Σπαρτιατοποῦλα καὶ γενικὰ γιὰ κάθε Σπαρτιάτισσα. Ὅσοι δὲ τολμοῦσαν νὰ κατασκευάσουν μέσα στὴ Σπάρτη καλλυντικὰ ἐξωρίζοντο, γιατί, ὅπως ἀνέφερε ἡ σχετικὴ ἄγραφη παράδοσι, χαλοῦσαν λέει τὸ λάδι.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὰς Ἀθήνας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἰσχομάχου, ποὺ ἔζησε μέσα στὸ πατρικό της σπίτι δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια τόσο περιωρισμένα, ὥστε δὲν ἤξερε παρὰ μόνο νὰ κλώθῃ, νὰ ὑφαίνῃ καὶ νὰ δίδῃ στὶς ὑπηρέτριές της δουλειὰ γιὰ νὰ ὑφαίνουν, δὲν μποροῦσε νὰ συμβῇ ποτὲ στὴ Σπάρτη.

Στὴ Σπάρτη ἡ νέα ἐγυμνάζετο στὶς παλαῖστρες. Ἡ ἀγωγή της δὲν ἔπρεπε νὰ ὑστερῇ σὲ τίποτε τοῦ ἄρρενος. Ἀγῶνες δρόμου ὠργανοῦντο μεταξὺ νεανίδων, συμμετεῖχον σὲ πομπὲς καὶ χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν μπροστὰ στὸν λαό.

Τὰ μυρωμένα θερμὰ λουτρά, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς νέους, ἦσαν ἄγνωστα στὶς νέες. Ἐλούοντο, ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες, μόνο στὰ κρύα καὶ γάργαρα νερὰ τοῦ Εὐρώτα.

Ἔτσι ἡ μαλθακὴ ζωὴ ἦταν ἄγνωστη στὶς γυναῖκες τῆς Σπάρτης. Ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες, ἦσαν καὶ ἐκεῖνες λιτές. Ἡ πολυτέλεια στὴν φορεσιά τους ἦταν ἄγνωστη. Τὰ ροῦχά των δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ ροῦχα τῶν ἀνδρῶν. Μέσα στὸ σπίτι οἱ γυναῖκες φοροῦσαν μόνον τὸ χιτώνιον, οἱ δὲ νέες παρθένες φοροῦσαν μόνον αὐτὸ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Καμμιὰ ἀνηθικότης δὲν ὑπῆρχε στὶς σχέσεις τῶν νέων μὲ τὶς νέες καὶ δὲν ἐθεωρεῖτο καθόλου ἄπρεπο νὰ βλέπουν στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς πομπὲς τὶς παρθένες οἱ νέοι, γιατὶ συνυπῆρχεν ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ ἦταν ξένη σ' ἀμφότερα τὰ φῦλα κάθε ἀπρέπεια.

Ἔτσι, οἱ νέες, οἱ μέλλουσες δηλαδὴ μητέρες τῆς Σπάρτης, ἀποκτοῦσαν εὔρωστα σώματα, ἀσκούμενες στὴν πάλη, τὸν δίσκο, τὸν δρόμο καὶ τὸ ἀκόντιο. Σύγχρονα ἀποκτοῦσαν εὐγενικὰ καὶ περήφανα αἰσθήματα, γινόντουσαν ἐξαιρετικὰ φιλότιμες κι' ἡ ἀρετή τους ἦταν παροιμιώδης.

Καλὲς μητέρες, γνώριζαν ν' ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους, ὡς ὅτου ἡ πολιτεία θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀγωγή τους.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀνετρέφοντο οἱ περίφημες ἐκεῖνες Σπαρτιάτισσες μητέρες, ποὺ ὅταν ἔδιναν τὴν ἀσπίδα στὸν ἄντρα ἢ τὸ παιδί τους, τοῦ ἔδιδαν μόνο μιὰ συμβουλή: «Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς». Ἔτσι ἀνετρέφοντο οἱ μητέρες ἐκεῖνες, ποὺ ὅταν τοὺς ἀνήγγελναν ὅτι τὸ παιδί τους σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ρωτοῦσαν νὰ μάθουν ἂν τὸ θανατηφόρο τραῦμα τὸ ἔλαβαν στὸ στῆθος ἢ στὴν πλάτη. Ἀκόμα ἔτσι ἀνετρέφονταν οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν καταδεχόντουσαν νὰ πάρουν ἄνδρα τους ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατηγορεῖτο γιὰ δειλός.

Ἐκτὸς τούτου οἱ νέες δὲν ἐπετρέπετο νὰ παντρευτοῦν παρὰ μόνο σὲ ὥριμη ἡλικία, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βαστάσουν τὰ βάρη καὶ τὶς φροντίδες τοῦ γάμου.

Ὁ Σπαρτιατικὸς νόμος ποὺ προέβλεπε γιὰ τὸ γάμο ἦταν αὐστηρότατος. Ἀναφέρεται δὲ πὼς ὅταν ὁ βασιλιὰς Ἀρχίδαμος παντρεύτηκε καὶ πῆρε μιὰ μικρόσωμη καὶ ἀρρωστιάρικη γυναῖκα, οἱ Σπαρτιάτες τοῦ ἐπέβαλον πρόστιμον βαρύ, γιατὶ μὲ τὸν γάμο του αὐτὸν δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς δώσῃ βασιλεῖς ἀλλὰ «βασιλειάδας», μικρὰ δηλαδὴ καὶ ἀσθενικὰ βασιλάκια.

Ἀλλὰ ὁ νομοθέτης δὲν φρόντισε μόνο νὰ προετοιμάσῃ εὔρωστες μητέρες, ἀλλὰ καὶ ὠργάνωσε γενικώτερα τὰ τοῦ γάμου. Δίδοντας μεγάλη σημασία στὴν ἀπόκτησι παιδιῶν, ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὸν ὑποχρεωτικὸ γάμο κι' ἐπέβαλε βαρειὲς τιμωρίες στοὺς ἀγάμους. Ἔτσι ἡ ἀγαμία ἀποτελοῦσε ἀτιμία στὴν Σπάρτη. Ὁ ἄγαμος ἐστερεῖτο τοῦ δικαιώματος νὰ παρίσταται στὶς γυμνοπαιδιές, καθὼς καὶ τὶς διάφορες ἄλλες ἐνδείξεις τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ποὺ ἀπελάμβαναν οἱ πρεσβύτεροι.

Ἀντίθετα οἱ πολύτεκνοι ἐπροστατεύοντο ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς ἀπενέμοντο ἰδιαίτερες τιμές.

Ι. Ν. Β.

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ φιλοτελιστοῦ, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπικολλήσῃ τὸ γραμματόσημον εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τοῦ λευκώματός του εἶναι, ὅπως ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον, τὸ καθάρισμα αὐτοῦ, ἐὰν εἶναι σφραγισμένον, καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἀπὸ τὰ διάφορα ὅμοια γραμματόσημα τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ τύπου θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ καλλίτερον. Δηλαδὴ νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ δοντάκια του, νὰ εἶναι γερὸ καὶ νὰ εἶναι ἐλαφροσφραγισμένο. Τὰ γραμματόσημα μὲ βαρὺ σφράγισμα ἢ μὲ δύο σφραγῖδας πρέπει ν' ἀποφεύγωνται ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς συλλογῆς. Ἐκτὸς ἐὰν τοποθετοῦνται προσωρινῶς διὰ ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν μὲ γραμματόσημα πρώτης ἐκλογῆς.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Τ. Τ. Τ., τὸ ὁποῖον τὴν τελευταίαν περίοδον ἐπιδεικνύει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ περιποιῆται τοὺς φιλοτελιστάς, ἔχει ἀναρτήσει εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἰδιαίτερον γραμματοκιβώτιον «διὰ τοὺς φιλοτελιστάς», ὅπου τὰ εἰς αὐτὸ ριπτόμενα γράμματα ἢ ἔντυπα σφραγίζονται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν, ἐλαφρῶς καὶ μὲ τὴν σφραγῖδα νὰ καταλαμβάνῃ τὴν μίαν γωνίαν τοῦ γραμματοσήμου μόνον. Ὅλα τὰ παράπονα τῶν φιλοτελιστῶν διὰ τὸ βαρὺ σφράγισμα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ἐκλέπτυνσις τῶν γραμμῶν τῶν διαφόρων ταχυδρ. σημάντρων, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἐλαφρότερον σφράγισμα.

Ὅταν λοιπὸν ἐκλέξωμεν τὸ γραμματόσημον διὰ τὴν συλλογήν μας, τέλειον ὑπὸ πᾶσαν φιλοτελικὴν ἄποψιν, θὰ τὸ κολλήσωμεν εἰς τὴν συλλογήν μας μὲ τὴν βοήθειαν μικρᾶς λαβίδος εἰδικῆς, μεταλλίνης, καὶ τῶν μικρῶν γομαρισμένων χαρτιῶν, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς ὅλα τὰ φιλοτελικὰ καταστήματα. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ φιλοτελικὰ εἴδη προέρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Τὰ γραμματόσημα, ὅπως ἐγράψαμεν, εἶναι λεπτὸν εἶδος, καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ πιάνωμε μὲ τὸ χέρι μας, διὰ νὰ μὴ τὰ καταστρέφωμεν ἄθελα. Διὰ δὲ τὸ κόλλημα αὐτῶν εἰς τὴν συλλογήν μας, τσακίζομε τὸ χαρτάκι, ποὺ εἶναι γνωστὸ φιλοτελικῶς ὡς papier gommé, εἰς δύο ἄνισα μέρη. Καὶ τὸ μὲν μικρότερον ἐπικολλῶμεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τοῦ γραμματοσήμου, τὸ δὲ ἄλλο ἐπίσης ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ λευκώματος. Καὶ ἔτσι, ὁποτεδήποτε θελήσωμεν, ἠμποροῦμε νὰ τὸ ἀποσπάσωμεν χωρὶς οὔτε τὸ γραμματόσημο νὰ ὑποστῇ βλάβην, οὔτε καὶ τὸ λεύκωμα.

* * *

Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς ἐπιλογῆς τοῦ γραμματοσήμου διὰ τὴν συλλογήν μας ἀναπτύσσεται ἐξαιρετικὰ ἡ παρατηρητικότης τοῦ συλλέκτου, ἡ συγκεντρωμένη προσοχὴ τοῦ ὁποίου εἰς τὸ πρὸς ἐπικόλλησιν γραμματόσημον θὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὰς τυχὸν παραλλαγάς του ἢ λάθη. Καὶ κατόπιν συνηθίζει τὸ μάτι καὶ τὰ ἀνακαλύπτει μόνο του.

Σημειώνομεν μερικὰ λάθη δύσκολα, εἰς τὰ πλέον εὐρύτατα κυκλοφορήσαντα Ἑλληνικὰ γραμματόσημα, τῆς σειρᾶς 1927, τῆς καλουμένης «τοπία». Εἰς αὐτήν, ὅπως εἶναι γνωστόν, τὸ γραμματόσημον τῆς μιᾶς δραχμῆς παριστᾷ τὸ Θησεῖον, τῶν τριῶν δραχμῶν τὸ θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ» καὶ τῶν 5 δραχμῶν τὴν Ἀκαδημίαν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ εἶναι δίχρωμα, καὶ ἐπομένως ἐξετυπώθησαν δύο φορὰς εἰς τὸ πιεστήριον. Τὴν πρώτην ἐτυπώθη τὸ πλαίσιον καὶ τὴν δευτέραν ἡ εἰκὼν τοῦ κέντρου τοῦ γραμματοσήμου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τύπωσιν ἓν φύλλον ἀπὸ κάθε εἶδος τοῦ γραμματοσήμου αὐτοῦ ὁ ἐργάτης ἔβαλεν εἰς τὸ πιεστήριον ἀνάποδα, καὶ ὁλόκληρον τὸ φύλλον ἐξετυπώθη μὲ «ἀνεστραμμένον τὸ κέντρον», ὅπως λέγεται φιλοτελικῶς centre renversé. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Δημοσίου ποὺ παρέλαβον τότε τὰ γραμματόσημα αὐτὰ κατὰ δεσμίδας δὲν τὸ ἐπρόσεξαν, ὅπως καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν διαφόρων ταχυδρομείων, οἱ ὁποῖοι τὰ ἐπώλησαν. Καὶ ἔτσι ἐκυκλοφόρησαν, ἀλλὰ δὲν ἔπεσαν, φαίνεται, εἰς χεῖρας φιλοτελιστῶν, διότι ἐχάθησαν σχεδὸν ὅλα.

Τὸ μονόδραχμον ἐφάνη εἰς τὴν Φιλοτελικὴν Ἔκθεσιν τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸ πενταετίας καὶ ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν Ἕλληνα συλλέκτην κ. Ἀλεξ. Ἀργυρόπουλον ἀντὶ μεγάλου ποσοῦ εἰς δολλάρια. Φέρει καθαρὰ τὴν σφραγῖδα Καστορία, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκυκλοφόρησεν ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως ἐκείνης. Δὲν ἀνεκαλύφθη ἄλλο. Τοῦ πενταδράχμου τὸ φύλλον ἐκυκλοφόρησεν ὁλόκληρον ἀπὸ τὸ ταχυδρ. παράρτημα τοῦ Συντάγματος, καὶ ἐστάλη ὁλόκληρον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ ἁπλῶν ἐπιστολῶν καὶ συστημένων. Ἀπὸ τὸ φύλλον αὐτὸ εὑρέθησαν 5 - 10 τεμάχια, ἕκαστον τῶν ὁποίων τιμᾶται πέντε χιλιάδας δραχμάς.

Ἀπὸ τὸ τρίδραχμον εὑρέθη ἓν μόνον εἰς Λάρισαν, ταχυδρομημένον ἀπὸ ἄγνωστον Ταχυδρομεῖον, διότι δὲν φαίνεται καθαρὰ οὔτε πλήρης ἡ σφραγίς του, καὶ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ὀξεῖαν παρατηρητικότητα τῶν συλλεκτῶν καὶ θὰ περιγράψωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑ

«Ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνος του. Ἐκτελεῖ μίαν ἐργασίαν καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ ἔχουν τὰ αὐτὰ συμφέροντα καὶ τὰς αὐτὰς σκέψεις, τὰς αὐτὰς ἀνάγκας, ἀποτελεῖ ἓν σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Κάθε φορὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ σελίδα στέλνω τὴ σκέψι μου σὲ σένα καὶ προσπαθῶ μὲ κάθε μέσο καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σου. Ἀγωνίζομαι μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, μ' ὅλη μου τὴν τρυφερότητα γιὰ σένα καὶ μ' ὅλο μου τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἐθνικό μας σημερινὸ ζήτημα νὰ φθάσω ὡς τὸ κατώφλι τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ μιλήσω μὲ τὸ βαθύτερό σου ἐγώ, ἔτσι πολὺ κοντά, πολὺ μυστικά! Θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ νοιώσῃς ἀληθινὰ τὴν ἐποχή μας ὄχι μονάχα στὰ ἐξωτερικά της φαινόμενα, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐσωτερική της ὑφή, στὴν ἐξαιρετική της ὑπόστασι, γιατὶ εἶναι μιὰ σπάνια ἐποχή, ποὺ θὰ γίνῃ σταθμὸς στὴν ἐθνικὴ καὶ φυλετική μας ἱστορία. Τέτοιες ἐξαιρετικὲς ἐποχὲς ἀπαιτοῦν ἀμείλικτα καὶ ἐξαιρετικοὺς ἀνθρώπους, δυνατοὺς χαρακτῆρας. Κι' ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι ἕνας χαρακτῆρας φκιάνεται, δὲν εἶναι κάτι δεδόμενο, δηλαδὴ δὲν γεννιέται (ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς κληρονομικὲς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς προδιαθέσεις ποὺ μποροῦν ἄριστα ὡς καλὲς νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ ὡς βλαβερὲς νὰ καταπολεμηθοῦν) ἀλλὰ γίνεται, γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μαζὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὸ φκιάσιμο χαρακτῆρος ἑλληνικοῦ, ἀναγκαίου γιὰ τὴν ἐποχή μας. Ὅταν ὁ Ἀρχηγός μας, σὰν μεγαλόπνοος Διαλαλητής, μᾶς ἀνήγγειλε τὸ ξημέρωμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μᾶς τὸ ἐδήλωσε φανερά, ὅτι σήμερα χρειάζεται πλάϊ του γιὰ τὴ μελλοντικὴ Ἑλλάδα νέους ἄνδρας καὶ νέες γυναῖκες, διαφορετικοὺς ἀπὸ τοὺς τῆς περασμένης ἐποχῆς. Χρειάζεται ἕναν νέον τύπον ἀνθρώπου μὲ τὸν ὁποῖον νὰ συνεργασθῇ θέτοντας τὰ θεμέλια ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ. Πέρασαν μόλις τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότες καὶ μὲ χαρὰ διαβλέπουμε τὰ πρῶτα σημάδια τῆς γερῆς του θελήσεως γιὰ τὴ δημιουργία αὐτὴ τοῦ νέου ἀνθρωπίνου ἑλληνικοῦ τύπου. Ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἴσως στὴν ἀργότερη συστηματικὴ του τελειοποίησι δὲν γνώρισε ἡ ἑλληνικὴ Φυλή. Συναντοῦμε κάθε μέρα σὲ διάφορες κινήσεις καὶ πράξεις τῆς νεολαίας τὰ χνάρια καὶ τὶς γραμμὲς μιᾶς μεγαλειώδικης μελλοντικῆς εἰκόνας. Γιατὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ μικρὲς προσφορές, οἱ αὐθόρμητες θυσίες, οἱ ἠθικὲς ἀνωτερότητες, οἱ ἐνδείξεις ἀληθινῆς ἀλληλεγγύης, ἡ βαθειὰ τοῦ συνόλου ἐπίγνωσι, ἀκόμα τὸ χάρισμα τοῦ ἀνωτάτου θεϊκοῦ δώρου τῆς ζωῆς γιὰ τὸ σκοπό; Εἶναι τὸ σκίτσο τοῦ μεγάλου ταμπλὼ ποὺ θὰ μᾶς παρουσιασθῇ αὔριο σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο γεμᾶτο φῶς καὶ λάμψι νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ καταυγάσῃ σὰν προβολέας τὸ νέο μας πολιτισμὸ δείχνοντας τὴν ἀκατάλυτη τῆς ἑλληνικῆς Φυλῆς οὐσία καὶ τὴν ἀνίκητη θέλησι τοῦ Ἑνὸς ποὺ γέννησε ἡ ἐποχή μας γιὰ νὰ ξεχώσῃ καὶ νὰ φέρῃ στὸ φῶς καὶ στὴν ἐξέλιξι τὶς ἀνώτατες τῆς Φυλῆς αὐτῆς ἀρετές, ποὺ θαύμασε ἕνας κόσμος.

Φυσικὰ δὲν πάγει ἡ σοβαρὴ καὶ μὲ τέλεια ἐπίγνωσι τοῦ σκοποῦ της σημερινὴ νέα γενεὰ γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐπίδειξι στὸν κόσμο. Σκύβει στὸ ἐσώψυχό της καὶ κατανοεῖ τὸν ἑαυτό της. Ἀπὸ κεῖ ξεκινώντας ἑτοιμάζεται γιὰ τὰ νέα θαύματα.

Τὶς σκέψεις αὐτὲς μοῦ γέννησε προχθὲς μιὰ γιορτὴ τῆς ἐργαζομένης Φαλαγγίτισσας στὸν Πειραιᾶ. Σεμνή, σοβαρή, ἁπλὴ γιορτή! Ἔτσι ὅπως καὶ ἡ μέρα τῆς 4ης Αὐγούστου γιὰ τὴν ὁποία γίνονταν, ἡ μέρα τῆς μεταστροφῆς τῶν πραγμάτων, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν πνευμάτων. Πάνω στὴν ταράτσα τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλάς», κοντὰ στὸν οὐρανὸ μὲ φτερωμένη σκέψι, γιώρταζε ἡ δουλεύτρα Φαλαγγίτισσα τὴν μέρα ποὺ δίνει τὴ σφραγῖδα στὴ σημερινή της ζωὴ καὶ στὴν αὐριανὴ συνέχισί της ὡς γυναίκας καὶ μητέρας. Ἕνας ὁμαδικὸς συγκρατημένος ἐνθουσιασμός, μιὰ αὐθόρμητη συνολικὴ ψυχικὴ προσφορά. Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὶς ψυχὲς τῶν καλῶν Ἡγετῶν - Σμιλευτῶν τῆς ἑλληνικῆς νεανικῆς ψυχῆς (στὴν πρώτη γραμμὴ ὁ ἀκούραστος Κ.Ε.Ν. καὶ ἡ Διοικήτρια κ. Λ. Μαντζούφα ποὺ σὰν ἄμπωτι καὶ παλίρροια ξεσποῦσε ἀπάνω της ὁ ἐνθουσιασμὸς ὁμαδικῶν ἐκδηλώσεων μὲ τά: Δὲν ζητοῦμε ἄλλο μηδὲν — νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Κ.Ε.Ν., ἢ Οὔφα, Οὔφα, ζήτω ἡ κυρία Μαντζούφα!) καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου ποὺ πλημμύρισε τὴν ταράτσα, ἔδειξε ὅπως εἶπα καὶ πρωτήτερα ἡ ἐργαζομένη Φαλαγγίτισσα τὴ νέα της ψυχικὴ κατεύθυνσι. Δικαίωσε τὴν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια: Ὅταν ἕνα δέντρο τὸ ποτίσῃς, τὸ κλαδέψῃς, τὸ φροντίσῃς, θὰ σοῦ ἀποδώσῃ καρπούς. Καὶ ἡ ἐργαζόμενη Φαλαγγίτισσα φανέρωσε προχθές, ὅτι δὲν εἶναι πιὰ ἕνα ἄτομο ἀφησμένο στὴ μηδαμινή του δύναμι καὶ τύχη, ἀλλὰ μιὰ ὁμαδικὴ θέλησι, μιὰ συντονισμένη μὲ τὸ σύνολο γραμμή, μιὰ δύναμι γιὰ νέες δημιουργίες. Τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν ὁμαδικὴ ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικὴ ἀπαγγελία τῶν διαφόρων ὕμνων τῆς δουλειᾶς, μὲ τὸν πειθαρχημένο ὁμαδικὸ λαϊκὸ χορό, μὲ τὸ καλοβαλμένο δημοτικὸ τραγοῦδι. Λίγη φροντίδα, λίγος κόπος χρειάστηκε γιὰ νὰ μπῇ καὶ τὸ ἐργαζόμενο κορίτσι στὴν κοίτη τοῦ ρεύματος ποὺ εὐεργετικὰ δροσίζει τὴ χώρα μας. Φανερὰ καὶ χωρὶς λοξοδρομήσεις μᾶς ἐδήλωσε τοὺς σκοπούς της στὸ ἴσως ὄχι τόσο τεχνικὸ ὅμως ἀπὸ τὴν καρδιὰ γραμμένο σκηνικὸ σκίτσο «Μιὰ παραμονὴ τῆς 4ης Αὐγούστου». Ξέρει τώρα ὅτι ἡ «εὐλογία τῶν ἑλληνικῶν χεριῶν» εἶναι τῶν δικῶν της χεριῶν ἡ δρᾶσι κι' ὅτι αὐτὰ τὰ χέρια σὲ μυριόδιπλη ἐπανάληψι χτίζουν ποικιλότροπα τὸ ὡραῖο Παλάτι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ χάραξε στὸ μεγάλο του ὄραμα ὁ Ἄνθρωπος τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐποχῆς.

Σ. Καρ.

Γ'. ΧΡΩΜΑ, ΧΡΟΙΑ, ΑΠΟΧΡΩΣΙΣ, ΤΟΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάθε σῶμα ἀναλόγως τῆς φυσικοχημικῆς του συνθέσεως ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκλέγῃ, νὰ ξεχωρίζῃ, νὰ ἀναλύῃ τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες ποὺ δέχεται καὶ ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ν' ἀπορροφᾷ καὶ ἄλλες νὰ ἐπιστρέφῃ, νὰ διαχέῃ στὴν ἀτμόσφαιρα. Γι' αὐτὸ κάθε σῶμα στὸν κόσμο ἔχει δικό του φυσικὸ χρῶμα. Τὰ χρώματα εἶναι ἄπειρα ὅπως ἄπειρος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων σωμάτων καὶ οὐσιῶν. Μποροῦμε ὅμως νὰ ἐξουδετερώσουμε τὸ φυσικὸ χρῶμα ἑνὸς ἀντικειμένου καὶ νὰ τοῦ δώσουμε ἄλλο χρῶμα. Αὐτὸ γίνεται μὲ τὴ βαφή, τὴ ζωγραφικὴ κλπ.

Ὅταν ἕνα ἀντικείμενο εἶναι π.χ. λευκὸ καὶ θέλουμε νὰ φαίνεται κόκκινο, τότε τὸ βάφουμε μὲ μιὰ οὐσία ἱκανὴ νὰ ἀκτινοβολῇ κόκκινες ἀκτῖνες, δηλαδὴ νὰ ἀπορροφᾷ ὅλες τὶς ἄλλες ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ποὺ δέχεται ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κόκκινες ποὺ ἐπιστρέφει καὶ διαχέει στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὅταν θέλουμε να ἐξετάσουμε τὰ χρώματα καὶ πρὸ πάντων τὴν καθαρότητα τῶν ἀκτίνων, τὶς παραβάλλουμε μὲ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος. Στὸν κόσμο εἶναι πολὺ σπάνια τὰ σώματα ποὺ ἀκτινοβολοῦν ἀκτῖνες φυσικῶς ἁπλές, καθαρές, μονοχρωματικὲς ὅπως οἱ ἀκτῖνες τῶν διαφόρων ὁμάδων, ξεχωριστὰ τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος.

Ὅταν λέγουμε γιὰ ἕνα σῶμα ὅτι εἶναι κόκκινο π.χ. ἢ γαλάζιο, στὴν πρᾶξι μπορεῖ τὸ σῶμα αὐτὸ ν' ἀντανακλᾷ, νὰ ἀκτινοβολῇ καὶ ἄλλες ἀκτῖνες μαζὶ μὲ τὶς γαλάζιες ἢ τὶς κόκκινες. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ περισσότερες εἶναι γαλάζιες καὶ κόκκινες, γι' αὐτὸ τὸ σῶμα φαίνεται κόκκινο ἢ γαλάζιο.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἔχουμε δύο σώματα γαλάζια καὶ ὅτι τὸ ἕνα ἀκτινοβολεῖ καθαρὲς γαλάζιες ἀκτῖνες μαζὶ μὲ λίγες κόκκινες καὶ τὸ ἄλλο γαλάζιες μὲ ἀφθονώτερες κόκκινες. Τὸ χρῶμα τοῦ πρώτου θὰ εἶναι πιὸ ἔντονα γαλάζιο, δηλαδὴ καθαρώτερο ἀπὸ τὸ δεύτερο. Τὰ δυὸ αὐτὰ γαλάζια σώματα ἔχουν διάφορη χροιά.

Ἡ γαλάζια χροιὰ τοῦ πρώτου ἔχει μεγαλύτερη ἔντασι. Γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ σώματα θὰ ποῦμε ἐπίσης ὅτι ἔχουν ἀπόχρωσι κοκκινωπή.

Ἡ χρωματικὴ ἔντασις τοῦ αὐτοῦ χρώματος διαφέρει ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα. Οἱ ἀκτῖνες ποὺ συνοδεύουν τὶς κύριες ἀκτινοβολίες διαφέρουν ἐπίσης σὲ ποσότητα καὶ σὲ εἶδος ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα.

Ἀκατάβλητο θέλγητρο.

Ἔλαχε νὰ παρατηρήσετε ὅτι πολλὲς φορὲς ἕνα νόστιμο ἢ καὶ ὡραῖο κορίτσι γίνεται ἀντιπαθητικό, γιατὶ συνηθίζει νὰ εἶναι κατσουφιασμένο; Ἀγαπητές μου φίλες, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εἶναι ὡραῖο γιὰ ἕνα νέο κορίτσι νὰ εἶναι εὔθυμο, γελαστὸ γιὰ ν' ἀκτινοβολῇ χαρὰ γύρω του.

Ἡ εὐθυμία εἶναι ἕνα θέλγητρο ἀκατάβλητο κι' ἕνα ὅπλο δυνατὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωή.

Ὅταν μέσα στὰ μάτια σας λάμπῃ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς σας, τῆς νεανικῆς, ποὺ πλατειά τὰ φτερά της ἀνοίγουν γιὰ τολμηρὰ ὄνειρα, ὅταν στὸ πρόσωπό σας ξαπλώνεται ἡ αὐτοπεποίθησι γιὰ μελλοντικὲς ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ δημιουργήσετε οἱ ἴδιες μὲ τὴ θέλησι καὶ τὴν ἐργασία σας, δίνετε καὶ στὸν ἀπέναντί σας νὰ νοιώσῃ ὅτι ἔχει ἀπέναντί του μιὰ δυνατὴ ψυχή, ποὺ ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ θέλει ν' ἀτενίζῃ μὲ θάρρος τὴ ζωὴ καὶ τὸν γύρω της κόσμο. Τότε τὰ ἐμπόδια εἶναι μικρότερα καὶ οἱ ἐπιτυχίες πιὸ δυνατές. Τότε οἱ μέρες κυλοῦν ὄχι βαρειὲς καὶ ἡ ζωὴ γίνεται πιὸ εὐχάριστη.

Ἡ εὐθυμία εἶναι τὸ καλλίτερο καλλυντικὸ γιὰ κάθε γυναικεῖο πρόσωπο, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιὰ τὸ νεανικὸ εἶναι ἀπαραίτητο προσόν.

Κηλῖδες σκουριᾶς.

Πολλὲς φορὲς μᾶς δυσαρεστεῖ ἡ παρουσία μιᾶς κηλῖδας πάνω σ' ἕνα ἄσπιλο σινδόνι ἢ τραπεζομάνδηλο. Εἶναι σὰν μιὰ ἀνορθογραφία μέσα σ' ἕνα φροντισμένο χειρόγραφο. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κρατοῦμε τὰ ροῦχα μας, ὅσο τὸ δυνατό, χωρὶς κηλῖδες. Αὐτὸ φανερώνει τὴν καλὴ νοικοκυρὰ καὶ τὸ περιποιημένο σπίτι.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσουμε τὴ σκουριὰ ἀπὸ τὰ λευκὰ ὑφάσματα, τὰ πάνινα ἢ τὰ βαμβακερά, βρέχουμε τὴν κηλῖδα, τὴν πασπαλίζουμε μὲ κονιοποιημένο sel d'oseille δηλ. ἅλας τοῦ ὀξαλικοῦ ὀξέος καὶ τὴν ἐκθέτομε στὸν ἀτμὸ βράζοντος ὕδατος ἢ στὸν ἥλιο ἢ ἐπὶ ζεστοῦ ἀντικειμένου. Περνῶντας διὰ τοῦ sel d'oseille ὁ ἀτμὸς τοῦ ὕδατος ἐξατμίζει τὸ ἅλας τὸ ὁποῖον παρασύρει τὴ σκουριά. Εὐθὺς ὅμως ὡς ἐξαφανισθῇ ἡ κηλίς, εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεπλυθῇ πολὺ καλὰ μὲ καθαρὸ νερὸ τὸ μέρος ποὺ ἐβάλαμε τὸ sel d'oseille, διότι διαφορετικὰ τὰ ἀσπρόρρουχο θὰ καῇ.

Οἱ κηλῖδες σκουριᾶς προέρχονται συχνότατα ἀπὸ μαύρη μελάνη ἢ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τοῦ ὑγροῦ ἀσπρορρούχου μὲ σίδηρο ὄχι γαλβανισμένο.

Οὐσιώδης παρατήρησις. Τὸ sel d'oseille εἶναι σφοδρὸν δηλητήριον. Μὴν κάνετε χρῆσιν αὐτοῦ, ὅταν ἔχετε πληγὲς στὰ χέρια. Προσοχὴ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιά.

Κρέμα μὲ μέλι.

Δόσις: 5 αὐγά, ⅓ κεσὲ μέλι, 4 κεσέδες καυτὸ γάλα, μία πρέζα κανέλλα σκόνη, μία πρέζα ἁλάτι.

Ἐκτέλεσις: Κτύπησε τὰ αὐγὰ κρόκους καὶ ἄσπρα μαζί, ὄχι ὅμως τόσο πολὺ ὥστε νὰ ἀφρίσουν. Πρόσθεσε τὰ ὑπόλοιπα ὑλικά, ἀνακάτευσε καλὰ καὶ ψῆσέ το σὲ μέτριο φοῦρνο μέσα σὲ ἀτομικὲς φόρμες. Οἱ φόρμες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ψησίματος πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ ταψὶ μὲ νερό.

ΠΑΓΩΤΟ ΜΕ ΜΕΛΙ

Δόσις: 150 δράμια γάλα, 6 κρόκους αὐγῶν, 1 κεσὲ μέλι, 150 δράμια κρέμα γάλακτος.

Ἐκτέλεσις: Ζέστανε τὸ γάλα. Κτύπησε μαζὶ τὸ μέλι καὶ τὰ αὐγά, πρόσθεσε εἰς αὐτὰ τὸ καυτὸ γάλα. Μαγείρεψε τὸ μῖγμα εἰς πολὺ χαμηλὴν φωτιὰ ἕως ὅτου ἀρχίσῃ νὰ πήξῃ. Βγάλε το ἀπὸ τὴ φωτιά, πρόσθεσε τὴν κρέμα καὶ ὅταν ἡ κρέμα κρυώσῃ πάγωσέ το.

Παρατήρησις: Ἡ κρέμα κάνει τὸ παγωτὸ πολὺ εὔγευστο, ἐλλείψει ὅμως αὐτῆς ἀναπληρώνεται μὲ 100 δράμια γάλα.

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΜΕ ΜΕΛΙ

Δόσις: ¾ κεσὲ μέλι, 2)3 κεσὲ ζάχαρι, ½ κεσὲ γάλα, 3 κουταλιὲς σούπας χοιρινὸ λίπος (ἐλλείψει τούτου οἱονδήποτε ἄλλο λίπος), 2 κρόκους αὐγῶν, 4 φλυτζάνια ἀλεῦρι, ½ κουταλιὰ γλυκοῦ ἁλάτι, 1 κουταλιὰ γλυκοῦ σκόνη κανέλλα, ½ κεσὲ ψιλοκομμένα ἀμύγδαλα, ½ κουταλιὰ φαγητοῦ σόδα ἢ 2 κουταλιὲς γλυκοῦ.

Ἐκτέλεσις: Ἀνακάτεψε τὸ μέλι, τὴν ζάχαρι, τὸ γάλα καὶ τὸ λίπος καὶ φέρε τα εἰς τὸ σημεῖον τοῦ βρασμοῦ. Ἄφησέ το νὰ κρυώσῃ, πρόσθεσε τὸ κοσκινισμένο ἀλεῦρι ἀνακατωμένο μὲ τὴν κανέλλα καὶ τὴν σόδα. Πρόσθεσε τὰ ὑπόλοιπα ὑλικά, ἅπλωσε τὸ μῖγμα εἰς λεπτὰ φύλλα ἐπάνω σὲ ἀλευρωμένη σανίδα, κόψε εἰς τετράγωνα ἢ ἐπιμήκη κομμάτια καὶ ψῆσέ τα εἰς τὸ ἀνάποδον μέρος τῆς λαμαρίνας.

Ζωὴ στὴν ἐξοχή.

Εἶναι μιὰ ἐποχή, ποὺ ὅλοι μας λαχταροῦμε ν' ἀφήσουμε τὴν πόλι μὲ τὴν μαλακὴ ἄσφαλτο τῶν λεωφόρων της καὶ τὴν κατακαμένη σκόνη τῶν δρόμων της.

Εἶναι ἑπόμενο πῶς μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη θὰ νοσταλγοῦμε τὴ δροσιὰ κάποιου πεύκου, τὴν ἰσκιάδα ἑνὸς χωριοῦ χωμένου στὰ πλατάνια καὶ τὴν ἀνάσα μιᾶς ἀκρογιαλιᾶς.

Ἂν ἡ νοσταλγία μας αὐτὴ καὶ ἡ λαχτάρα πραγματοποιηθῇ, ἂς ζήσουμε ἔστω καὶ γιὰ μερικὲς μέρες μιὰ ἁπλὴ ἀγροτικὴ ζωή. Ἂς μὴ θελήσουμε νὰ κουβαλήσουμε μαζί μας τὶς κουραστικὲς πολυσύνθετες συνήθειες τῆς μεγαλούπολης. Ἂς ντυθοῦμε μ' ἕνα ἁπλὸ σκέτο φόρεμα, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ κυλιστοῦμε στὴ χλόη, ἴσως ν' ἀνεβοῦμε καὶ σὲ μιὰ συκιὰ γιὰ δυὸ φρέσκα σῦκα. Ἂς πλησιάσουμε τὸν ἀγρότη χωρὶς ἐπιφύλαξι, ἂς τὸν χαροῦμε στὴ δουλειά του τὴ δημιουργικὴ κι' ἂς πάρουμε ἀπὸ τὴν πηγή του ἕνα ποτῆρι ζεστὸ γάλα. Ἡ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὴ φύσι θὰ μᾶς δώσῃ τὴ δύναμι γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν πόλι εὔθυμοι καὶ μὲ φρέσκες δυνάμεις γιὰ τὴν ἐργασία μας. Ἂς ζήσουμε κάμποσες μέρες φυσικὰ μέσα στὴ φύσι. Εἶναι σὰν ἕνα φάρμακο ἀντιτοξικό, ἀναζωογονητικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΑΙΟΛΙΚΗ ΦΥΛΗ

Η αἰολικὴ φυλὴ ἦτο μία ἐκ τῶν τεσσάρων ἑλληνικῶν φυλῶν αἵτινες κατῴκησαν διαφόρους χώρας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μ. Ἀσίας. Οἱ Αἰολεῖς ἀνῆγον τὴν ἀρχήν των εἰς τὸν Αἴολον, υἱὸν τοῦ Ἕλληνος, ἕνα ἐκ τῶν τεσσάρων γεναρχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον διῃρεῖτο, κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων, εἰς τέσσαρας φυλάς, τοὺς Δωριεῖς, τοὺς Αἰολεῖς, τοὺς Ἴωνας καὶ τοὺς Ἀχαιούς. Ἀρχικὴ πατρὶς τῶν Αἰολέων πρὸ τῆς διασπορᾶς των φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Βοιωτία, ἐκεῖθεν δὲ διεπεραιώθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Μ. Ἀσίαν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μ. Ἀσίας μετέσχον τῆς Ἰωνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν δυσαρέστων αὐτῆς συνεπειῶν, ἐξεστράτευσαν κατόπιν ὑποχρεωτικῶς μετὰ τῶν Περσῶν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ κατόπιν προσεχώρησαν εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν συμμαχίαν. Μετὰ τὴν διάλυσιν ταύτης περιέπεσαν πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, κατὰ τοὺς κατόπιν δὲ χρόνους εἶχαν τὴν τύχην τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς Μ. Ἀσίας.

Οἱ Αἰολεῖς ἀνέδειξαν ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους εἰς τὴν ποίησιν, (Ἀλκαῖος, Σαπφώ, Ἀρίων) καὶ εἰς τὴν συναφῆ πρὸς αὐτὴν μουσικὴν (Τέρπανδρος), ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διανόησιν καθόλου (Πιττακός). Εἰς τὴν γλυπτικὴν διακρίνεται τὸ περίφημον αἰολικὸν κιονόκρανον καὶ εἰς τὴν πλαστικὴν τὰ κομψότατα πήλινα ἀγαλματάκια.

Ο ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ὁ Αἰσχίνης ὑπῆρξεν εἷς τῶν διαπρεπεστέρων ἀρχαίων ρητόρων (389 π. Χ.) Ἠθοποιὸς κατ᾽ἀρχάς, ἐπολέμησε γενναίως ἐν Μαντινείᾳ. Ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ βῆμα ὡς πολέμιος τοῦ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας καὶ ἀπετέλεσε μέλος τῆς πρεσβείας ἥτις ἀπεστάλη πρὸς αὐτὸν τῷ 347. Μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου εἰς τὴν Φωκίδα κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Τιμάρχου ὅτι εἰς μίαν δευτέραν πρεσβείαν του παρὰ τῷ Φιλίππῳ ἔλαβε χρήματα παρ᾽ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας ἐκίνησε δίκην κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος, ὅστις εἶχε προτείνει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Δημοσθένη χρυσοῦς στέφανος εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ὁ Δημοσθένης, συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ Κτησιφῶντος, ἀπήγγειλε τὸν περίφημον «Περὶ τοῦ στεφάνου» λόγον του, ὁ δὲ Αἰσχίνης τὸν «Κατὰ Κτησιφῶντος». Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης (330) ὁ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε οὔτε τὸ πέμπτον τῶν ψήφων τῶν δικαστῶν, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον καὶ αὐτοεξωρίσθη εἰς Ρόδον, ὅπου ἵδρυσε ρητορικὴν σχολήν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπῄνουν τὴν σαφήνειαν, τὴν εὐστροφίαν, τὴν πειστικότητα καὶ τὴν καλλιέπειαν τῶν λόγων του, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθησαν τρεῖς.

ΠΑΝΔΩΡΑ

Τὸ ὄνομα τῆς πρώτης γυναικός, ἡ ὁποία κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ Διός, ὅστις ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους διότι ἐδέχθησαν παρὰ τοῦ Προμηθέως τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κλαπὲν πῦρ. Ἡ Πανδώρα ἐκοσμήθη ὑφ᾽ ὅλων τῶν θεαινῶν, διὰ κάλλους, χάριτος καὶ ποικίλων ἀρετῶν καὶ ἐστάλη διὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς σύζυγος εἰς τὸν Προμηθέα κομίζουσα καὶ ὡς γαμήλιον δῶρον κλειστὴν πυξίδα. Ὁ Προμηθεύς, ὑποπτευθεὶς παγίδα, δὲν ἐδέχθη αὐτήν. Ὁ ἀδελφός του ὅμως Ἐπιμηθεύς, ἀψηφήσας τοὺς κινδύνους, ἐδέχθη τὴν Πανδώραν καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πυξίδα, ὁπόθεν ἐξῆλθον κατὰ τὴν μυθολογίαν ὅλα τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος, πλὴν τῆς ἐλπίδος, ἥτις παρέμεινεν εἰς τὴν πυξίδα, ὅπου ὁ Ἐπιμενίδης κατώρθωσε νὰ κλείσῃ αὐτήν.

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ αἰσθητικὴ εἶναι ἡ Ἐπιστήμη ἡ ἔχουσα ὡς ὑποκείμενον τὸ ὡραῖον (καλὸν) καὶ τὴν τέχνην, καθὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκπηγάζοντα συναισθήματα. Ἡ αἰσθητικὴ εἶναι ταυτοχρόνως θεωρία τοῦ καλοῦ καὶ φιλοσοφία τῆς τέχνης, περιγραφικὴ συγχρόνως καὶ κανονικὴ ἐπιστήμη, ἀκολουθοῦσα σήμερον ἐπαγωγικὴν μέθοδον καὶ χρησιμοποιοῦσα τὴν παρατήρησιν καὶ τὸ πείραμα.

Ἡ καλαισθητικὴ συγκίνησις κατ᾽ ἄλλους μὲν ἔχει ἐπικρατοῦντα νοητικὰ στοιχεῖα ὑπαρχούσης ἐμφύτου τινος αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, κατ᾽ἄλλους δὲ συναισθηματικά, συνισταμένη εἰς προβολὴν τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν διαθέσεων εἰς τὸν ἔξω ἡμῶν κόσμον τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτίαν τῆς καλαισθητικῆς συγκινήσεως, κατ᾽ ἄλλους μὲν αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸ περιεχόμενον, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀντικειμένου, κατ᾽ ἄλλους δὲ εἰς τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν καὶ κατὰ τρίτους εἰς ἀμφότερα. Πρὸς ἑρμηνείαν τῆς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας ἐπροτάθησαν διάφοροι θεωρίαι, ὡς ἡ τῆς μιμήσεως, ἡ τοῦ παιγνίου, ἡ τῆς τάσεως πρὸς ἔκφρασιν τῶν συναισθημάτων κλπ. Ἡ αἰσθητικὴ ὀνομάζεται καὶ καλαισθητικὴ καὶ καλλιλογία.

ΚΡΗΝΗ ΤΩΝ ΑΒΔΗΡΩΝ

Διὰ τῆς φράσεως αὐτῆς οἱ ἀρχαῖοι ἐχαρακτήριζον τὰς ἀπροσέκτους καὶ τὰς ἀνοήτους πράξεις καὶ ἐνεργείας, προῆλθε δὲ ἐκ τῆς ἑξῆς αἰτίας: Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νέστου ποταμοῦ ὑπῆρχεν ἡ πόλις Ἄβδηρα, κτισθεῖσα κατὰ τὸν στ᾽ π. Χ. αἰῶνα. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς, φημιζόμενοι διὰ τὴν ἀνοησίαν καὶ ἀπροσεξίαν των, θέλοντες νὰ διοχετεύσουν εἰς τὴν πόλιν των πόσιμον ὕδωρ, ἐδαπάνησαν ὁλόκληρον τὸ διατεθὲν ποσὸν διὰ τὴν κατασκευὴν μεγαλοπρεποῦς κρήνης, ἥτις ἀπέμεινεν ἄνευ ὕδατος, καθόσον ἐλλείψει χρημάτων κατέστη ἀδύνατον νὰ διοχετευθῇ τοιοῦτον ἐκ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ.

Ο ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Πολλοὶ θὰ ἔχουν ἀκούσει διὰ τὰς προφητείας τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὀλίγοι ὅμως θὰ γνωρίζουν ὅτι ὅλαι αἱ διεξαχθεῖσαι σχετικαὶ ἔρευναι συμφωνοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὗτος εἶναι ἀνύπαρκτον πρόσωπον. Οὗτος φέρεται ὡς συγγραφεὺς προφητικοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐγράφη περὶ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ὑπὸ τινος Θεοκλήτου Πολυειδοῦς, ἀρχιμανδρίτου Πολυανῆς καὶ Βαρβάρων. Τὸ βιβλίον περιλαμβάνει προφητείας περὶ τῶν τυχῶν τοῦ τότε ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ περὶ πάντων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν. Ὁ συγγραφεύς, διὰ νὰ δώσῃ περισσότερον κῦρος εἰς τὰς προφητείας του, παρουσιάζει τὸ ἔργον ὡς γραφὲν ἐξ ἀποκαλύψεως ὑπὸ τοῦ ἐκ Καισαρείας μοναχοῦ Ἱερωνύμου Ἀγαθαγγέλου ἐν ἔτει 1729.

Ο ΑΙΣΩΠΟΣ

Ὁ Αἴσωπος, Φρύγιος τὴν καταγωγήν, ἔζησεν ὡς δοῦλος ἐν Ἀθήναις (620—560 π. Χ.), διεκρίθη δὲ ὡς μυθοποιός. Γενόμενος ἀπελεύθερος, ἔφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου, ὅστις τὸν ἔστειλε νὰ συμβουλευθῇ διὰ λογαριασμόν του τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Ἐκεῖ ὅμως ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν χωρικῶν κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀσεβείᾳ. Ὁ Αἴσωπος, χωρὶς νὰ εἶναι ἐπινοητὴς τοῦ μύθου, ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων μυθογράφων τῆς Ἑλλάδος, τελειοποιήσας τὸ εἶδος εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἐκ τῶν ἔργων του οὐδὲν σώζεται, ἔχομεν ὅμως ποιητικὰς διασκευὰς τῶν μύθων του.

Η ΣΤΗΛΗ του Ιατρού

ΜΗΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΑΛΟΥΧΙΑ

Ε΄.

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσωμε εἰς τὸ βρέφος τὰς τροφικὰς οὐσίας ποὺ εἴπαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας, πρέπει νὰ τοῦ δώσωμεν τροφὴν τέτοιαν, ὥστε ἀφ᾽ ἑνὸς νὰ περιέχῃ πάντα τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ ποὺ ἔχει ἀνάγκην τὸ βρέφος καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πεπτικὴν ἱκανότητα αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς ἐφρόντισε διὰ τὴν ἰδεώδη αὐτὴν τροφήν, τὸ μητρικὸ γάλα, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, ἀχάριστος καὶ γελοῖος, παραμελεῖ πολλὲς φορὲς τὸ ἱερὸν τοῦτο καθῆκον. Ἄλλοτε τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔγκλημα ἦτο συχνότερον καὶ τοῦτο ἀπὸ ἀνοησίαν πολλῶν μητέρων νὰ πιθηκίζουν τὴν ἀμφίβολον ἀριστοκρατίαν ἢ ἀπὸ ἀνόητον φόβον καταστροφῆς τῆς σιλουέτας των. Τοῦτο μᾶς ἠνάγκασε πρὸ ἑνὸς ἔτους νὰ κάμωμε μιὰ ραδιοφωνικὴ ἔκκλησι πρὸς τὶς Ἑλληνίδες μητέρες καὶ νὰ καυτηριάσωμεν ἀρκούντως τὴν παραμέλησιν τοῦ ὡραιοτέρου ἔργου τῆς μητρός, δηλαδὴ τῆς γαλουχήσεως τοῦ παιδιοῦ της. Εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι ἀρχίζουν καὶ κατανοοῦν τὴν σημασίαν τῆς ἀποστολῆς των στὴν κοινωνία καὶ τὴν Πατρίδα καὶ ἔτσι βλέπομεν εὐχαρίστως ὅτι αὐξάνονται καθημερινῶς οἱ πραγματικὲς μητέρες, αὐτὲς ποὺ χαρίζουν τὴν ὑγεία στὰ παιδιά των, τὴν ἀγαλλίασι στὸν ἑαυτόν των καὶ τὰ ἀγαθὰ στὴν Πατρίδα μας.

Ἐφ᾽ ὅσον λοιπὸν ἡ μητέρα εἶναι εἰς θέσιν νὰ θρέψῃ τὸ παιδί της, τότε ἀποκλειστικὴ τροφὴ διὰ τὸ βρέφος μέχρι τοῦ 6ου τοὐλάχιστον μηνὸς θὰ εἶναι τὸ μητρικὸν γάλα. Ὁ τρόπος τῆς χορηγήσεως εἶναι ἁπλοῦς. Πρὸς τοῦτο κατὰ τὸν 1ον μῆνα χορηγεῖ ἕνα θηλασμὸν ἀνὰ δίωρον μέχρι τῆς 12ης νυκτερινῆς. Ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς μέχρι τῆς 5ης — 6ης πρωϊνῆς τὸ νεογνὸν θὰ μένῃ τελείως νηστικόν, γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν τὰ πεπτικά του ὄργανα. Ἀπὸ τοῦ 2ου μέχρι τοῦ 6ου μηνὸς θὰ τὸ θηλάζῃ ἀνὰ τρίωρον καὶ ἀπὸ τοῦ 6ου μέχρι τοῦ 12ου θὰ ἀραιωθοῦν οἱ θηλασμοὶ καὶ αἱ λοιπαὶ τροφαὶ εἰς 4 ὥρας, ἡ δὲ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις θὰ παραμένῃ πάντοτε. Ὁ μητρικὸς θηλασμός, ἐφ᾽ ὅσον βέβαια τηροῦνται πιστῶς οἱ ἀνωτέρω ὅροι τῆς διατροφῆς καὶ δὲν ἀρχίσουν τὴν ἀκαταστασίαν ἢ τὴν πρόωρον χορήγησιν ἄλλων τροφῶν, δὲν παρουσιάζει οὐδέποτε οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν. Ἐὰν πάλιν ἐμφανισθοῦν συμπτώματα πεπτικὰ ἢ ἄλλες διαταραχές, μόνον ὁ παιδίατρος δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι προέρχονται ἐκ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος καὶ ἀναλόγως θὰ ἐπέμβῃ. Ἡ ἐπέμβασις τῶν γιαγιάδων ἢ ἄλλων γνωστῶν θεραπευτῶν τῆς γειτονιᾶς εἶναι αὐτόχρημα καταστρεπτικὴ διὰ τὸ βρέφος. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ παιδίατρος, ἂς γνωρίζῃ κάθε μητέρα ὅτι τὸ γάλα της δὲν βλάπτει ποτέ, ἐφ᾽ ὅσον εἶναι ἀρκετόν, ἐὰν δὲ εἶναι ἄφθονον ἂς μετριασθῇ ὁ θηλασμός, ἀλλὰ ἡ τάξις θὰ παραμείνῃ ἡ ἰδία. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ γάλακτος εἶναι περιτταί, ἡ μόνη δὲ φροντὶς θὰ εἶναι ἡ προσοχὴ εἰς τὴν κανονικὴν χορήγησιν καὶ κανονικὴν ποσότητα.

Ἐὰν ἡ ποσότης δὲν εἶναι ἀρκετή, κι᾽ αὐτὸ μᾶς τὸ φωνάζει τὸ βρέφος μὲ τὰ κλάματά του μετὰ τὸ θηλασμὸ καὶ μὲ τὴν προοδευτικὴ ἀδυναμία του, τότε θὰ προσθέσωμε σὲ κάθε θηλασμὸ καὶ λίγο ξένο γάλα, αὐτὸ δὲ λέγεται μικτὴ γαλουχία. Κατὰ τὴν μητρικὴ γαλουχία πολὺ συχνὰ τὰ βρέφη παθαίνουν ἄλλοτε διάρροια καὶ ἄλλοτε δυσκοιλιότητα. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ διακόψωμεν τὸ μητρικὸ γάλα, διότι τόσον ἡ διάρροια ὅσο καὶ ἡ δυσκοιλιότης εἶναι ἐλαφραὶ καὶ θεραπεύονται μὲ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἰατροῦ.

Τεχνητὴ γαλουχία. Ὅταν διὰ λόγους σοβαροὺς ἡ μητέρα ἀδυνατῇ νὰ θηλάσῃ τὸ παιδί της ἢ ὅταν ἡ γαλακτικὴ ἔκκρισις εἶναι ἀνεπαρκής, τότε καταφεύγομεν εἰς τὸ ξένο γάλα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ τεχνητὴ γαλουχία εἶναι ἡ κυρία αἰτία τῆς θνησιμότητος τῆς βρεφικῆς ἡλικίας. Διὰ τοῦτο κάθε μητέρα ποὺ δίνει ξένο γάλα στὸ παιδί της πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἔχῃ ὑπὸ ἰατρικὴν ἐπίβλεψιν. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἀρκετὰ Νοσοκομεῖα καὶ Ἱδρύματα πρὸς τοῦτο. Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ τεχνητὴ γαλουχία ὄχι μόνον παύει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς εἶναι ἀνωτέρα καὶ τῆς μητρικῆς, καὶ ἰδίως ὅταν τὸ μητρικὸν γάλα χορηγῆται ἀτάκτως καὶ ἄνευ ἐπιβλέψεως. Ἐκ τῶν ξένων γαλάκτων δύο εἴδη θὰ ἐκλέξωμεν, τὸ γάλα τοῦ κουτιοῦ (συμπεπυκνωμένον, Βλάχας κλπ.) καὶ τὰ κονιοποιημένα (Μάνα, Glaxo κλπ.). Θὰ ἦτο ἰδεῶδες ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐὰν μπορούσαμε νὰ χορηγήσωμε τὸ νωπὸν γάλα τῆς ἀγελάδος ἢ αἰγός, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ πολλοὺς λόγους τὸ νωπὸν γάλα τόσον ἐδῶ, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ δὲν χωνεύεται ἀπὸ τὰ βρέφη καὶ γίνεται συχνὰ αἰτία θανάτου τῶν βρεφῶν. Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς παρασκευάσῃ κατάλληλον γάλα διὰ τὰ τεχνητῶς διατρεφόμενα βρέφη, ὅσοι δὲ τολμοῦν νὰ συνιστοῦν τὸ νωπὸν γάλα διὰ βρέφος κάτω τῶν 6 μηνῶν, κατὰ τὴν γνώμην μας ἐγκληματοῦν.

Ἡ χορηγουμένη ποσότης γάλακτος εἰς τὸ βρέφος εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ 1ου μηνὸς ἀπὸ 70—110 γραμμ. σὲ κάθε θηλασμόν, δηλ. 540—560 γραμμ. γάλακτος ἡμερησίως. Ἀπὸ τοῦ 2ου μέχρι τοῦ 6ου μηνὸς ἀπὸ 120—180 γραμμ. εἰς κάθε θηλασμόν, δηλ. 700.—1.000 γραμμ. γάλακτος ἡμερησίως.

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν ἀποθηλασμὸν καὶ μὲ τὴν διατροφὴν τοῦ βρέφους μέχρι 2 ἐτῶν.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦτανε ἕνας βασιλιᾶς ποὺ εἶχε πρόβατα, γίδια, πολλὰ κοπάδια, — βασιλιᾶς πιά, βάλε μὲ τὸ νοῦ σου τί βιὸς εἶχε — εἶχε κι' ἕνα τσοπᾶνο πολὺ ἔμπιστό του ποὺ τὸν ἔλεγαν 'Αληθινό, γιατὶ ποτές του δὲν ἔλεγε ψέματα, μον' πάντοτε τὸ ἴσιο, τὴν ἀλήθεια.

'Ο βασιλιᾶς ποὺ εἶχε τὰ πρόβατα, μιὰ μέρα τοῦ γέννησε μιὰ προβατίνα ἕνα ὄμορφο προβατάκι μὲ ἄσπρα καὶ σγουρὰ μαλλιά, καὶ τὸ βγάλανε γι' αὐτὸ «σγουρομαλλινὸ» καὶ τ' ἀγαποῦσε ὁ βασιλιᾶς, μὰ πόσο νὰ σᾶς πῶ! Κάθε μέρα ποὺ ἐρχόταν μέσα στὴ χώρα ὁ τσοπᾶνος, ὁ 'Αληθινός, ὁ βασιλιᾶς τὸν ρωτοῦσε, τί κάνεις 'Αληθινέ, καλᾶσαι, ὁ σγουρομαλλινὸς καλᾶναι;

— Καλά, ἀφέντη βασιλιᾶ, ἀπαντοῦσε ὁ 'Αληθινός.

Μιὰ μέρα τοῦ λέει τοῦ βασιλιᾶ ὁ ὑπασπιστής.

Βασιλιᾶ μου! γιατὶ λὲς 'Αληθινὸ αὐτὸν τὸν τσοπᾶνο;

— Γιατὶ ποτὲ δὲν λέει ψέματα, τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς τοῦ ὑπασπιστῆ.

— Μπά, λέει, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν πῆ καμμιὰ φορὰ ψέματα;

— Νά, τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς, ποὺ δὲν λέει ποτέ του. Νὰ τὸν σκοτώσουν δὲν λέει ψέμα.

— Κι' ἂν τὸν κάνω ἐγὼ καὶ 'πῆ ψέματα, τί θὰ μοῦ χαρίσης; τοῦ λέει ὁ ὑπασπιστής.

— Ἂν τὸν καταφέρης νὰ 'πῆ ψέματα θὰ σοῦ χαρίσω τὸ μισό μου βασίλειο, ἀλλοιῶς ἂν τύχη καὶ 'πῆ τὴν ἀλήθεια θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι, τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς.

— Πάει καλά.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, σηκώνεται πρωΐ πρωΐ, ἀνοίγει τὸ σεντοῦκι του ὁ ὑπασπιστής, παίρνει φλουριά, λίρες, παίρνει καὶ τὴν κόρη του καὶ πᾶνε ἔξω στὴ στάνη ποὺ ἦτανε ὁ τσοπάνης καὶ τοῦ λέει ὅτι ἤρθανε τάχατες νὰ διασκεδάσουνε ἐκεῖ στὴν ἐξοχή. 'Αφοῦ φάγανε καὶ ἤπιανε καλὰ καὶ μέθυσε λιγάκι ὁ τσοπᾶνος, κατάφερε κι' ἔσφαξε ὁ τσοπᾶνος, τὸ σγουρομαλλινό, τὸ πρόβατο ποὺ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὁ βασιλιᾶς, ποὺ ρωτοῦσε κάθε μέρα τὸ βοσκὸ σὰν πήγαινε στὸ παλάτι. Κι' ἀφοῦ τὸ ψήσανε καὶ τὸ φάγανε, ἔπειτα ὁ ὑπασπιστὴς ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν κόρη του.

Τὴν ἄλλη μέρα κίνησε ὁ κακομοίρης ὁ 'Αληθινὸς νὰ πάη στὸ βασιλιᾶ. Στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, συλλογιζότανε τί νὰ κάνη, νὰ πῆ τοῦ βασιλιᾶ πῶς ἔσφαξε τὸ σγουρομαλλινό, πάει θὰ τοῦ πάρη τὸ κεφάλι, νὰ πῆ πάλι ψέματα, αὐτὸ ἦτανε ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ. Καθότανε λοιπὸν καὶ συλλογιζότανε τί νὰ πῆ στὸ βασιλιᾶ. Κάθεται λοιπὸν τότε καὶ μπήγει τὴν μαγκούρα του στὴ γῆ, βάζει καὶ τὸ σκοῦφο του ἀπάνω στὴ μαγκούρα κι' ἔκανε τάχατες πὼς ἦτανε ὁ βασιλιᾶς. Πάει τὸ λοιπόν, κάνει τεμενᾶ μπροστὰ στὴ μαγκούρα καὶ λέει.

— Καλὴ μέρα, ἀφέντη βασιλιᾶ.

— Καλῶς τὸν 'Αληθινό, τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλὰ εἶσαι; 'Ο σγουρομαλλινὸς καλὰ εἶναι;

— Καλὰ εἶναι, ἅ! ὄχι, δὲν εἶναι καλά.

Πάλι τὸ ἴδιο μπροστὰ στὴ μαγκούρα.

— Καλὴ μέρα, ἀφέντη βασιλιᾶ.

— Καλῶς τὸν 'Αληθινό, τί κάνεις, 'Αληθιν, καλὰ εἶσαι; 'Ο σγουρομαλλιλινὸς καλὰ εἶναι;

— Καλά, ὄχι δὲν εἶναι καλά.

Μιά, δυό, τρεῖς' στὰ τελευταῖα λέει, μωρ' ἐγὼ θὰ τὸ πῶ κι' ἂς μοῦ κάνη ὅ,τι θέλει.

Πάει λοιπὸν ἴσια στὸ βασιλιᾶ. 'Ο ὑπασπιστὴς καθότανε ἀπὸ μέσα καὶ περίμενε ν' ἀκούση τὸ ψέμα ποὺ θἄλεγε ὁ 'Αληθινός, γιὰ νὰ πάρη τὸ μισὸ βασίλειο, ὅπως εἴχανε συμφωνήσει μὲ τὸ βασιλιᾶ. Πάει λοιπὸν ὁ 'Αληθινός, μπαίνει μέσα στὸ παλάτι, βγάζει τὸ σκοῦφο του, χαιρετάει:

— Καλὴ μέρα, ἀφέντη βασιλιᾶ.

— Καλῶς τὸν 'Αληθινό, τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλὰ εἶσαι, ὁ σγουρομαλλινὸς καλὰ εἶναι;

— Ὄχι, ἀφέντη βασιλιᾶ, δὲν εἶναι καλά.

— Γιατί;

— Τοῦτο καὶ τοῦτο: ἦρθε ὁ ὑπασπιστὴς μὲ τὴν κόρη του στὴ στάνη κι' ἀφοῦ φάγαμε καὶ ἤπιαμε καλὰ καὶ μέθυσα κι' ἐγὼ λιγάκι, μὲ κατάφερε κι' ἔσφαξα τὸ σγουρομαλλινὸ καὶ τὸν φάγαμε' ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθεια, τώρα ὅ,τι θέλεις κάνε με.

Τότες ὁ βασιλιᾶς διέταξε καὶ πῆραν τὸ κεφάλι τοῦ ὑπασπιστῆ καὶ τῆς κόρης του καὶ στὸν τσοπᾶνο τοὔδωσε πολλὰ χρήματα γιατὶ εἶπε τὴν ἀλήθεια.

Ὄχι, ἀφέντη βασιλιᾶ, δὲν εἶναι καλά.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πολλὲς φορές, ὅλοι μας, στὸ μάθημα τῶν 'Αρχαίων 'Ελληνικῶν, σκεφθήκαμε σοβαρῶς πῶς ἦλθαν ὡς τὶς ἰδικές μας ἡμέρες τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας. Τυπογραφεῖα βέβαια δὲν ὑπῆρχαν τότε, ἀλλὰ μήπως ὑπῆρχε χαρτί! Πῶς λοιπὸν ὑπάρχουν σήμερα βιβλία μὲ χιλιάδας σελίδων; Ποῦ ἦσαν γραμμένα αὐτά; Καὶ πῶς διετηρήθησαν τόσους αἰῶνες;

Τὸ θέμα αὐτὸ τὸ ἐξήτασε ἡ παλαιογραφία... Εἶναι μιὰ ἐπιστήμη σχετικῶς νέα. 'Αρχίζει ἀπὸ τὸν 17ον αἰῶνα καὶ ἔχει ἱδρυτή της τὸν Γάλλο Μομφοκόν, στρατιωτικὸν στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπι μοναχό. Αὐτὸς πρῶτος ἄρχισε νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ θέμα αὐτό. 'Η παλαιογραφία διαφέρει ἀπὸ τὴν συγγενῆ της ἐπιστήμη, τὴν ἐπιγραφικὴ — εἶναι δὲ καὶ οἱ δύο κλάδοι τῆς ἀρχαιολογίας — κατὰ τοῦτο: 'Η μὲν ἐπιγραφικὴ ἐξετάζει τὰ ἀρχαῖα γραπτὰ ἐπὶ σκληρῆς ὕλης, δηλαδὴ τὰ μάρμαρα κλπ., ἐνῷ ἡ παλαιογραφία ἐξετάζει ὅλα τὰ ἄλλα.

Οἱ ἀνασκαφὲς ἔδωσαν πλούσιο ὑλικὸ στὴν ἐπιστήμη αὐτή, ποὺ κατώρθωσε εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ὕλης ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι νὰ ἔχῃ ἀσφαλῆ συμπεράσματα.

Τὰ πρῶτα λοιπὸν χειρόγραφα ποὺ βρίσκονται εἶναι ἀπάνω σὲ μέταλλα. Λεπτὰ φύλλα ἀπὸ χρυσὸ καὶ ἄργυρο ἦταν ἡ συνηθεστέρα σελὶς βιβλίου. Μὰ τὰ μέταλλα αὐτὰ εἶχαν τὸ κακὸ νὰ τρίβωνται εὔκολα καὶ τὰ ἀντικατέστησε ὁ μόλυβδος. Στὸ μαντεῖο τῆς Δωδώνης ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἔκαμε ὁ Καραπᾶνος ἦλθαν στὸ φῶς πολλὰ τέτοια φύλλα μολύβδου. Πάνω σ' αὐτὰ ἦσαν γραμμένες οἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀπὸ κάτω ὁ χρησμὸς τοῦ Μαντείου. 'Ακόμη εὑρέθησαν σὲ ἄλλες ἀνασκαφὲς καὶ εἰκονογραφημένα, κοντὰ στὴ Ρώμη δὲ βρέθηκε ὁλόκληρο βιβλίο εἰκονογραφημένο ἀπὸ μόλυβδο.

Παράλληλα ἄλλοι ἔγραφαν στοὺς τοίχους κι' ἀκόμη σὲ κομμάτια ἀπὸ παληὰ σπασμένα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζαν ὄστρακα. Πάνω σ' αὐτὰ ἔγραφαν καὶ τοὺς ψήφους ποὺ ἔδιναν γιὰ τὸν «ἐξοστρακισμὸ» πολιτῶν. Στὸν Κεραμεικὸ βρέθηκαν πολλὰ τέτοια ὄστρακα. Πρὸ τριετίας δὲ στὶς ἀνασκαφὲς τῆς ἀρχαίας 'Αγορᾶς τῶν 'Αθηνῶν, ποὺ κάνουν οἱ 'Αμερικανοὶ κοντὰ στὸ Θησεῖον βρέθηκε καὶ ἕνα ὄστρακο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ 'Αριστείδη. Τέλος ἔγραφαν τότε ἀκόμη κι' ἀπάνω στὰ κόκκαλα, ἦταν δὲ περιζήτητη ἡ ὠμοπλάτη κυρίως τοῦ βοδιοῦ ποὺ εἶχε μεγάλην ἐπιφάνεια καὶ μποροῦσαν νὰ γράφουν πολλά.

Σὲ λίγο καιρὸ καὶ συγκεκριμένα στὴν κλασσικὴ ἐποχὴ γνωσθηκε στὴν 'Ελλάδα ὁ πάπυρος. 'Ερχότανε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου κατεσκευάζετο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φυτό. Μετὰ τὴν ἐκστρατεία μάλιστα τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ἡ χρῆσις τοῦ παπύρου γενικεύθηκε γιὰ νὰ συνεχισθῆ ὡς τὸν τρίτο μ. Χ. αἰῶνα. 'Η χρῆσις του στὴν ἀρχὴ ἦταν δύσκολη. Ἔκοβαν ταινίες ἀπὸ τὸ φυτὸ καὶ πάνω σ' αὐτὲς ἔγραφαν. 'Η πρώτη ὠνομαζότανε πρωτόκολλον καὶ ἡ τελευταία ἐσχατοκόλλιον.

Γιὰ γραφίδα χρησιμοποιοῦσαν κάλαμον καὶ γιὰ μελάνη ἕνα μῖγμα ἀπὸ καπνιὰ καὶ γόμμα. Μὰ ὁ πάπυρος ἦταν ἀκριβὸς καὶ γι' αὐτὸ οἱ πτωχότεροι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μεταχειρίζωνται τὰ παλαιὰ μέσα. Λέγεται μάλιστα πῶς ὁ φιλόσοφος Κλεάνθης ποὺ ἦταν πτωχὸς χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὰ ἔργα του «ὄστρακα καὶ ὠμοπλάτας βοῶν». 'Επίσης τὰ παιδιὰ γιὰ πρόχειρα εἶχαν μόνον τὰ ὄστρακα καὶ τοὺς πλίνθους.

'Εν τῷ μεταξὺ ἐφευρέθη ἡ περγαμηνή, ἡ ὁποία μὲ τὰ προσόντα ποὺ παρουσίαζε ἐξετόπισε τὸν πάπυρον. Εἶχε κυρίως τὸ προσὸν τοῦ τσακίσματος ποὺ δὲν εἶχε ὁ πάπυρος καὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ γίνῃ πλέον βιβλίον μὲ σελίδας καὶ ὄχι κύλινδροι ὅπως μὲ τὸν πάπυρον. Γιὰ ἐφευρέτης της φέρεται ὁ βασιλεὺς τῆς Περγάμου Εὐμένης (197-159 π. Χ.). Πάνω στὶς περγαμηνὲς ἔγραφαν μὲ γραφίδες ἀπὸ πτερά, ποὺ τὶς ἔξυναν καὶ τὶς ἐχάραζαν στὴ μέση ἀκριβῶς, ὅπως τὶς σημερινὲς μετάλλινες πέννες ποὺ χρησιμοποιοῦμε. Τὰ λάθη τὰ διώρθωναν σβήνοντάς τα μὲ τὸ «γλύφανον», ἕνα εἶδος σουγιᾶ, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἐχρησίμευε καὶ γιὰ τὸ ξύσιμο τοῦ φτεροῦ.

Κ. ΑΓΓ.

ὁ κῆπος!

ΣΕΜΝΟΙ ΚΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΟΙ

Μιὰ μικρὴ σκαπάνισσα ποὺ πῆγε νὰ παραθερίσῃ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της σὲ κάποιο χωριὸ στὴν Πελοπόννησο μοῦ γράφει ὡραῖες παρατηρήσεις, ἀπὸ τὴ διαμονή της σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό.

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα γράφει πὼς τὰ παιδιὰ εἶναι πολὺ δειλά.. Δὲν ξέρω τί θέλει ἀκριβῶς νὰ πῇ μ' αὐτὴ τὴν ἔκφρασι, μὰ περισσότερο μοῦ φαίνεται πὼς ἤθελε νὰ πῇ... ντροπαλά. Γιατὶ ἐγὼ ξέρω πὼς τὰ παιδιὰ στὸ χωριὸ εἶναι μεταξύ τους πολὺ ζωηρὰ καὶ στὰ παιγνίδια τους ἐξαιρετικὰ θαρραλέα.

Μὰ ἡ καλὴ συναγωνίστρια θὰ παρεξήγησε τὴ στάσι τους. Τὰ παιδιὰ στὸ χωριὸ ὅταν βρεθοῦν κοντὰ σὲ παιδιὰ τῆς πόλεως παθαίνουν ἕνα εἶδος συστολῆς, κάτι σὰν ντροπή, γιατὶ φαντάζονται πὼς τὰ παιδιὰ τῆς πόλεως εἶναι πιὸ ἔξυπνα, πὼς ξέρουν πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρουν αὐτὰ καὶ γενικὰ πὼς εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ χωρικόπαιδα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ἔξυπνα ὅπως καὶ τῆς πόλεως καὶ ἀκόμη εἶναι ἁγνὰ στὴν ψυχή τους καὶ πολὺ πιὸ γερὰ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα. Ἅμα ἔρχονται στὴν πόλι εἴτε γιὰ νὰ σπουδάσουν εἴτε γιὰ νὰ μάθουν τέχνη προκόβουν καὶ διακρίνονται πολὺ γρήγορα. Ὕστερα ὅλοι οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν ἀπὸ χωριά. Ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Κανάρης καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν προτοῦ νὰ γίνουν ἥρωες μικρὰ ντροπαλὰ χωριατόπουλα, αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ δοξάσουν τὴν πατρίδα τους. Ὁ Ἀρχηγὸς μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη περιβάλλει τὰ χωρικόπαιδα, γιατὶ ἀκριβῶς ἐκτιμᾶ τὴ σεμνότητά τους, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ ἡ συναγωνίστρια λέει δειλία. Ἡ ντροπαλότητα καὶ ἡ σεμνότητα δὲν εἶναι δειλία, εἶναι ἀρετή. Ἐγὼ τοὐλάχιστον προτιμῶ ἕνα παιδὶ σεμνὸ καὶ ντροπαλὸ ἀπὸ ἕνα ποὺ ἔχει θρασύτητα καὶ ἀναίδεια. Ἄλλο τὸ ζήτημα ὅμως ἂν ἡ ντροπή του καὶ ἡ σεμνότης του ἔχῃ ἀφορμὴ τὴν ἠλιθιότητα καὶ τὴν κουταμάρα...

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τὸ παραμυθάκι μας

Τὸ Λελέκι καὶ ἡ Ἀλεποῦ

Ἡ κυρὰ - Ἀλεποῦ συναντήθηκε μιὰ μέρα μὲ τὸ Λελέκι. Ὁ Λέλεκας θέλοντας νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο κάλεσε τὴν Ἀλεποῦ νὰ τῆς κάμῃ τραπέζι ἐνῶ σκεπτόντανε: «ὡραῖα θὰ τῆς τὸ σκάσω!».

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλεποῦ πῆγε στὴ φωληὰ τοῦ Λελεκιοῦ καὶ τὸ βρῆκε μπρὸς σὲ μιὰ στενόλαιμη στάμνα νὰ τὴν περιμένῃ.

—Ἔλα ἀγαπητή μου φίλη νὰ φᾶς τὸ ὀλόπαχο αὐτὸ γάλα ποὺ σοῦ ἑτοίμασα.

Μὰ ἀπὸ τὸ στενὸ λαιμὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ φάγῃ τίποτε ἡ Ἀλεποῦ, ἐνῶ τὸ Λελέκι ἔχωνε, τὴ μύτη του μέσα καὶ ρουφοῦσε τὸ ὡραῖο γάλα. Μόνον ὅταν ἔβγαζε τὴ μύτη του γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ ἔπεφταν μερικὲς σταγόνες κι' αὐτὲς ἔγλυφε ἡ πεινασμένη κυρὰ - Ἀλεποῦ.

Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες κι' ἡ Ἀλεποῦ τὸ κάλεσε γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ γεῦμα.

Τὸ Λελέκι πῆγε ὑπερήφανο! Πῶς αὐτὸ τόσο ἔξυπνο θὰ μποροῦσε νὰ τὸ γελάσῃ ἡ Ἀλεποῦ; Μὰ πόσο γελασμένο βρέθηκε. Ἀντίκρυσε τὴν Ἀλεποῦ στὴ φωληά της νὰ τὸ περιμένῃ. Εἶχε μπρός της ἕνα πλατὺ καὶ ρηχὸ δοχεῖο μὲ γάλα.

— Εἶναι φρεσκότατο, φίλε μου, τοῦ εἶπε, καὶ ὀλόπαχο. Σοῦ τὸ προσφέρω μὲ εὐχαρίστησι.

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἀλεποῦ ρουφοῦσε μὲ τὴν γλῶσσα της τὸ γάλα ὁ Λέλεκας μάταια προσπαθοῦσε νὰ πιῇ δυὸ - τρεῖς σταγόνες, αὐτὲς ποὺ κολλοῦσαν στὴ μακρυά του μύτη.

Μὲ τὴ σειρά του ἔφυγε λοιπὸν καὶ τὸ Λελέκι νηστικὸ καὶ πεινασμένο.

Ὁ Σκαπανεὺς Γεώργιος Α. Παπαντωνίου, ἐκ Βυτίνης.

Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικὰ

I.

Ὅπως μᾶς παρουσιάζουν τὴ Χιονάτη καὶ μερικὲς μέλισσες κι' ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, πάει πολὺς καιρὸς τώρα, μιὰ μικρὴ ἀρκουδίτσα, ποὺ τὴν ἔλεγαν «Χιονάτη», πάει σ' ἕνα μεγάλο δάσος.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἔκανε περίπατο στὸ δάσος ἡ ἀρκουδίτσα μας, ἔφτασε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος καὶ μπροστά της ὑψώνονταν ὁλομόναχη μιὰ μεγάλη βελανιδιά. Κι' ἀπ' τὴν κορφὴ τῆς βελανιδιᾶς ἀκούγονταν ἕνα δυνατὸ βουϊτὸ βζν! βζν! βζν!

Ἡ Χιονάτη κάθισε στὴ ρίζα τῆς βελανιδιᾶς, ἔβαλε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ πόδια της κι' ἄρχισε νὰ συλλογᾶται:

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶπε μὲ τὸ νοῦ της, αὐτὸ τὸ βουϊτὸ κάτι θὰ σημαίνῃ. Δὲν ἀκοῦν ἕνα βουϊτὸ ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, βζν! βζν! χωρὶς νὰ σημαίνῃ τίποτα. Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἕνα τέτοιο βουϊτό, κάποιος θὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ τὸ βουϊτό. Κι' ἕνα μόνο πρᾶμα μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο βουϊτό: ἡ μέλισσα!

Συλλογίστηκε ἀκόμη πολλὴν ὥρα κι' εἶπε πάλι ἀπὸ μέσα της: Καὶ τὸ μόνο πρᾶμα ποὺ ξέρω πὼς κάνει ἡ μέλισσα εἶναι τὸ μέλι.

Κι' ἀφοῦ συλλογίστηκε ἔτσι σηκώθηκε κι' εἶπε: Κι' ὁ μόνος λόγος νὰ κάνῃς ἐσὺ μέλι εἶναι γιὰ νὰ τὸ φάω ἐγώ.

Καὶ τότε ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ δέντρο.

Σκαρφάλωνε καὶ σκαρφάλωνε καὶ σκαρφάλωνε κι' ὅσο σκαρφάλωνε τραγουδοῦσε ἕνα μικρὸ τραγουδάκι:

«Πολὺ ψηλὴ βελανιδιά
μὰ ἐμένα τί μὲ μέλει;
Βζν! βζν! κάνουν οἱ μέλισσες
κι' ἐγὼ ψοφῶ γιὰ μέλι!».

Κι' ἔπειτα σκαρφάλωσε ἀκόμα λίγο... κι' ἀκόμα λίγο...

Μὰ κράκ!

—Ἄχ, βοήθεια! φώναξε ἡ Χιονάτη καὶ γκρεμίστηκε.

«Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔπαθα, νομίζω, εἶπε τέλος, καὶ μὲ τρεῖς τοῦμπες τινάχτηκε μὲ πολλὴ χάρι σὲ μιὰ βατομουριά, αὐτὰ ὅλα τὰ ἔπαθα, νομίζω, γιατὶ τρελλαίνομαι γιὰ μέλι».

Βοήθεια!

Φώναξε καὶ σούρθηκε σιγὰ σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὴ βατομουριά. Βούρτσισε

τῶν σκαπανέων μας

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

῞Ενα, δύο! ῞Ενα δυό!
Μὲ κορμὶ λιγερό!
Πᾶμε ἐμπρός.
Θαρρετὰ καὶ πιστὰ
τὸ τιμόνι βαστᾶ
ὁ ᾿Αρχηγός!

★

Στὴν καρδιά μας κρυφὰ
χαραγμένο βαθειὰ
τ᾿ ὄνομά του.
Καμαρώνει αὐτὸς
σὰν πατέρας σωστὸς
τὰ παιδιά του.

★

Μὲ χαρὰ στὴν ψυχὴ
λέμε μιὰ προσευχὴ
κάθε ἑσπέρα.
Νάχῃς Θέ μας γερὸ
τὸν καλὸ ᾿Αρχηγό,
τὸν Πατέρα.

ἔξυπνα κουτά

῾Η μικρούλα ᾿Ιωάννα βλέπει τὸν ἀρχιμουσικὸ ποὺ κρατεῖ τὸ χρόνο, ἐνῶ παίζει ἡ μπάντα τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου.

—Μαμά, φωνάζει, αὐτοὺς τοὺς γνέφει πὼς ἂν δὲν παίζουν καλὰ θὰ τοὺς δείρῃ;

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

῾Ο Μίμης: —Εἶδα ἀπόψε στὸν ὕπνο μου, πὼς πῆγα στὴν Κηφισιὰ μὲ αὐτοκίνητο.

῾Ο Τάκης: —Καὶ δὲν μ᾿ ἔπαιρνες καὶ μένα; Καϋμένε, σ᾿ ἕνα κρεββάτι κοιμώμαστε!

῾Ο θεῖος στὴν Νίνα:

—Παιδί μου, δὲν κάνεις καλὰ νὰ λὲς ψέματα· γιατὶ ἡ ἀλήθεια, ἀργὰ ἢ γρήγορα, πάντ᾿ ἀνακαλύπτεται καὶ δὲν τὴν γλυτώνεις τὴν τιμωρία...

Νίνα: —Ναί, τὸ ξέρω θεῖε μου μά... κερδίζω καιρό!

῾Η Σκαπάνισσα Μαίρη Σούμπαση, ἐξ ᾿Ελίκας Μονεμβασίας.

τ᾿ ἀγκάθια ἀπὸ τὴ μύτη της κι᾿ ἄρχισε πάλι νὰ συλλογᾶται (καθὼς βλέπετε ἦταν μιὰ ἀρκουδίτσα ποὺ τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ συλλογᾶται).

Συλλογίστηκε λοιπὸν καὶ τὸ πρῶτο πρᾶμα ποὺ ἦρθε στὸ νοῦ της, ἦταν ὁ φίλος της ὁ Πετρῆς.

Τράβηξε λοιλοιπὸν νὰ βρῆ τὸ φίλο της, ποὺ ζοῦσε πίσω ἀπὸ μιὰ πράσινη πόρτα, στὴν ἄλλην ἄκρα τοῦ δάσους.

—Καλημέρα, Πετρῆ, εἶπε. Σοῦ βρίσκεται ἄραγε κανένα μπαλόνι;

—Μπαλόνι;

—Ναί. ῎Ισα ἴσα συλλογιζόμουν τώρα ποὺ ἐρχόμουνα: ῎Αράγε νάχῃ ὁ φίλος μου ὁ Πετρῆς κανένα μπαλόνι;

—Μὰ τί τὸ θέλεις τὸ μπαλόνι; ρώτησε ὁ Πετρῆς.

῾Η Χιονάτη ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω νὰ δῇ μὴν τύχῃ καὶ τοὺς ἄκουγε κανείς, ἔβαλε τὸ πόδι της στὸ στόμα καὶ μουρμούρισε πολὺ σιγά: μέλι.

—Μὰ δὲν παίρνεις μέλι μὲ μπαλόνια! εἶπε ὁ Πετρῆς.

—᾿Εγὼ παίρνω! εἶπε ἡ Χιονάτη.

—῾Ωραῖα!

Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Πετρῆς ἦταν καλεσμένος στοῦ φίλου του τοῦ κ. Γουρουνάκη σὲ μιὰ μεγάλη γιορτὴ στὸν κῆπο, κι᾿ ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἴσα ἴσα μπαλόνια. ῎Ετσι ὁ Πετρῆς ἔφερε στὸ σπίτι του ἕνα ὡραῖο γαλάζιο μπαλόνι.

῞Οταν τὸ εἶδε ἡ Χιονάτη, ἔβαλε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ πόδια της καὶ σκέφτηκε μὲ μεγάλη προσοχή:

—Νὰ τί τρέχει, εἶπε. ῞Οταν πηγαίνῃς γιὰ μέλι μ᾿ ἕνα μπαλόνι, εἶπε, τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ μὴ σὲ καταλάβουν οἱ μέλισσες. Τώρα, ἂν πᾶς μὲ γαλάζιο μπαλόνι, μπορεῖ νὰ σὲ πάρουν γιὰ ἕνα μικρὸ κομματάκι οὐρανὸ καὶ νὰ μὴ σὲ προσέξουν.

—Μὰ δὲ θὰ σὲ δοῦν κάτω ἀπὸ τὸ μπαλόνι; ρώτησε ὁ Πετρῆς.

—Μπορεῖ νὰ σὲ δοῦν καὶ μπορεῖ νὰ μὴ σὲ δοῦν, εἶπε ἡ Χιονάτη. Δὲν μπορεῖς ποτὲ νὰ ξέρῃς μὲ τὶς μέλισσες.

Βγῆκαν λοιπὸν κι᾿ οἱ δυὸ μὲ τὸ γαλάζιο μπαλόνι κι᾿ ὁ Πετρῆς πῆρε μαζί του καὶ τὸ τουφέκι του, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ χρειαστῇ, κι᾿ ἡ Χιονάτη ἔτρεξε σὲ μιὰ λασπερὴ λακκούβα καὶ κυλίστηκε καὶ κυλίστηκε ὡς ποὺ ἔγινε κατάμαυρη.

(᾿Ακολουθεῖ)

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Οἱ δυὸ κουφοὶ

Ἕνας κουφός, ποὺ πήγαινε μιὰ φορὰ περίπατο, βλέπει ἐπίσης ἕναν κουφὸ νὰ βαστάη ὅλα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ ψάρεμα. Καὶ τοῦ φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

— Αἴ Νικόλα, στὸ ψάρεμα πᾶς; Ὁ ἄλλος γύρισε, τὸν κοίταξε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ὄχι, στὸ ψάρεμα πάω.

Κι' ὁ πρῶτος:

— Κρῖμα! Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς πᾶς στὸ ψάρεμα.

Ὀρφανός...

Ὁ Δάσκαλος: Ὅταν πεθαίνῃ ὁ αὐτοκράτωρ τί γίνεται ὁ πρωτότοκος υἱός του;

Ὁ μαθητής: Ὀρφανός, κύριε.

Ἐλλείψει τρίτης

— Μαμά! μαμά! σήμερα πῆρα τὸ δεύτερο βαθμὸ στὸν διαγωνισμὸ τῆς ἐκθέσεως.

— Μπράβο Λιλίκα μου, πόσες διαγωνισθήκατε;

— Δέκα εἴμαστε στὴν τάξι. Μὰ σήμερα ἔλειψαν... ὀχτώ!

Οἱ ξένοι...

Τὸ παράπονο τοῦ Τάκη στὴ μαμά του:

— Ὅποιος ξένος κι' ἂν ἔλθη πάντα θὰ τοῦ πῇς νὰ πάρη καὶ δεύτερη κουταλιὰ γλυκό. Ἐμένα δὲν τὸ λὲς ποτέ!

Ὄχι

Ὁ γιατρός: Νὰ ἰδῶ τὴ γλῶσσα σου παιδί μου.

Ὁ Τοτός: Ὄχι, κύριε, δὲν μπορῶ.

Ὁ γιατρός: Γιατί;

Ὁ Τοτός: Γιατὶ χθὲς ποὺ ἔβγαλα τὴ γλῶσσα μου στὸν κύριο Κώστα, ἔφαγα ξύλο ἀπὸ τὴ μαμά.

Κρύο ψητὸ

Στὸ ἑστιατόριο:

— Παιδί, ἔχεις κρύο ψητό;

— Μάλιστα, κύριε, τώρα ψήνεται.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	Π	Α	Σ	Χ	Α	■	■	■	Α	Μ	Ο	Υ	Ρ
2	Α	■	Ο	Ι	Κ	Ε	Ι	Ο	Τ	Η	Σ	■	Ω
3	Δ	Δ	Σ	■	Τ	■	Μ	■	Λ	■	Ο	Υ	Σ
4	Ο	Ν	■	■	Ι	Λ	Α	Ρ	Α	■	■	Π	Ι
5	Σ	Α	Λ	Ο	Σ	■	Σ	■	Σ	Α	Ν	Ο	Σ
6	■	Σ	■	Λ	■		■		■	Ν	■	Ψ	■
7	■	Τ	Ρ	Ι	Α	■		■	Α	Ν	Θ	Η	■
8	■	Α	■	Κ	■		■		■	Α	■	Φ	■
9	Α	Σ	Τ	Η	Ρ	■	Φ	■	Α	Μ	Φ	Ι	Α
0	Μ	Ι	■	■	Ω	Ν	Ι	Ω	Ν	■	■	Ο	Σ
1	Ε	Σ	Ω	■	Σ	■	Λ	■	Ε	■	Ι	Σ	Ω
2	Σ	■	Ρ	Α	Ι	Δ	Ε	Σ	Τ	Ο	Σ	■	Τ
3	Α	Δ	Ο	Μ	Α	■	■	■	Α	Σ	Ο	Φ	Α

Ὁριζοντίως:

1) Μεγάλη χριστιανικὴ ἑορτὴ — Ποταμὸς τῆς Σιβηρίας.

2) Στενὸς σύνδεσμος φίλων, ποὺ ἔχουν μεγάλο θάρρος μεταξύ τους.

3) Πρωτόγονον φωτιστικὸν μέσον — Ὄργανον αἰσθήσεως.

4) Τὸ ὑπάρχον — Ἀσθένεια τῶν παιδιῶν — Σύμφωνον.

5) Ὁ κλυδωνισμὸς τοῦ πλοίου ἕνεκα τρικυμίας — Τροφὴ ζώων.

7) Ἀριθμητικὸν — Εἶναι τὰ ρόδα, τὰ ἴα κλπ.

9) Οὐράνιον σῶμα — Τὰ φοροῦν οἱ κληρικοί.

10) Νότα — Ψώνια (ἀρχ., γεν. πληθ.) — Ὅστις.

11) Μέσα (ἀρχ.) — Ὅμοιος ὡς ἔκτασις (δοτ.).

12) Παράλιος πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

13) Πόλις τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Κιλικίαν — Δὲν εἶναι σοφά.

Καθέτως:

1) Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας — Ἀπ' εὐθείας, (... ἀποτελέσματα).

2) Μεγάλη ἑορτὴ τῆς χριστιανωσύνης (δημ.).

3) Δικός σου — Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις.

4) Σύμφωνον — Τελεία, ὁλοκληρωτικὴ (.... ἔκλειψις) — Ὑποθετικόν.

5) Φωτεινὴ γραμμὴ — Κράτος ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.

7) Δερματίνη ταινία — Δικτυωτὸν πλέγμα χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν περίδεσιν τῆς γυναικείας κόμης.

9) Ἐκράτει τὴν γῆν εἰς τοὺς ὤμους του — Ἀναπαυτικὰ (ἐπίθετον).

10) Ἀπαγορευτικὸν — Αὐτοκρατορία τῆς Ν. Ἀσίας — Ὁ ὁποῖος.

11) Ἐπίρρημα ποσοτικὸν — Ὅμοιο σ' ἔκτασι.

12) Ὁ προοριζόμενος διὰ μίαν θέσιν, ὁ ἀναμένων νὰ πραγματοποιήση κάτι.

13) Κάτοικος κράτους τῆς Β. Α. Εὐρώπης (θηλ.) — Τὰ διάγοντα βίον ἀκόλαστον.

ΙΩ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ

Βέλος

\+ ****
* + ***
** + **
* + ***
\+ ****

1η σειρά: Μιὰ τῶν Κυκλάδων, 2α σειρά: Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, 3η σειρά: Ἀρχαία φοινικικὴ ὀχυρὰ πόλις, 4η σειρά: Ἀρχαία Θεά, 5η σειρά: Ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἥρως τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

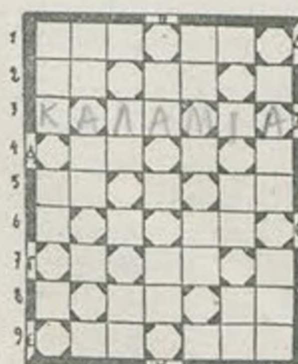
Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν παράλιον πόλιν τῆς Εὐρώπης.

1) Εὐαγγελιστής, 2) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ν. Α. Εὐρώπης, 3) Τροφὴ τῶν ζώων, 4) Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης, 5) Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὑπεβάσταζε τὴν γῆν, 6) Ἡ πατρὶς τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Ἀλκαίου, 7) Κοινὸν ἀνδρικὸν ὄνομα, 8) Νομὸς τῆς Πελοποννήσου.

Γ. — Δ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) Πόλις τῆς Ρουμανίας καὶ νέα συνοικία τῶν Ἀθηνῶν.

2) Σπουδαιότατον ὄργανον τοῦ σώματός μας (πληθυντ.).

3) Φύονται συνήθως εἰς τὰς ὄχθας λιμνῶν καὶ ποταμῶν.

4) Τσιμπίδα γιὰ τὰ κάρβουνα (πληθ.).

5) Εἶδος χονδροῦ χνουδωτοῦ πολυτελοῦς ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται κυρίως εἰς τὴν ταπετσαρίαν ἐπίπλων.

6) Εὑρίσκονται στὰ περιτοιχίσματα τῶν οἰκοπέδων καὶ στὰ παράθυρα ὡρισμένων κτιρίων.

7) Φροῦτα, τῶν ὁποίων πέρασε ἤδη ἡ ἐποχή.

8) Ἡ φωνὴ ἡμέρου ζώου, ἐξαιρετικῶς χρησίμου εἰς τὸν ἄνθρωπον.

9) Ἔτσι λέγεται τὸ σπάσιμο εἰς τὰ κόκκαλα.

Διαγωνίως:

Α — Β: Πρόθεσις.

Γ — Δ: Πόλις τῆς Νοτίου Ἑλλάδος.

Ε — Ζ: Μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας νήσους τῆς Ἑλλάδος.

Η — Θ: Μία ἀπὸ τὰς ἠπείρους.

Β. Κ. ΚΟΥΛΗΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, χωρὶς ἀναγραμματισμόν, ἄλλαι τόσαι λέξεις. Σάμος, Δάσος, Νέγρος, Σίμων, Πᾶδος, ἀγρός.

ΝΙΝΑ ΚΩΤΤΗ

Διασκεδάζονται

Τὸ νόμισμα

Βάζετε στὸ τραπέζι ἕνα νόμισμα, τὸ σκεπάζετε μ' ἕνα καπέλλο καὶ δίνετε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τὸ πάρετε χωρὶς ν' ἀγγίξετε τὸ κάλυμμά του. Χτυπᾶτε τρεῖς φορὲς τὰ χέρια σας μὲ ὕφος μυστηριῶδες καὶ λέτε μὲ πεποίθησι: «Τὸ θαῦμα ἔγινε, ἐλᾶτε νὰ δῆτε!»

Ὅλοι φυσικὰ σπεύδουν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Μόλις ὅμως σηκώσῃ κάποιος τὸ καπέλλο, σεῖς ἁρπάζετε τὸ νόμισμα καὶ λέτε ὅτι κρατήσατε τὴν ὑπόσχεσί σας: Ἐπήρατε τὸ νόμισμα, ἀλλὰ δὲν ἀγγίξατε τὸ καπέλλο, ἀφοῦ ἄλλος τὸ σήκωσε.

Οἱ ἀριθμοί

Στὴ σειρὰ τῶν μαγικῶν ἀριθμῶν προστίθεται καὶ ἕνας νέος, ποὺ τὸν ἀνεκάλυψεν ὁ φίλος μας κ. Ι. Μαρκομανωλάκης. Εἶναι ὁ ἀριθμός: 37037037 ποὺ πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 12, δίδει τὸ γινόμενον:

444444444.

Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 27 δίδει γινόμενον: 999999999.

Μπορεῖτε νὰ πεισθῆτε ἐκτελοῦντες τὰς πράξεις.

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς 2ας λέξεως, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

1) Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου, 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Περσίας, 3) Συνηθισμένο γυναικεῖο ὄνομα, 4) Χάρις εἰς αὐτὸν ὑπάρχει ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς, 5) Μικρὸν πρόβατον.

Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι πόλις τῆς Ἑλλάδος μ' ἂν ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα εὐθὺς σκεῦος τῆς τραπέζης θὰ προβάλῃ ἐν τῷ ἅμα.

ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ

Ἀναγραμματισμὸς

Μικρὸ εἶμαι νησάκι
ἀλλ' ἔνδοξο πολὺ
ἀνάποδα ἂν μὲ βάλῃς,
μαυρίζω στὴ στιγμή.

ΜΙΧ. ΚΟΡΜΑΛΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο, καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, 2 μὲ γαλάζιο ἀνοικτό, 3 μὲ μπλὲ ἀνοικτό, 4 μὲ βιολετὶ ἀνοικτό, 5 μὲ βιολετί, 6 μὲ πράσινο - μπλέ, 7 μὲ πράσινο - μπλὲ ἀνοικτό, 8 μὲ κίτρινο πράσινο, 9 μὲ καφὲ ἀνοικτό.

Ὅπου ὑπάρχει 0, θὰ μείνῃ λευκό.

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

1) Πολιτικὸς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2) Κράτος τῆς Β.Α. Εὐρώπης. 3) Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 4) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. 5) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 6) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7) Κράτος τῆς Ἀσίας. 8) Πόλις τῆς Ἰταλίας. 9) Πόλις τῆς Κρήτης.

Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Πέπη, Τάκη, ἐλᾶτε νὰ φᾶμε!

— Μὰ τί Ἀννούσα;

— Σᾶς εἶπα!

Α. Δ. ΚΑΡΥΩΤΟΥ

Ἐρώτησις

— Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσουν καὶ ἀφοῦ μᾶς τὸ δώσουν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ ἔχωμεν καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν μᾶς ἀρέσῃ;

Ναὶ ἢ ὄχι;

1) Τὸ φίδι εἶναι ᾠοτόκον. Ναὶ ἢ ὄχι;

2) Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας χρησιμοποιεῖται σήμερα ὡς τζαμί. Ναὶ ἢ ὄχι;

3) Ὁ ἄνθρωπος κανονικῶς ἔχει 34 δόντια. Ναὶ ἢ ὄχι;

4) Ὁ λόρδος Βύρων εἶχε κανένα σωματικὸν ἐλάττωμα. Ναὶ ἢ ὄχι; Καὶ ποιό;

5) Τὸ γυαλὶ γίνεται ἀπὸ ἄμμο. Ναὶ ἢ ὄχι;

6) Τὰ γλομπάκια τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἔχουν μέσα ἀέρα. Ναὶ ἢ ὄχι;

7) Ἔχει δόντια ἡ φάλαινα. Ναὶ ἢ ὄχι;

8) Τὸ χειμῶνα ὁ ἥλιος εἶναι πιὸ κοντὰ στὴ γῆ. Ναὶ ἢ ὄχι;

9) Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας εἶναι πεντακόσια. Ναὶ ἢ ὄχι;

Αἱ λύσεις τοῦ 46ου φύλλου εἰς τὸ ἑπόμενο.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Χαρὰ μιὰ φορά...

— Χάρηκε, Γιάννη, ἡ θειά σου μόλις σὲ εἶδε;

— Πολύ! Μόλις μὲ εἶδε, φώναξε: Ἐσὺ μᾶς ἔλειπες τώρα!

Τὸ τηλεγράφημα

Ἡ μαμά: Τί ἔκανες Πετράκη; Δὲν ἔβαλες στὸ τηλεγράφημα ὑπογραφή!

Ὁ Πετράκης: Τί χρειάζεται μαμά; Μήπως ὁ θεῖος δὲν γνωρίζει τὸ γραφικό μου χαρακτῆρα;

Μὴ τὰ μπερδέψῃ

— Νά, πάρε δύο δίφραγκα. Μὲ τὸ ἕνα θὰ πάρῃς ἕνα φραντζολάκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα αὐγό.

Ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια: Μὲ ποιὸ θὰ πάρω τὸ φραντζολάκι καὶ μὲ ποιὸ τ' αὐγό;

Μία λύσις...

Στὰ βαφτίσια τῆς κούκλας δὲν μποροῦσαν νὰ συμφωνήσουν οἱ γονεῖς μὲ τὸ νουνὸ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ μωροῦ. Ὁ Τοτὸς ὅμως ποὺ ἔκανε τὸν παπᾶ, ἦταν βιαστικὸς καὶ ρωτοῦσε ὁλοένα τ' ὄνομα. Ὁ νουνὸς τότε θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Παπᾶ μου, σταμάτα μιὰ στιγμή, σταμάτα...

Κι' ὁ Τοτὸς ἀμέσως:

— Βαφτίζεται ἡ κοῦκλα τοῦ Θεοῦ Σταμάτα...

Ἀξίωσις...

Ἡ μαμὰ θυμωμένη:

— Παλιόπαιδο! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πέσῃς στὶς λάσπες καὶ νὰ λερώσῃς τὴν καινούργια σου μπλοῦζα!

Ὁ Μάκης ἔκπληκτος.

— Μὰ τί ἤθελες νὰ κάμω; Πρόφταινα νὰ τὴ βγάλω;

Ἀνακουφίστηκε!

Ὁ φοβητσιάρης Νῖκος πρόκειται νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι καὶ τὴν ἀποφεύγει.

Μιὰ μέρα λέγει σ' ἕνα φίλο του:

— Ἄχ, ἀνακουφίστηκα! Πῆγα σήμερα στὸ γιατρὸ τὸν κ. Κ.

— Μὰ ὁ κ. Κ. δὲν εἶν' ἐδῶ...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνακουφίστηκα, ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς λείπει σὲ ταξίδι...

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης διέθεσε διὰ τὸ Μνημεῖον τῆς Ἡρωϊκῆς ἀνεμοπόρου Νίκης Περακάκη τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν.

Ἐπίσης ὁ παρὰ τῷ κ. Πρωθυπουργῷ Ὑφυπουργὸς κ. Μπουρμπούλης διέθεσε τὸ ποσὸν τῶν 300 δραχμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ι. Μεταξᾶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἕνωσιν Βιομηχάνων Σύρου καὶ τὸν Πρόεδρον πετρελαιοκινήτων Σαλαμῖνος τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Πρὸς
Τὴν Ἕνωσιν Βιομηχάνων Σύρου
Σῦρον

Φίλοι Κύριοι,

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην ὅτι ἡ Ἕνωσις Βιομηχάνων Σύρου ἐξησφάλισεν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 165.000 καὶ σᾶς συγχαίρω θερμότατα διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πατριωτικήν σας ταύτην χειρονομίαν.

Αἱ πολλαπλαῖ καὶ τόσον αὐθόρμητοι χειρονομίαι τοῦ Βιομηχανικοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ταύτην Ὀργάνωσιν μὲ συγκινοῦν ἰδιαιτέρως, διότι ἀποδεικνύουν τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον παρακολουθεῖ οὗτος τὸν ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Ν., χάριν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀναπλάσεως τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γενεᾶς, ἔργον τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη ὡς πρωταρχικὸν καὶ θεμελιῶδες ἀπὸ τὸ Νέον Κράτος

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρόεδρον
Συνεργασίας Πετρελαιοκινήτων Σαλαμῖνος
κ. Τρικαλίτην

Φίλε κ. Τρικαλίτη,

Πολλὲς φορὲς πολλὰ μπορεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς γιὰ τὸ παιδί. Γιὰ τὸ παιδὶ τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος, ποὺ πρέπει νὰ ἀναζήσῃ καὶ νὰ ζυμωθῇ μέσ' στὸ καινούργιο περιβάλλον ποὺ δημιουργήθηκε γύρω του καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ὁλοκάθαρο ἀέρα τῆς 4ης Αὐγούστου, νὰ ζήσῃ μὲ καινούργια ἰδανικὰ καὶ νὰ ξαναζωντανέψῃ ὅλο τὸν κόσμο τῶν προγόνων του καὶ τὴν Ἱστορία τῆς Πατρίδος μας.

Ὅλοι προσφέρομε ὅ,τι μποροῦμε στὴ προσπάθεια αὐτὴ γιατὶ βλέπομε στὴν ἄδολη αὐτὴ παιδικὴ ψυχὴ νὰ ὀρθώνεται ἡ Πατρίδα μας.

Τοῦτο τὸ νοιωσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ προσπαθοῦν ἀνάλογα ὁ καθένας νὰ τὸ βοηθήσουν καὶ νὰ τὸ ἀνεβάσουν ψηλά. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ μεγάλη μου χαρὰ βλέπω ὅτι εἶσθε καὶ σεῖς, αὐτὸ τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ προσφορά σας αὐτή.

Μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ βενζινοπλοίου σας γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸ πλοῦ τῶν Φαλαγγιτῶν μας στὰ νησιὰ τῆς Πατρίδος μας θὰ γίνετε ἀφορμή, ὥστε οἱ Φαλαγγῖται μας νὰ πάρουν γερὰ τὸ βάπτισμα τῆς θάλασσας καὶ νὰ γνωρίσουν τὰ νησιά μας κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ θὰ τοὺς δοθῇ ἀκόμα ἡ πρέπουσα μόρφωσις καὶ ὤθησις γιὰ τὴν ἀγάπη στὸ Ναυτικὸ καὶ σεῖς σὰν Ναυτικὸς ξέρετε τὴ σημασία ποὺ ἔχει τοῦτο γιὰ τὸν τόπο μας.

Φίλε μου γιὰ τὴν εὐγενικιὰ αὐτὴ προσφορά σας, ἡ ὁποία μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου καὶ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Βάσει τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Α. Ε. τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Πρακτικοῦ τῶν Ἐπιτροπῶν Βραβεύσεως τῶν ἐκθεμάτων τῆς Α' Πανελληνίου Ἐκθέσεως Ε.Ο.Ν., ἀπενεμήθησαν τὰ κάτωθι βραβεῖα: α) Ἐξαιρετικὸς ἔπαινος εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ρεθύμνης διὰ τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας, ἣν παρουσίασε. β) Ἔπαινος εἰς Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης. Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Θεσσαλονίκης καὶ Στέγην Φαλαγγιτίσσης, Περιφ. Διοίκησιν Ἀρρένων καὶ Θηλέων Εὐβοίας. Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας. Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Λαρίσης. Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Κιλκίς. Περιφερ. Διοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν (διὰ τὰ πήλινα). γ) Εἰδικὸς ἔπαινος εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης διὰ τὰς ἐπιδειχθείσας ἐργασίας Σκαπανισσῶν. δ) Τὸ χρυσοῦν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον τῶν 5.000 (πέντε χιλιάδων) δρχ. εἰς τὴν ὁμάδα κατασκευῆς ἀνεμοπτέρων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης. ε) Τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 3.000 (τριῶν χιλιάδων) δρχ. εἰς τὸ Σκυριανὸ σπίτι (Περιφ. Διοίκησιν Ἀρρένων Εὐβοίας). στ) Τὸ χαλκοῦν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 2.000 (δύο χιλιάδων) δρχ. εἰς τὸ κέντημα τῆς Φαλαγγιτίσσης Ἀθηνᾶς Βούλγαρη ἐξ Ἀμαρίου τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης καὶ ζ) Τὰ δέκα χρηματικὰ ἔπαθλα ἐκ 1.000 (χιλίων) δρχ. εἰς τοὺς κατωτέρω: 1) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας Λυπηρεράκον διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα τέσσαρα μοντέλα ἀεροπλάνων. 2) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης Ἄρτεμιν Τρογκάνη (Ἀμαλιεῖον) δι' ἔργον χειροτεχνίας. 3) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀχαΐας Κοτσόκολον Κ. (χωρίον Καλάνιστρα Δῆμος Φαρῶν) τὸν κατασκευάσαντα τὸ ἐκ ξύλου χωρικῆς τέχνης κανάτι. 4) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης (Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς) Βαρβαρέσον, διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθὲν κόττερον. 5) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἰωαννίνων (Μέτσοβον) τὴν ἐργασθεῖσαν τὸ ἔργον τὸ ὑπ' ἀριθ. 126) 17-0 (ἡ κατάστασις ἐστάλη ἀνωνύμως). 6) Εἰς τὰς τρεῖς ἐργαζομένας Φαλαγγιτίσσας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἀργολιδοκορινθίας, διὰ τὴν ὕφανσιν τοῦ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν δωρηθέντος τάπητος. 7) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 566) 7-0 κεντητὸ φόρεμα. Ἐπαγγ. Σχολὴ Κερατέας (κατάστασις ἐστάλη ἀνωνύμως). 8) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Τρικκάλων Δάλα Μαρίαν διὰ τὴν ὕφανσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 354)35-0 τάπητος. 9) Εἰς τὴν ὁμάδα Σκαπανισσῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Θεσσαλονίκης διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 495)15-0 κεντητὸ σκοῦρο μαξηλάρι. 10) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσαν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Εὐβοίας διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 47)11-0 κεντητὸ τραπεζομάντηλο (κατάστασις ἐστάλη ἀνωνύμως). η) Δεκαὲξ ἔπαινοι εἰς τοὺς κατωτέρω: 1) Μανδολῖνον τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Κοζάνης (Τσιουκαρδάνης Νικ.). 2) Μαξηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Κιλκίς (Ἀγγελ. Κουμαρίδου). 3) Κουβέρτα ὑφαντὴ Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Φθιωτιδοφωκίδος (Βασιλ. Κατσώνη), 4) Μηχανὴ Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης (Βέλλης Ἰωάννης). 5) Ξυλόγλυφον Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης (Βασιλείου 34η Φάλαγξ). 6) Τραπεζομάντηλο τούλινον Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Κυκλάδων (Βιοτεχνικὴ Σχολὴ Τήνου) ἀριθ. 224)23-0. 7) Δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ροδόπης (Βαρβάρα Πιερράκου). 8) Μαξηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης ἀριθ. 327)31-0. 9) Τρεῖς δίσκοι ἐπάργυροι Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Ἄρτης (Γεωργ. Κ. Νικάκης) 10) Τραπεζομαντηλάκι ἀπὸ δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Χίου (Μαρ. Σαρινοπούλου). 11) Μαξηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἀρκαδίας Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Τριπόλεως ἀριθ. 597)5-0 12) Δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Χανίων (Μαρ. Γεωργάκη). 13) Σάκκος Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Ἡρακλείου (Ν. Φουκάκη). 14) Τραπεζομάντηλο Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Λακωνίας (Μαρ. Παπαηλιοῦ). 15) Τραπεζομαντηλάκι Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Κοζάνης (Γκιουλέκα Νίκη). 16) Μαξηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Εὐβοίας (Σκῦρος).

Η Ε. Ο. Ν. ΔΙΑ ΤΗΝ «ΕΛΛΗΝ»

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Νεολαίας κατέφθασαν ἀθρόα ἐμβάσματα ἀπὸ μέλη Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας καὶ ἀπὸ σχηματισμοὺς ἀρρένων καὶ θηλέων τόσον τῆς πρωτευούσης ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τορπιλλισθέντος εὐδρόμου μας «Ἕλλη». Εἰς τοὺς ὑποτομεῖς ὑπῆρξεν ἀθρόα ἡ προσέλευσις μελῶν, τὰ ὁποῖα προσέφεραν ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Μεταξᾶ, ἐκ τοῦ ὑστερήματός των χρήματα. Τὰ ἀποσταλέντα ἐμβάσματα θὰ θέσῃ ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰ. Μεταξᾶ.

Ἐξ ἄλλου, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος καταφθάνουν εἰς τὸ πολιτικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ τηλεγραφήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται ὅτι ἠνοίχθησαν ἔρανοι εἰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς νέου μεγαλειτέρου καὶ ἰσχυροτέρου σκάφους διὰ τὸ Πολεμικὸν Ναυτικόν μας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν βιβλίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Σκοπὸς τοῦ βιβλίου.

Διὰ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ σκοπεῖται, ὅπως καταδειχθῇ ἀναργέστερον ἡ μέχρι τοῦδε ἐξέλιξις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἡ συνέχεια, ἡ ἑνότης καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἡ ἰδιοτυπία τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ δύνανται τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἀλλὰ καὶ τὸ εὐρύτερον Ἑλληνικὸν κοινὸν νὰ διδαχθοῦν τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τῆς Ἑληνικῆς Ἱστορίας ἐν συνεχείᾳ καὶ συγχρόνως φρονηματισθοῦν ἐκ τῶν ἀρίστων παραδειγμάτων τῶν προγόνων μας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἀνθρωπίνης ἐκδηλώσεως.

Τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον, ἀλλὰ οὔτε πάλιν τόσο συνοπτικόν, ὥστε νὰ περιορίζωνται ἢ συνθλίβωνται τὰ γεγονότα. Ἡ ἔκτασις αὐτοῦ πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 400 μέχρι 500 σελίδων συνήθους σχήματος διδακτικοῦ βιβλίου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θὰ ἐκτίθεται ἐν συνεχείᾳ καὶ δέον νὰ καταβληθῇ προσπάθεια πρὸς διαφώτισιν ὡρισμένων αὐτῆς ἐποχῶν, κατὰ τὰς ὁποίας λόγῳ τῆς ξενικῆς κατακτήσεως, φαίνεται διακοπτομένη ἡ συνέχεια τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἔθνους μας (Ρωμαιοκρατία - Τουρκοκρατία).

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον ἐν γένει ἔργον, δέον νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένον ἐπιρροῶν ξενικῶν ἱστορικῶν βιβλίων. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ βιβλίου πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρωνται αἱ ἀρχικαὶ πηγαὶ τῶν ἀναγραφομένων γεγονότων.

Ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου θὰ εἶναι δημοτική, τὸ δὲ ὕφος αὐτοῦ λογοτεχνικὸν καὶ ζωηρόν, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς του νὰ καθίσταται ἐπαγωγὸς καὶ νὰ προκαλῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν.

Ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν γεγονότων ἀφίνεται πλήρης ἐλευθερία εἰς τοὺς συγγραφεῖς. Τὸ βιβλίον πρέπει νὰ διαιρῆται εἰς τρεῖς περιόδους, ὡς ἑξῆς: 1) Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ

Κεντρική Διοίκησις

146 π. Χ. 2) Ἀπὸ τοῦ 146 π. Χ. μέχρι τοῦ 1453. 3) Ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ βιβλίον θὰ βραβευθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς κάτωθι:

Α'	Βραβεῖον	διὰ	δραχμῶν	500	χιλιάδων
Β'	»	»	»	100	»
Γ'	»	»	»	50	»

Τὰ ὑπὸ κρίσιν ἔργα δέον νὰ ὑποβληθοῦν ταχυδρομικῶς καὶ ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας (Γενικὴ Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως) μέχρι τῆς 30ης Αὐγούστου 1941. Ἡμέρα ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπείας ὁρίζεται ἡ 7η Νοεμβρίου 1941 ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ταῦτα δέον νὰ ὑποβληθοῦν δακτυλογραφημένα καὶ εἰς πενταπλοῦν.

Οἱ συγγραφεῖς δέον νὰ ἀναγράφωσι τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα των. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἑκάστου ἔργου θὰ ἀναγράφεται ρητὸν τῆς ἐκλογῆς τοῦ συγγραφέως, δι' ἐπιστολῆς δὲ ἐπὶ συστάσει θὰ ἀποσταλῇ πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. (Κεντρικὴν Διοίκησιν) Γενικὴν Διεύθυνσιν Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἔργου ρητόν.

Τὸ ρητὸν τοῦτο δέον ν' ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ φακέλλου ἀποστολῆς. Οἱ συγγραφεῖς δέον νὰ εἶναι Ἕλληνες τὸ γένος.

Ἡ κριτικὴ τῶν ἔργων Ἐπιτροπεία θὰ ἀποτελῆται: 1) Ἀπὸ τὴν Α. Ε. τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως, Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν, ὡς Πρόεδρον, 2) Ἀπὸ τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον. 3) Ἀπὸ τὸν κ. Νικόλαον Κούμαρην, Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴν τοῦ ΙΙΙου Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. 4) Ἀπὸ τὸν κ. Εὐάγγελον Σταμάτην Διευθυντὴν Γενικῆς Διευθύνσεως Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως Ε.Ο.Ν. 5) Ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντῖνον Γεωργούλην Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Β' Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας Πειραιῶς. 6) Τὸν κ. Θεόδωρον Κοτρώνην Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ζ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιφερείας.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν βραβευθησομένων ἔργων παραιτοῦνται πάσης ἀξιώσεως ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔργων των, ἢ ἄλλης τυχὸν σχετικῆς ἀπαιτήσεως, ἐκχωρουμένων τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπείας.

Πλείονας πληροφορίας δύνανται νὰ ζητῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. (Κεντρικὴ Διοίκησις, Γενικὴ Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδεύσεως) κατὰ τὰς ἐλευθέρας ὥρας ἐπισκέψεως τῶν Γραφείων, ἔνθα θὰ λάβωσι γνῶσιν λεπτομερεστέρων ὁδηγιῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς Γενικὰς κατευθυντηρίους γραμμάς, ἃς δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν συγγραφὴν τοῦ προκηρυχθέντος ἔργου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ε.Ο.Ν.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ Δ. Α. Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

Ἡ Ὑγιειονομικὴ Ὑπηρεσία τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν πλὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τῆς δυνάμεώς της ὀργανωθησομένων διαλέξεων ἀνὰ τὰς Ὑποδιοικήσεις, στρέφει τὴν προσπάθειαν τοῦ διαφωτιστικοῦ της προγράμματος πρὸς τὰς διαφόρους σχολὰς ἐν αἷς ἐκπαιδεύονται τὰ στελέχη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προορίζονται διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας καὶ τὰς Σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐκπαιδεύονται οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Φαλαγγῖται διαφόρων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἐν συνεννοήσει ἐπίσης μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Εὐαγγελσμοῦ» κ. Τσαμπούλα, ὅστις εἶναι καὶ Συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. ἄρχονται ἐντὸς τῶν ἡμερῶν διὰ τοὺς ἀθλητὰς τῆς Δ. Α. Σ. εἰδικαὶ ἐργαστηριακαὶ ἐξετάσεις καὶ σωματομετρήσεις δι' εἰδικῶν μηχανημάτων τοῦ ὡς ἄνω Καθηγητοῦ τῶν ὁποίων θὰ ἐξακριβωθῇ ἡ θωρακικὴ ἱκανότης. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἄρχεται ἐπίσης ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ τμήματος τῶν τραυματιοφορέων καὶ τῶν τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης τοιούτων εἰς τὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν καὶ εἰς τὰς αἰθούσας διδασκαλίας τῆς Δ. Α. Σ.

Τελευταίως ἐξ ἄλλου ἤρχισεν ἰατρικὴ ἐξέτασις παρὰ τοῦ ἰατροῦ τῆς Δ. Α. Σ. εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» τῶν διὰ τὸ Στρατόπεδον προοριζομένων Φαλαγγιτῶν τοὺς ὁποίους καὶ θὰ συνοδεύσουν ἐκεῖ δύο ἰατροὶ τῆς Δ. Α. Σ. Α.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐσημειώθη εἰς τὴν Υ. Θ. Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν παραμονὴν τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς ἡμέρας ὅλες οἱ Σκαπάνισσες εἶχαν συγκεντρωθῆ εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς ὅπου ἐπεδίδοντο μετὰ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸν στολισμὸν τῶν Ὑποτομέων.

Τὴν αὐγὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, Σκαπάνισσες καὶ Φαλαγγίτισσες παρήλασαν ἐν παραδειγματικῇ τάξει πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβησαν εἰς τὸ Στάδιον ὅλοι οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Υ. Θ. Ν. διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ παρέλασιν, ἥτις ὑπῆρξε θριαμβευτική. Ὁλόκληρον τὸ Στάδιον ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Αἱ ἑορταὶ τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Υ.Θ.Β. ἤρχισαν τὴν 2αν Αὐγούστου ὅπου ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἠλία, στὴν Κηφισιά, μία λειτουργία ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ μεγάλου Κυβερνήτου. Εἰς τὴν θριαμβευτικὴν αὐτὴν τελετὴν περέστησαν ἡ Ὑποδιοικήτρια μεθ' ὅλου τοῦ Ἐπιτελείου της, ὁ 3ος καὶ 4ος Ὑποτομεύς, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι ὅλων τῶν λοιπῶν ὑποτομέων. Ὅταν ἐτελείωσε ἡ λειτουργία ὁ ἱερεὺς ἐξεφώνησεν ὡραιότατον καὶ συγκινητικώτατον λόγον, ἐξάρας τὸ μεγαλειῶδες ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ χορωδία τοῦ 4ου ὑποτομέως μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ ὅπου αἱ νεαραὶ Φαλαγγίτισσαι τοῦ ἔψαλαν τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ εὐχήθησαν καλὴ χρονιά, προσφέροντας εἰς Αὐτὸν ἄνθη. Μετὰ παρήλασαν πρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸν Πλάτανον τῆς Κηφισιᾶς, καὶ τὸ ἀπόγευμα ὅλοι οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Υ. Θ. Β. παρηκολούθησαν τὴν μεγαλειώδη ἑορτὴν τοῦ Σταδίου ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ κέντρον Παράδεισος ἵνα ἑορτάσουν τὴν μεγάλην ἐπέτειον. Τὴν ἐν λόγῳ ἑορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγός.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὸ ἀπέναντι ἐργοστάσιον «Λαΐς» ὅπου νέαι εὐχάριστοι ἐκπλήξεις τὸν ἀνέμεναν. Ἐκεῖ 50 Φαλαγγίτισσαι ἐργάτριαι τοῦ ἐν λόγῳ ἐργοστασίου ἐξετέλεσαν λίαν ἐπιτυχημένον πρόγραμμα. Ὁ Ἀρχηγὸς ἱκανοποιήθη ἐξαιρετικὰ διὰ τὴν ἀπαγγελίαν Φαλαγγιτίσσης ἥτις τῷ προσέφερεν ἄνθη μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «Ἀρχηγέ, αἱ ἐργάτριαι Λαΐδος Φαλαγγίτισσαι προσφέρουν εἰς Σᾶς, τὸν Πρῶτον ἐργάτην τῆς ἀναδημιουργημένης Ἑλλάδος λίγα λουλούδια εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ».

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀνεχώρησε κατασυγκινημένος ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν.

Υ. Θ. ΑΘΗΝΩΝ

Ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ ὑπῆρξεν ἡ κίνησις τῆς περασμένης ἑβδομάδος εἰς τὴν Υ. Θ. Α. Ἔγιναν διάφοροι ὡραῖαι ἑορταὶ καὶ συγκεντρώσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ πλέον ἐπιτυχὴς ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐργοστάσιον Λαναρᾶ, ὅπου ἡ ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν ἔπαιξεν ἕνα θαυμάσιο σκὲτς γεμᾶτο κέφι, ἀπήγγειλε ποιήματα καὶ τραγούδησε τραγούδια τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐπίσης, εἰς τὸν κινηματογράφον «Αἴγλη» τοῦ Ζαππείου ἡ κυρία Ζωὴ Φράγγου ὡμίλησεν ἐνώπιον τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς ἡλικίας Α' διὰ τὴν θέσιν τῆς Φαλαγγιτίσσης Α' εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Κατόπιν ἔγινε ἡ προβολὴ ταινίας τοῦ στρατοπέδου Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Τὴν 3η Αὐγούστου ἔλαβε χώραν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς θλίψεως ἡ κηδεία τῆς συναγωνιστρίας Τέττας Τσιάμα. Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν τοῦ 4ου Ὑποτομέως παρηκολούθησε τὴν νεκρικὴν πομπὴν μὲ βαθυτάτην λύπην.

Υ. Θ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 4ης Αὐγούστου ὅλοι οἱ Ὑποτομεῖς μετέβησαν εἰς νέαν Κοκκινιάν, διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Ἀρχηγόν, καὶ νὰ παρελάσουν πρὸ Αὐτοῦ. Ἡ παρέλασις ἔγινε μὲ παραδειγματικὴν τάξιν καὶ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν. Μία μικρὰ Σκαπάνισσα τοῦ 2ου Ὑποτομέως ἀπήγγειλεν ἕνα ὡραιότατο ποίημα εἰς τὸν Μεγάλον Κυβερνήτην καὶ τοῦ προσέφερεν ἄνθη, ἐνῶ οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας ἔκρουαν χαρμόσυνα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας αὐτοκίνητα παρέλαβαν ἀπὸ ἐνωρὶς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ τὰς μετέφερον εἰς τὸ Στάδιον.

Τὸ βράδυ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Υ. Θ. Π. παρήλασαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Κουκλοθεάτρου.

Εἰς τὴν σχολὴν αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ λειτουργήσῃ καθ' ὅλον τὸν μῆνα Αὔγουστον θὰ φοιτήσουν ὡς μαθηταὶ Φαλαγγῖται καὶ τῶν τεσσάρων Ὑποδιοικήσεων, οἱ ὁποῖοι θὰ διοργανώσουν κουκλοθέατρον εἰς τοὺς σχηματισμούς των.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΜΟΠΟΡΟΥ

Διὰ τὸ Μνημεῖον τῆς Ἡρωϊκῆς ἀνεμοπόρου Νίκης Περακάκη συνεισέφεραν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ οἱ κάτωθι:

39η Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. (Αἰγύπτου) δρχ. 500. Φαλαγγίτισσα Γεωργαρᾶ 25. Γ. Μαυρούλιας 100. Σ. Τραυλὸς 50. Δ. Τσίστος 50. Φαλαγγίτισσα Μακρῆ 20. Ε. Κουτσόπουλος 25. Μ. Γούναρης 50. Δὶς Ζανιδάκη 25. Δ. Μπολώκη 50. Δὶς Κωνσταντινίδου 10. Ἀνώνυμος 100. Δ. Νάκου 25. Μ. Μποῦρμπος 25. Ι. Παπαϊωάννου 50. Σοφ. Παπανικολάου 200. Ι. Ο. (Πρῶτος ἐκπαιδευτικὸς τῆς Περακάκη) 200. Ἑστιατόριον Ἀβέρωφ 500. Τὸ ὅλον 2055. Ἐκ προηγουμένων συνεισφορῶν 64.305. Τὸ ὅλον δρχ. 66.310.

ΜΗ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΕ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν περισυλλογὴν κάθε ἀχρήστου ἀντικειμένου μὲ σύνθημά της «μὴ πετᾶτε τίποτα, ὅλα εἶναι χρήσιμα» διοργανώνει τὴν πρώτην εἰς Ἀθήνας ἐξόρμησίν της διὰ τὴν περισυλλογὴν κάθε ἀχρήστου ἀντικειμένου ποὺ ὡς τώρα τὸ πετᾶμε στὰ σκουπίδια.

Ἡμέρα τῆς πρώτης αὐτῆς ἐξορμήσεως ὡρίσθη ἡ 1 Σεπτεμβρίου. Παρακαλεῖ λοιπὸν ἡ Ε.Ο.Ν. τὶς οἰκοκυρές, τοὺς Καταστηματάρχας καὶ τοὺς Διευθυντὰς τῶν Γραφείων ὅπως ἕως τότε μὴ πετᾶνε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἀντικείμενα τοὺς εἶναι ἄχρηστα (χαρτιά, κουτιὰ τσιγάρων, διάφορα σωληνάρια, μέταλλα, γραμματόσημα κλπ.). Θὰ περάσουν παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ τὰ μαζέψουν. Ὅταν δὲ θὰ μάθουν τί θ' ἀποδώσουν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. τὰ ἄχρηστα αὐτὰ ἀντικείμενα θὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ θὰ ἐνθουσιασθοῦν διότι μὲ τὸ τίποτα θὰ ἔχουν συμβάλει εἰς ἕνα ἀληθινὰ μεγάλο ἔργον τὸ ὁποῖον ὅταν μάθουμε νὰ μὴ πετᾶμε τίποτε ἀπολύτως θὰ ἔχῃ ὠφέλιμον ἀντίκτυπο σ' αὐτὴν τὴν ἐθνική της οἰκονομία.

Η ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΑΧΡΗΣΤΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο σύσκεψις μεταξὺ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἀντιπροσώπων Χαρτοβιομηχάνων Ἀθηνῶν περὶ τοῦ τρόπου κατανομῆς τοῦ συλλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀχρήστου χάρτου καὶ τοῦ καλλιτέρου ἐφοδιασμοῦ τῶν Ἐργοστασίων χαρτοποιΐας βάσει τῆς δυνατότητος παραγωγῆς των.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ σύσκεψιν ὡρίσθη καὶ ἡ τιμὴ τοῦ χάρτου ποὺ θὰ διατίθεται εἰς τὴν χαρτοβιομηχανίαν μας ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Οὕτω ὁ μὲν λευκὸς διετιμήθη πρὸς δραχμὰς 7 καὶ 50 λεπτὰ κατ' ὀκᾶν, ὁ δὲ σκοῦρος πρὸς δραχμὰς 5 καὶ 50 κατ' ὀκᾶν.

Τὴν πρώτην μεγάλην ποσότητα συλλεγεν-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1504)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΣΕΡΡΑΙ.— Τὴν Μεγάλη αὐτὴ Ἡμέρα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Πατρίδα μας ξαναβρῆκε τὸν δικό της δρόμο, σύμπας ὁ Σερραϊκὸς λαὸς ἑώρτασε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπαιτουμένην μεγαλοπρέπειαν. Τὸν μεγαλύτερον δὲ τόνον δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ, παρὰ μόνον τὸ Δημιούργημά της, ἡ Νεολαία. Ἡ πόλις ξύπνησε μὲ τὸν ὕμνο τῆς Μεγάλης Μέρας, ἐνῶ ἡ μπλὲ στολή, τὸ ξαναζωντάνεμα τῆς Σπαρτιατικῆς γενεᾶς ἤρχισε νὰ περιφέρηται δίδοντας ἑορτάσιμη ὄψι στὴν ἱστορικὴ πόλι. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἠκολούθησε παρέλασις. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν προὐκάλεσεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ παρέλασις ἀθλητριῶν, ποδηλατριῶν καὶ νοσοκόμων. Τὸ ἀπόγευμα τὸ γήπεδο ἐπληρώθη μέχρις ἀσφυξίας γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἑορτὴν τῆς Νεολαίας μας. Ἐπάνω εἰς καλλιτεχνικώτατο βράχο (ἀναπαράστασις Ὀλύμπου) παρήλασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπὸ θαυμασμὸ κατεχόμενο κοινό, ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ Βυζαντινή, ἡ Τουρκοκρατουμένη, γιὰ νὰ ξεπροβάλῃ πιὸ κάτω μεγαλόπρεπη ἡ Ἑλλὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ Πρόδρομος τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Συγκινητικωτάτη ἦτο ἡ τέλεσις γάμων τριῶν πτωχῶν κοριτσιῶν τῇ προικοδοτήσει τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐπηκολούθησαν χοροὶ μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας καὶ τέλος μετὰ τὴν λαμπαδηφορίαν καὶ τ' πυροτεχνήματα ἐσκορπίσθη τὸ πλῆθος, ἀναπέμποντας πρὸς τὸν Κύριον εὐχαριστίας γιὰ τὴν παντοτεινὴ ὁμόνοια καὶ εἰρήνη τῆς Πατρίδος μας.

ΔΡΑΜΑ.— Τὴν 2αν Αὐγούστου ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Δράμας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Διοικητοῦ Ὑποδιοικήσεως Δράμας ἐπεθεώρησε τὰς Φάλαγγας Δοξάτου καὶ Χωριστῆς.

Τὴν 3ην Αὐγούστου παραμονὴν τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου τμήματα φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 Φαλάγγων Ὑποδιοικήσεως Δράμας κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ τοῦ Μακεδονομάχου.

Τὸ ἑσπέρας ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας συνεκεντρώθη εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς 4ης Αὐγούστου ὅπου παρηκολούθησε τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ ἐργατῶν καὶ προέβη εἰς παντοίας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ λαοφιλεστάτου συμφιλιωτοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β' καὶ τοῦ Ἀναμορφωτοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἱδρυτοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Τὴν Ἁγίαν ἡμέραν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ τυμπανιστῶν περιῆλθε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως παιανίζουσα τὸ ἑωθινόν.

Τὴν 9ην π. μ. ἅπασα ἡ δύναμις Ε. Ο. Ν. Ὑποδιοικήσεως Δράμας συνεκεντρώθη εἰς τὸ Στάδιον «Δόξης», ὅπου ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Συναγωνιστοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Δράμας. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἡμερησίων Διαταγῶν οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐξέσπασαν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου.

Ἀκολούθως ἅπασα ἡ δύναμις μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Φιλαρμονικὴν παρετάχθη κατ' ἀντιζυγίαν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας τὰ τμήματα Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Φιλαρμονικὴν παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων γενόμενα ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ παρακολουθοῦντος τὴν παρέλασιν πλήθους.

Τὴν 7.30' μ.μ. ἐγένετο ἡ λαμπαδηφορία τῆς Ε.Ο.Ν. καθ' ἣν παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 φαλάγων Ὑποδιοικήσεως Δράμας, ᾄδοντες πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ.

Τὴν 10.30' μ.μ. τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀγρότας παρεκάθησαν εἰς κοινὰς τραπέζας ὅπου ἔφαγαν καὶ διεσκέδασαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου προβαίνοντες ἑκάστοτε εἰς ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγό μας.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἡμέραν ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐσημαιοστολίσθησαν καὶ τὸ ἑσπέρας ἐφωταγωγήθησαν.

Ὁ τόνος τὸν ὁποῖον ἔδωκαν εἰς τὴν ἑορτὴν οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ὑπῆρξεν ὅλως ἐξαιρετικός.

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένοντο αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις εἰς τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰ τμήματα Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Φαλαγγῖται τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Σιδηρονέρου ἐξέδραμον εἰς τὸν Συνοικισμὸν Ὀροπεδίου, ὅπου ἔτυχον ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ σχηματισμοῦ Ὀροπεδίου.

Τὴν 14ην Ἰουλίου ὁ Νομάρχης Δράμας κ. Κ. Δήμας, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Δράμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε..Ο.Ν. Δράμας καὶ Ἐπιτελῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐπεσκέφθη τὸν Σχηματισμὸν Κοινότητος Καλλιθέας ἔνθα παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ στρατοπέδου Ε.Ο.Ν. Θηλέων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων Ε. Ο.Ν. Καλλιθέας ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας ὡμίλησε περὶ τῶν ὑποχρεώσεων μελῶν Ε.Ο.Ν. ἔναντι τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ συστήσας πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΓΡΕΒΕΝΑ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἑωρτάστηκε φέτος εἰς τὰ Γρεβενὰ ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, Ἀρρένων καὶ Θηλέων, συνετέλεσεν ὥστε νὰ δοθῇ πανηγυρικὴ χροιὰ εἰς τὸν ἑορτασμὸν καὶ νὰ τονωθῇ τὸ πατριωτικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς γωνιᾶς τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Νέου Κράτους.

Ἐντύπωσιν ἐπροκάλεσεν ἡ λαμπρὰ ἀναπαράστασις τῶν τριῶν ἐποχῶν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΡΤΑ.— Ἡ συμβολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἄρτης εἰς τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν τῆς 4ης Ἐπετείου τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρξε μεγίστη.

Τὴν 9½ π. μ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης χίλιοι ὀκτακόσιοι Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι μὲ παραδειγματικὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν, ἡγουμένων τῶν τυμπανιστῶν καὶ σαλπιγκτῶν, διῆλθον τὴν κεντρικὴν λεωφόρον τῆς πόλεως καὶ παρετάχθησαν ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ κατὰ μῆκος τῆς πύλης τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ἀπέδωσαν τιμὰς πρὸς τὰς ἐπισήμους. Παρήλασαν τὴν 11ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου καὶ λοιπῶν ἐπισήμων μὲ ἐνθουσιώδη ἀθλητικὴν παράστασιν καὶ ἄψογον πειθαρχίαν ὑπὸ τὰ ραγδαῖα χειροκροτήματα καὶ τὰς ἀκρατήτους ζητωκραυγὰς τοῦ παρακολουθοῦντος ἀπείρου πλήθους τοῦ λαοῦ τῆς Ἄρτης.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἑσπερινὴν διασκέδασιν συμμετέσχον πλέον τῶν 1.500 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, οἱ ὁποῖοι συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐνθουσιώδη πανήγυριν ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ἐθνικοῦ καὶ ἀγροτικοῦ περιεχομένου, ἐτραγουδήθησαν κλέφτικα τραγούδια, ἐψάλησαν ᾄσματα καὶ ἐχορεύθησαν ἑλληνικοὶ χοροί. Ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν συνδιασκεδαζόντων σωματείων καὶ τῆς λαϊκῆς τάξεως πρὸς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων, ὑπῆρξε συγκινητική. Συνέβαλε πολὺ εἰς τὸν ἐνθουσιαστικὸν ἑορτασμὸν ὁ κ. Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης διὰ τοῦ ἐνθουσιώδους τρόπου του καὶ τῆς συχνῆς ἐπαφῆς του μετὰ τῶν διασκεδαζόντων σωματείων καὶ λαϊκῶν ὁμάδων. Μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη καὶ παρ' ὅλων τῶν σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου ἡ Ἱστορικὴ Ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Ὅλες οἱ Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες τοῦ Νομοῦ Λαρίσης γεμᾶτες ἐνθουσιασμὸ ἔλαβον μέρος στὸν πανηγυρικὸ ἑορτασμὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡμέρας τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

Ἤδη καθ' ὅλον τὸν προηγούμενον μῆνα ἐγένοντο προεργασίαι διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοτέραν ἐμφάνισιν τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν δι' ὅλους μας ἡμέραν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡ κίνησις καὶ αἱ προετοιμασίαι ἐνετάθησαν. Συγκεντρώσεις ἐγένοντο σχεδὸν καθημερινῶς διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν μελῶν εἰς ὡραιοτάτους χοροὺς καὶ ρυθμικὲς ἀσκήσεις ποὺ θὰ ἐξετελοῦντο τὴν 4ην Αὐγούστου. Ἐπίσης διὰ καταλλήλων ὁμιλιῶν καλλιεργήθηκε ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα τὸ γεμᾶτο ἐνθουσιασμὸ ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐπιτυγχάνεται τόσο μεγάλη ἐπαφὴ τῶν μελῶν μὲ τὴν ὀργάνωσιν χωρὶς νὰ ἐπέρχεται οὐδεμία χαλαρότης εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προγραμμάτων.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ ἐργοστάσια ὅπου ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ τόσον ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες συναγωνίστριες ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν γιὰ τὴν ἐξαιρετικήν του μέριμναν πρὸς τοὺς ἐργαζομένους. Στὴν ἕδρα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως στὴ Λάρισα γιωρτάσθηκε μὲ μεγαλύτερη λαμπρότητα.

Τὸ πρωῒ τῆς 4ης Αὐγούστου μετὰ τὴν δοξολογίαν πρῶτες οἱ Σκαπάνισσες καὶ μετὰ οἱ Φαλαγγίτισσες παρήλασαν μὲ τὸ ζωηρό τους βῆμα μπρὸς στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος ποὺ ἐχειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴ χαρούμενη, γερὴ καὶ ἐνθουσιώδη νεολαία.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλον τὸν τόνο τῆς γιορτάσιμης ἡμέρας τὸν ἔδωσαν οἱ Φαλαγγίτισσες. Ντυμένες μὲ ὡραιότατα καὶ ὁμοιόμορφα φορέματα ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ, ὅπου ὁ λαὸς τῆς Λαρίσης σὲ μιὰ πρωτοφανῆ κοσμοσυρροὴ εὑρίσκετο γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ γιορτή. Ἐχόρεψαν μὲ ἄφθαστη χάρι τὸ μπάλο καὶ κατόπιν εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας ἐξετέλεσαν ὡραιότατες ἀσκήσεις ρυθμικῆς. Μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν ἤρχισαν νὰ ἐκτελοῦν σχηματισμούς, σταυροὺς κλπ. Κατόπιν ἐσχημάτισαν τὰ γράμματα Ε.Ο.Ν., ἔψαλαν τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τέλος ἐσχημάτισαν σὲ τρία σημεῖα τὸν ἀριθμὸν 4 καὶ ἔψαλαν τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Παρήλασαν κατόπιν πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνεχώρησαν ἐνῶ τὸ πλῆθος τὶς ἐχειροκροτοῦσε ζωηρά.

Ὅμοιο πρόγραμμα ἐφηρμόσθη καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ σχηματισμοὺς καθ' ὅσον ἀπὸ τὸ στρατόπεδο ἀκόμη εἶχαν δοθῆ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ὑποδιοικήσεων βαθμοφόρους σαφεῖς ὁδηγίαι καὶ πρόγραμμα γιὰ τὴν λαμπροτέραν ἐμφάνισιν τῆς Νεολαίας εἰς ὁλόκληρον τὸν Νομό. Ἐπίσης ἐγένοντο καὶ φωταγωγήσεις τῶν γραφειων, ἐτοιχοκολλήθησαν πανὼ μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἔδωσαν ζωηρὸ τόνο καὶ γιορτάσιμη ὄψι στὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ὁλόκληρος ὁ Νομὸς Ἀργολιδοκορινθίας ἐν πρωτοφανεῖ συναγερμῷ ἑώρτασεν ἐφέτος τὴν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸ κλείσιμο μιᾶς ἱστορικῆς τετραετίας ἀναδημιουργίας καὶ ἀναγεννήσεως

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Εἰς ὅλην τὴν ἑορτὴν πρωτοστάτησε καὶ ἔδωκε τὸν τόνον καὶ τὴν πνοὴν ἡ Ε.Ο.Ν. τοῦ Νομοῦ μας τόσον εἰς τὰς πόλεις ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία. Παντοῦ ἀπὸ τῶν παραμονῶν τῆς Μεγάλης μας Ἡμέρας οἱ Σχηματισμοὶ ἀνέλαβον τὴν ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον διακόσμησιν τῶν γραφείων, λεσχῶν καὶ ὁδῶν. Σημαῖαι ὑψώθησαν παντοῦ, φωτογραφίαι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἁψῖδες ἐστήθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ σταυροδρόμια, τεράστιαι ἐπιγραφαὶ μὲ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς πανὼ ἀνηρτήθησαν, προκηρύξεις, προγράμματα διεσκορπίσθησαν καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν καλοῦσαι τὸν Λαὸν νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Μεγάλην ἑορτήν, αἱ δὲ Μουσικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκάλουν εἰς Συναγερμὸν καὶ παντοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἤρχισαν αἱ ἐκτελέσεις τῶν προγραμμάτων.

Εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν Φαλάγγων 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐγένοντο στέψις τοῦ ἀνδριάντος Καποδιστρίου, ἐπίδειξις ἀσκήσεων ὑπὸ Λόχου ὁπλοφορούντων Σκαπανέων, παιγνιδίων, πλαστικῶν χορῶν καὶ ἀσκήσεων ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν καὶ κατάσβεσις πυρκαϊᾶς στὴν ὁποίαν συμμετέσχον τυφεκιοφόροι, ὑδραντλίαι, συνεργεῖα τραυματιοφορέων, νοσοκόμων κλπ. διὰ νὰ δείξουν τὴν ζωὴν καὶ συντελουμένην ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Ἄργος ἐγένετο κατασκήνωσις ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου μὲ συμβολικὴν παράστασιν τὴν εἰρηνικὴν ἐπανάστασιν τῆς νύχτας 3 - 4 Αὐγούστου 1936.

Τὸ ξημέρωμα τῆς 4ης Αὐγούστου ἀνήγγειλαν αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνακρούσασαι ὡς Ἑωθινὸν τὸν Ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν 10ην π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐψάλη μεγαλοπρεπὴς δοξολογία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Μέραρχος μεθ' ὅλων τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς ἐνταῦθα φρουρᾶς, ὁ Δήμαρχος μετὰ τοῦ Συμβουλίου του, οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Θηλέων κ. Λεμπέση καὶ Ἀρρένων κ. Μουτούσης μετὰ τῶν Ἐπιτελείων των, ἅπασαι αἱ δικαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁλόκληρος ὁ Λαὸς τῆς πόλεως.

Τὰς τιμὰς ἀπέδωσαν αἱ Φάλαγγες παρατεταγμέναι κατ' ἀντιζυγίαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἔξωθι τοῦ Ναοῦ. Κατὰ τὸ Πολυχρόνιον ἀντήχησαν διάτοροι ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ροζάκης μέλος τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρίας. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀφάνταστος παρέλασις εἰς πλατεῖαν Καποδιστρίου πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν., Μεράρχου καὶ Μητροπολίτου. Παρήλασαν αἱ Φάλαγγες 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων, αἵτινες ἐκτὸς τοῦ ὡραίου παραστήματός των καὶ τάξεως παρουσίασαν ἐφέτος καὶ ἐξέπληξαν τὸ κοινὸν ὁλόκληρον καὶ πλήρη ὀρχήστραν ἀποτελουμένην ἀπὸ Φαλαγγιτίσσας, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τῆς κ. Διοικητρίας, τμῆμα Σκαπανέων μὲ αὐλοὺς καὶ λόχος τυφεκιοφόρων' ἐπίσης παρήλασαν ὅλα τὰ Σωματεῖα τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς πλατεῖαν Συντάγματος, ἔνθα ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐμπνευσμέναι Ἡμερήσιαι Διαταγαὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ ἐγένετο ἀπονομὴ ἐπάθλου εἰς μικρὸν Σκαπανέα δι' ἡρωϊκήν του πρᾶξιν σώσαντα ἐκ βεβαίου κινδύνου πνιγμοῦ ἕτερον Σκαπανέα. Ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένοντο κολυμβητικοὶ ἀγῶνες καὶ ἐπιδείξεις ἐν τῇ Λέσχῃ Ε.Ο.Ν. Θηλέων χειροτεχνικῶν ἔργων καὶ οἰκοκυρικῆς. Τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ παραλίᾳ ἐδόθη ὑπὸ τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς μέγα δεῖπνον εἰς ὃ παρεκάθησαν ἄνω τῶν δύο χιλιάδων ἀτόμων. Ἐκάησαν πολύχρωμα πυροτεχνήματα καὶ φανταχτερὰ μὲ ἐπιγραφὰς «Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου», ὑπὸ δὲ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐγένετο λαμπαδηφορία περιελθόντων τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ ψαλλόντων τὸν Ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Οἱ Λαϊκοὶ χοροὶ καὶ τὸ γλέντι ἐξηκολούθησαν μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν τονούμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Περιφερ. Διοικητοῦ καὶ ἀξιωματούχων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀπὸ μεγαφώνου ὡμίλησαν τὰς νυκτερινὰς ὥρας τονίσαντες τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν εἴσοδόν μας εἰς τὴν νέαν τετραετίαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Μουτούσης καὶ ὁ Συναγωνιστὴς κ. Πιτσάκης.

Τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἐπεσκέφθη ὁ κ. Διοικητὴς τοὺς ἑορτάζοντας εἰς τὰς κωμοπόλεις Κοφινίου, Δαλαμανάρας καὶ πόλιν Ἄργους πρὸς οὓς ὡμίλησεν ἐξάρας τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ συγκρίνας τὴν θλιβερὰν προαυγουστιανὴν μὲ τὴν ἀναδημιουργικὴν τοιαύτην τῆς 4 Αὐγούστου 1936 καὶ ἐντεῦθεν.

Αἱ ἐκδηλώσεις ὑπῆρξαν παντοῦ πρωτοφανεῖς καὶ ἄνευ προηγουμένου.

Ὁ Λαὸς τόσον τῶν πόλεων ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου μὲ παραλήρημα ψυχικὸ διεδήλωσε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν πίστιν του καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, μία δὲ ἐξ ὅλων τῶν φωνῶν ἐπεκράτει, ἡ ὁποία ἔβγαινε ἀπὸ τα κατάβαθα τῆς ψυχῆς τοῦ Λαοῦ. «Νὰ μᾶς ζήσῃς Μπάρμπα Γιάννη, Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου, Μέρες νὰ πάρῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ μᾶς».

ΚΡΗΤΗ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Μεγαλοπρεπῶς ἤρχισε ἑορταζομένη ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Ρεθύμνης ἡ 4η ἐπέτειος τῆς Ἐθνοσωτηρίου 4ης Αὐγούστου. Οὕτω τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς (2 Αὐγούστου) ἐγένοντο προεορταστικαὶ συγκεντρώσεις τῶν φαλάγγων εἰς ἃς ἀνελύθη ἡ σημασία τῆς ἑορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ ἀπόγευμα περὶ ὥραν 6 μ. μ. Φαλαγγίτισσαι περιῆλθον τὴν πόλιν διανέμουσαι προκηρύξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Ρεθύμνης. Τὴν ἰδίαν ὥραν ἐγένοντο οἱ προκριματικοὶ ἀγῶνες ποδηλασίας Φαλαγγιτισσῶν, οὓς παρηκολούθησεν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια μεθ' ὅλων τῶν βαθμοφόρων της καὶ πολλῶν Φαλαγγιτισσῶν.

Τὴν 8 μ. μ. ἐγένετο ἡ πανεργατικὴ ἑορτὴ εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Ἕσπερος» ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρεθύμνης. Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταί, ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὡς καὶ μέγα πλῆθος κόσμου.

Τὴν 3ην Αὐγούστου παραμονὴν τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς ἐγένετο καὶ πάλιν τὸ πρωῒ διανομὴ προκηρύξεων περιεχουσῶν συνθήματα Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος.

Τὴν 6 μ. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Ἐπιτελείων των μετέβησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἔνθα κατέθεσαν στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ε. Ο. Ν. Τοὺς νεκροὺς προσεφώνησεν ἀξιωματικὸς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων. Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου τοῦ Β΄ ὅπου κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τοὺς πεσόντας τοῦ 41ου Συντάγματος Πεζικοῦ. Τοὺς ἥρωας προσεφώνησεν ἀξιωματικὸς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων. Τὴν 8 μ. μ. πᾶσα ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. παρηκολούθησε τὴν πατριωτικὴν παράστασιν (Ἐμπρὸς Μάρς) εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Ἕσπερος», ἡ ὁποία καὶ ἐσημείωσε μεγίστην ἐπιτυχίαν. Καὶ ἤδη ἀνέτειλεν ἡ Ἐθνοσωτήριος 4η Αὐγούστου. Τὴν 5 π. μ. αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοῦ Δήμου περιῆλθον τὴν πόλιν σαλπίζουσαι τὸν Ἑωθινόν.

Τὴν 10 π. μ. οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ μετὰ τῶν ἐπιτελείων των μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν ἀναμένοντες τὴν ἄφιξιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Μητροπόλεως παρατεταγμένα τὰ τμήματα Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Δικηγόρος Μανουσάκης.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ὁμάδων μὲ Κρητικὰς ἐνδυμασίας πρὸ τῶν ἐπισήμων, ἱσταμένων εἰς τὸν πρὸ τοῦ Δημαρχείου χῶρον. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου.

Κατὰ τὴν δεξίωσιν μία Φαλαγγίτισσα τῆς ὑπαίθρου ἀπήγγειλε τὸ ποίημα, ἡ 4η Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον μόνη της ἐστιχούργησεν. Ἀρκετὰ συγκινημένοι ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχῆ ἀπαγγελίαν καὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμὸν ἀνεχώρησαν διὰ νὰ ἐπανέλθουν καὶ πάλιν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου τοῦ Β΄ ὅπου ἐχορεύθησαν πρὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ πλήθους κόσμου Ἐθνικοὶ χοροὶ ὑπὸ τῶν τμημάτων Ε. Ο. Ν. εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβον μέρος καὶ ἀρκετοὶ ἰδιῶται.

Τὴν 8ην μ. μ. ἐγένετο λαμπαδηφορία ὑπὸ Φαλαγγιτῶν οἵτινες ἔψαλλον πατριωτικὰ ᾄσματα. Ἀμέσως κατόπιν ὡμίλησαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς συνεργάτης τῆς Ε. Ο. Ν. Πρεβελάκης καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν ἐργατῶν Παπαδάκης.

Τὴν 10½ μ. μ. ἐδόθη χορὸς μὲ ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοσμηθῇ καταλλήλως, παριστάνων τὸ ὅλον ἔργον τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὴν 4ετίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως.

Μέγα πλῆθος κατέκλυσε τὸν κῆπον καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ παρηκολούθησε τοὺς διαφόρους Ἐθνικοὺς χοροὺς ποὺ ἐχορεύθησαν, ὡς καὶ τὰς διαφόρους ἀπαγγελίας. Ὅλοι ἀνεχώρησαν ἐνθουσιασμένοι τὴν 5ην πρωϊνήν.

ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΑ (Κρήτης).— Τὴν 6ην τρέχοντος, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς 251ης Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Θηλέων Σελίνου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀντικαταστάτριαν τῆς Διοικητρίας, ἐξέδραμον εἰς τὸ χωρίον Βληθιὰ Σελίνου, μεταβᾶσαι κατευθεῖαν εἰς τὸ σεμνὸν καὶ ἀπέριττον ἐκκλησάκι τῆς Μεταμορφώσεως. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπεσκέφθησαν τοὺς κατοίκους, οἵτινες τὰς ἐπεριποιήθησαν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον φιλοξενίαν ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Κρῆτας.

Τὸ βραδάκι κατευχαριστημέναι ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ἔλαβον τὴν ἄγουσαν διὰ Παλαιόχωραν.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς ἄρχισαν νὰ μᾶς ἀποστέλλουν καὶ αὐτοὶ τὰς ἀνταποκρίσεις των. Δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἔχει τὴν ἀνταπόκρισιν περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Βυτίναν τῆς Σκαπανίσσης Ἔλλης Κανονίδου.

«Ἔφτασε ἡ μεγάλη μέρα.

...Ξημερώνει ἡ μεγάλη μας γιορτή. Ἀπὸ τὸ πρωῒ οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, μὲ βῆμα περήφανο, γοργὸ καὶ ρυθμικό, μὲ σάλπιγγες καὶ μὲ τύμπανα διαδίδουν σ' ὅλο τὸ χωριὸ πῶς ξημερώνει ἡ μεγάλη γιορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου.

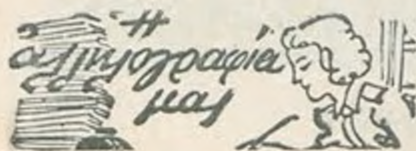
Ὅλη ἡ Νεολαία βρέθηκε στὸ γυμναστήριο. Μᾶς εἶπαν μερικὰς συμβουλὰς καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐκκλησία. Μετὰ τὴ δοξολογία παρελάσαμε, χορέψαμε ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι γυρίσαμε.

Τὸ ἀπόγευμα ξανά, μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό, μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι ὅλοι καὶ ὅλες, ἀκούσαμε τὸν τετράρχη κ. Παπαντωνίου ποὺ μᾶς ὡμίλησε μὲ θέμα: «Γύρω ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου», καὶ μετὰ μὲ περισσότερη χαρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ χορέψαμε ὡς τὰς 8 μ. μ.

Στὶς 8.30 ὡρισμένα παιδιὰ μὲ θαυμαστά, πολύχρωμα φαναράκια παρέλασαν. Τὸ θέαμα τους ἦταν φαντασμαγορικό.

Ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Βυτίνης μαζὶ μὲ τὴν Νεολαία ἑώρτασε μὲ ζωηρὸν ἐνθουσιασμὸν τὴν τετάρτην ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ μιὰ ζωηρὰ ζητωκραυγὴ ἀκούσθηκε: «Ζήτω ὁ Βασιλεύς», «Ζήτω ὁ Ἀρχηγός», «Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.».

ΕΦΗ ΚΑΝΟΝΙΔΟΥ»

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΝΤΟΝ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Δέξου τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας διὰ τὴν δρᾶσίν σου. Ἔτσι πρέπει νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ πράττουν τὰ παιδιὰ τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὡραία ἡ κλίσις σου, τὴν ὁποία μπορεῖς νὰ καλλιεργήσῃς ἐγγραφόμενος ἐν καιρῷ στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σοῦ σημειώνομε ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσῃς νὰ μελετᾷς ἀπὸ τώρα καὶ νὰ παρακολουθῇς κατὰ τὸ δυνατὸν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θεατρικὴ κίνησι.— Δ. Κ. ΣΟΥΜΑΛΕΥΡΗΝ. Τὸ παραμύθι σου «Ὁ νουνός» εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Ἐπανειλημμένως συνεστήσαμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ νὰ γράφετε μόνον στὴν μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΗ. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ δεύτερο. Τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη.

ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Σκαπανέας περνῶ ζηλεμένος·
τὴ γαλάζια σημαία ἀκολουθῶ,
στὴ Μεγάλη Πατρίδα ταγμένος
τιμημένα νὰ ζήσω ἢ νὰ χαθῶ.

Τραγουδάει τῆς νειότης τ' ἀηδόνι:
«ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα εἶν' ἐδῶ»
κι' ἕνας πόθος τὸ νοῦ μου φτερώνει:
τὴν Πατρίδα περήφανη νὰ ἰδῶ.

Σκαπανέας περνῶ ζηλεμένος
μ' ἕναν πόθο στὰ στήθη μου τρανό:
ὁ Ἀρχηγός μας νὰ ζῇ δοξασμένος,
ἀκουσμένος σὲ γῆ καὶ σ' οὐρανό.

Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΝ. Lowell, Mass U.S.A. Ἐλάβαμε τὴν ἐπιστολή σας καὶ σᾶς ἀπαντοῦμε ταχυδρομικῶς. Δὲν παραλείπομεν ὅμως νὰ ἀντιγράψωμεν ἐδῶ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ γράμμα σας, τὸ γεμᾶτο πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν: «Ὅλων ἡμῶν τῶν ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ ξενητεμένων ἔχει στραφῆ ἡ σκέψις στὴν πολυαγαπημένη μας Ἑλλάδα καὶ ἐλπίζομεν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ μεγάλου τῆς Πατρίδος Ἀρχηγοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον νύκτες καὶ ἡμέρες παρακαλοῦμεν τὸν Ὕψιστον νὰ τοῦ δίδῃ δύναμιν καὶ μακροβιότητα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος μας ἀπὸ τὴν κόλασιν αὐτὴν τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου». Τὰ θερμά μας συγχαρητήρια, καλὲ Πατριώτη. Ὁ ἐνθουσιασμός σου στὴν Πατρίδα μᾶς θερμαίνει εἰς τὸν ζῆλόν μας νὰ διατηρήσωμεν τὴν Ἑλλάδα ὑπερήφανη καὶ νὰ τὴν προασπίσωμεν ἀπὸ κάθε κίνδυνον.— ΕΛΕΝΗΝ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΟΥ. Τὸ γράμμα σου ἀληθινὰ μᾶς συγκίνησε. Τί ὡραῖα τὰ αἰσθήματά σου καὶ τί ὡραῖα τὰ ἐκφράζεις! Καλὸ ἐπίσης τὸ διηγηματάκι σου, ἀλλὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο.— ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΡΑΚΑΚΗΝ. Εἶναι καλὴ ἡ εἰκόνα ποὺ μᾶς ἔστειλες καὶ δείχνει πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ γράψῃς καλὲς περιγραφές, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι γιὰ δημοσίευσι.— ΙΩΑΝΝΗΝ Π. ΚΑΡΥΔΗΝ. Ἡ περιγραφὴ τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀγρότη δείχνει ὅτι ἔχεις παρατηρητικότητα καὶ ὅτι ἀγαπᾷς καὶ νοιώθεις τὴν ἀγροτικὴ ζωή. Ἀλλά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ ἐκτενής, δὲν ἔχει ἀκόμα τὴ δύναμι καὶ τὸν παλμὸ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δημοσιευθῇ.— ΕΛΕΝΗΝ ΚΟΡΡΕ. Τὸ παραμύθι σου καλὸ καὶ διδακτικό, μὰ πολὺ μεγάλο. Γράψε μας κανένα ἄλλο συντομώτερο.— ΚΩΝΣΤ. ΓΚΙΩΝΗΝ. Ὁμοίως.— ΜΙΝΑΝ ΚΑΠΕΡΩΝΗ. Πόσες φορὲς θὰ τὸ ποῦμε νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ; Τὸ παραμυθάκι σου πολὺ γνωστό— ΝΙΚ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Τὸ παραμυθάκι σου δὲν λέγει σπουδαῖα πράματα. Ἐσένα σοῦ ἄρεσε; — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ.— Τὸ «Ἡ ὀπτασία» καλογραμμένο. Τὸ θέμα ὅμως χιλιογραμμένο. Δεχθῆτε τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας γιὰ τὴν πίστιν σας πρὸς τὸν ἀρχηγόν. — Π. ΡΟΖΑΚΗΝ. Δυστυχῶς ὄχι. Πρόσεξε τοὺς στίχους:

Λουλούδια εἶναι ἄφθονα
στὸ δρόμο, ποὺ βαδίζω.
Οἱ νιοί σου τὰ φυτέψανε
τὸ ξέρεις, τὸ γνωρίζω.

Ὁ τελευταῖος στίχος ἄσκοπο καὶ ἀντιποιητικὸ παραγέμισμα. Ἢ ἀκόμη:

Βρυκόλακας νὰ γίνωμαι
τσ' ὀχτροὺς νὰ φοβερίζω
καὶ σὰν σκυλιά, παλιόσκυλα
νὰ τοὺς διασκορπίζω.

Τὸ ποίημά σου αὐτὸ φέρει τὸν ἀπαιτητικὸν τίτλο «Ὅρκος Φαλαγγίτου».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ν. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΝ. Τὸ ποίημά σας δείχνει μὲ ζωηρὸν τόνο τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ ἔχει στίχους ὄχι ἐπιτυχημένους. Ἐξ ἄλλου μᾶς ἦλθε πολὺ ἀργὰ καὶ ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του.— Ν. ΜΠΟΥΖΟΥΚΟΝ. Γεμᾶτο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ τὸ ποίημά σας, ἀλλὰ ὑστερεῖ τεχνικῶς.— Φ. Τ. Συγκινητικὸς ὁ θρῆνός σας γιὰ τὴν ἡρωΐδα συναγωνίστρια Περακάκη, ἀλλὰ ἡ στενότης τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὸν δημοσιεύσουμε. — ΞΕΝΟΦ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΝ. Ἐλάβαμε τὴ συνεργασία σας, ἀλλά, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴ δακτυλογράφησι καὶ τὴν ἀποστολὴ σὲ μᾶς ἑνὸς ἀντιγράφου χωρὶς ὑπογραφή, τὸ ἴδιο ἄρθρο θὰ τὸ ἔχετε στείλει καὶ σὲ ἐφημερίδες πρὸς δημοσίευσιν, ὅπως ξεύρουμε ὅτι συνηθίζετε· συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικό μας.— ΘΕΟΔ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ὁ Κ. Ε.Ν. μᾶς διεβίβασε τὰ δύο ποιήματά σας, ποὺ ἔχουν ἕναν αὐθορμητισμὸ καὶ ἁπλότητα, κατὰ μίμησι τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι κατάλληλα γιὰ νὰ τονισθοῦν καὶ ν' ἀποτυπωθοῦν σὲ δίσκους, ὅπως ζητεῖτε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Δ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ. Ράβ; ἀδύνατον. — Ν. Θ. ΤΣΙΚΑΝ. Ἐζητήσαμε λαϊκὰ αἰνίγματα καὶ ὄχι «εἰς τὴν γῆν φύομαι — καὶ εἰς τὸ πῦρ φλογίζομαι — καὶ εἰς λευκὸν ἔνδυμα ἐνδύομαι». — Κ. ΚΟΖΑΤΖΙΔΗΝ. Ἀπορρίπτονται. — Γ. Δ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. — Ι. Π. Δ. Ἀπορρίπτονται — Κ. Θ. ΠΕΛΕΚΟΝ. Α.Ε. ΛΑΖΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπορρίπτονται.—Ε. ΑΣΤΕΡΙΑΔΟΥ, Σ. ΣΗΜΑΔΗΝ. Ἐλήφθησαν. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μία ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Κ. Γ. ΚΑΛΑΝΤΖΙΔΗΝ, Π. ΛΕΦΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀπορρίπτονται.— Ν. ΚΑΡΑΝΙΚΑΝ, Κ. ΓΚΙΟΥΡΔΑΝ. Ἀπορρίπτονται (ΣΙ, ΑΣ, ΝΟΝ, ΑΔΕΛΑΪΣ, ΑΡΙΣΤΟ κλπ.).— Ε. Σ. ΣΚΟΡΥΤΖΟΥΠΗΝ. Τὸ καρότο δὲν εἶναι βέβαια φροῦτο, ὡς ἰσχυρίζεσθε. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.— Π. ΚΑΝΟΥΣΗΝ. Κακὸ τὸ Κρυπτογραφικόν.— Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Πολὺ καλές, ὅπως πάντοτε, οἱ ἀσκήσεις σου. Θὰ δημοσιευθοῦν οἱ περισσότερες.— Χ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΕΛΛΗΝ. Οἱ μὲν ἀπορίες γνωστές, τὸ δὲ ἔξυπνο καὶ κουτὸ δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τὸν χαρακτηρισμό του.— Α. Ι. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ. Δὲν εἶναι καλά. Πάντως θὰ δημοσιευθῇ κάτι.— Λ. Κ. ΓΟΥΤΗ. Ἀπορρίπτονται.— Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. Ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπιθυμία.— Θ. Γ. ΓΑΖΑΜΗΤΑΝ. Μὴ χωρίζετε τὰ σταυρόλεξα σὲ ἄλλα μικρότερα.— Ι. Π. ΠΟΥΠΑΚΗΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν.— Λ. Κ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀνεπιτυχὴς ἡ ἄσκησις. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.— Ε. ΚΟΡΡΕ, Ι. ΚΩΣ)ΔΟΥ. Ἀπορρίπτονται.— Ε. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Γιὰ τὰ «χίλια κλπ.» ὑπάρχουν εἰδικοὶ συντάκται.— Θ. Γ. ΑΚΡΙΤΑΝ. Ἡ ἐπιχειρηματολογία σας σωστή, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐξηγεῖτε τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον χωρίζετε τὸ σταυρόλεξό σας σὲ ἄλλα μικρότερα (σὲ 4), ποὺ δὲν συγκοινωνοῦν μεταξύ τους. Ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ.—ΑΝΤ. ΠΟΥΛΑΚΗΝ. Περίεργη ἡ διατύπωσις τῆς ἀκροστιχίδος σας καὶ ἄγνωστα τὰ περισσότερα ὀνόματα. Ποῦ εἴδατε τέτοιες ἀκροστιχίδες; — Λ. Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗ. Δὲν εἶναι λοπαδύτης, ἀλλὰ λωποδύτης. Μέτρια τὰ λοιπά.— Δ. ΜΑΚΡΗΝ, Δ. ΜΑΝΙΩΤΗΝ. Ἀνεπιτυχῆ.— Α. Σ. ΓΚΟΤΑΝ. Ἀπορρίπτεται. — Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Νὰ φτειάνετε κανονικὰ σταυρόλεξα. Ἐκεῖνο τὸ Ι καὶ τὸ Μ στὸ 12 ὁριζοντίως δὲν πάνε. Τὰ ἄλλα καλά.— Θ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Μᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε.— Β. ΚΟΥΛΗΝ, Θ. Γ. ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΗΝ. Ἀπορρίπτονται.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1501)

τος ἀχρήστου χάρτου ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξ ὀκάδων 10.000 ἠγόρασεν ἤδη ἡ Χαρτοβιομηχανία Σαραντοπούλου.

Ἐν τῷ μεταξὺ προετοιμάζεται ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ πρώτη προπαγανδιστικὴ διὰ τὴν περισυλλογὴν κάθε ἀχρήστου ἀντικειμένου ἐξόρμησις ἡ ὁποία καὶ ὡρίσθη διὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν συνεργεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ περιέλθουν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ θὰ παραλάβουν ἀπὸ τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα ὅ,τι θὰ ἔχουν γιὰ πέταμα. Ἀπὸ τοῦδε ὅμως ἡ Ε.Ο.Ν. καλεῖ τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ πετᾶνε τίποτε, διότι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι χρήσιμα.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὰ στρατόπεδα καὶ αἱ κατασκηνώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. λειτουργοῦν ἤδη, ἀπὸ ἑβδομάδος καὶ πλέον, διὰ τὰς δευτέρας ἀποστολὰς Φαλαγγιτῶν ἢ Φαλαγγιτισσῶν. Εἰς αὐτὰ ὡς γνωστὸν περνοῦν μίαν περίοδον τοῦ καλοκαιριοῦ μὲ παιγνίδια καὶ χαρὲς ἀλλὰ καὶ μὲ μαθήματα ἐπωφελῆ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., δόκιμοι βαθμοφόροι.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου διὰ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν εἰς τὰ ἐν λόγῳ Στρατόπεδα ἐκδηλοῦται πάντοτε πατρικόν. Τὰ πλησίον δὲ τῆς Πρωτευούσης Στρατόπεδα ἐπισκέπτεται τακτικά. Οὕτω τὴν Κυριακὴν ἐπεσκέφθη τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς τὸ Ζούμπερι, ὅπου παρέμεινεν ἐπ' ἀρκετόν, ἐπιθεωρήσας τὰς ἐγκαταστάσεις καὶ παρακολουθήσας τοὺς στρατοπεδευμένους Φαλαγγίτας εἰς τὰ παιγνίδια, τὰ μαθήματα καὶ τὶς ἀσχολίες των εἰς τὸ Στρατόπεδον.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ

Ἤδη ἀπὸ ἡμερῶν ἔχουν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰ Στρατόπεδά των καὶ τὰς Κατασκηνώσεις οἱ Φαλαγγῖται, οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι ποὺ μετέσχον τῶν πρώτων ἀποστολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὰ αὐτὰ Στρατόπεδα καὶ τὰς ἰδίας Κατασκηνώσεις τὰ μέλη τῶν δευτέρων ἀποστολῶν.

Τὰ παιδιὰ ποὺ ἐγύρισαν εἰς τὰ σπίτια των — εἶναι ἀξιόλογον τοῦτο καὶ πρέπει νὰ τονισθῇ — ἐγύρισαν φυσικὰ κατενθουσιασμένα ἀπὸ τὴν ὡραία ζωὴ τῶν Στρατοπέδων, γεμάτη χρήσιμες διδασκαλίες, παιγνίδια καὶ χαρές, ἀλλὰ ἐγύρισαν καὶ ὑγιέστατα ὅπως προδίδει ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους των ἐκ τοῦ βάρους ποὺ εἶχαν ὅταν προσῆλθαν εἰς τὰ Στρατόπεδα καὶ τὰς Κατασκηνώσεις. Ἐπὶ παραδείγματι κάθε παιδὶ κέρδισε εἰς βάρος εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ε.Ο.Ν., ἀναλόγως, ἀπὸ δύο μέχρι τρεῖς ἀκόμη ὀκάδες.

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΙΣ ΑΠΟΡΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Ε.Ο.Ν. Σερρῶν ἐπροίκισε τρεῖς ἀπόρους Φαλαγγιτίσσας τῶν ὁποίων οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν παρουσίᾳ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τῶν Διοικητῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν., ἐπιτελῶν καὶ βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως καὶ πλήθους κόσμου.

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων ὑπῆρξε συγκινητικωτάτη.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας προεκηρύχθη ὁ Β' ἐφετεινὸς ἀθλητικὸς διαγωνισμὸς μεταξὺ ἀθλητικῶν Ὁμάδων Φαλαγγιτισσῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Περιφ. Διοικήσεων διὰ τὰ μέσα περίπου τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων καὶ οἱ ὅροι τελέσεώς των θὰ εἶναι οἱ αὐτοὶ περίπου τῶν ἀγώνων τοῦ πρώτου ἐφετεινοῦ ἀθλητικοῦ διαγωνισμοῦ. Μόνον ὅτι δὲν θὰ τεθοῦν ἀντιμέτωποι αἱ ἴδιαι ἀντιπροσωπευτικαὶ Ὁμάδες.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομάς.

VI

ΟΙ ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ

Ὅπως καὶ οἱ οἰκοφύλακες, οὕτω καὶ οἱ οἰκοπυροσβέσται ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν μὴ στρατευομένων (17 - 20 καὶ ἄνω τῶν 45 ἐτῶν) καὶ τῶν πλέον θαρραλέων ἀνδρῶν τῆς οἰκίας.

Τὰ σπίτια ποὺ ἔχουν κεραμίδια ἔχουν τὴν μεγαλυτέραν ἀνάγκην οἰκοπυροσβέστου, διότι ἡ ξυλίνη ὀροφή των ἀνάβει εὐκολώτατα καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ κινδυνεύσῃ ὁλόκληρον τετράγωνον.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΟΥ

Ἐν καιρῷ εἰρήνης:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐκπαιδεύεται εἰδικῶς ἀπὸ τὰ εἰδικὰ σχολεῖα παθητικῆς ἀεραμύνης, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος καὶ νὰ ξεύρῃ πῶς θὰ ἐνεργήσῃ ἂν κηρυχθῇ πόλεμος.

Ἐκεῖνα ποὺ μαθαίνει τὰ διδάσκει καὶ εἰς ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του ἢ καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα, μὲ τὰ ὁποῖα τυχὸν συνεργάζεται, ὥστε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ μὴ εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες νὰ μανθάνουν καὶ αὐτοὶ χρήσιμα διδάγματα καὶ νὰ σχηματίζεται τρόπον τινὰ μία ἀντιαεροπορικὴ συνείδησις τοῦ κοινοῦ.

— Παρακολουθεῖ τὰς ὁδηγίας τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἀπευθύνεται προσωπικῶς εἰς τὴν Πυροσβεστικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς πόλεώς του, διὰ νὰ λαμβάνῃ ὁδηγίας πρὸς καλλιτέραν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

— Πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὴν κάθε γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία μπορεῖ ν' ἁρπάξῃ φωτιὰ εὔκολα.

— Πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τὸν κίνδυνον τῆς φωτιᾶς ἀπὸ τὰ γειτονικὰ σπίτια καὶ νὰ συνεννοῆται μὲ τοὺς γείτονας συναδέλφους του διὰ παροχὴν ἀμοιβαίας βοηθείας.

— Ὁ οἰκοπυροσβέστης φροντίζει διὰ τὴν προμήθειαν στεγνῆς ἄμμου ἢ χώματος, σωλήνων μεγάλων οἵτινες νὰ ἐφαρμόζουν στὶς βρύσες τοῦ σπιτιοῦ καὶ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ὑδραυλικῶν σωλήνων νεροῦ εἰς τὰ διάφορα πατώματα. Οἱ σωλῆνες πρέπει νὰ φυλάσσωνται σὲ κιβώτια εὑρισκόμενα κοντὰ εἰς τοὺς κρουνοὺς τῶν ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων. Οἱ σωλῆνες οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι μήκους ἱκανοῦ ὥστε τὸ νερὸ νὰ φθάνῃ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ πατώματος.

Ἐν καιρῷ πολέμου:

Ὅλα τὰ πράγματα (ξύλα, χαρτιά, κουρτῖνες, βενζίνη, οἰνόπνευμα κλπ.), τὰ ὁποῖα παίρνουν εὔκολα φωτιά, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰ ἐπάνω πατώματα (ἢ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι ἐντελῶς) καὶ ἀποθηκεύονται εἰς τὰ ὑπόγεια.

— Στρώνει 10 πόντους ἄμμου στὶς ταράτσες καὶ στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ μεταξὺ τῶν κεραμιδιῶν καὶ τῆς ξυλίνης ἐπιφανείας τῆς στέγης, διὰ νὰ μὴ εὑρίσκουν εὔφλεκτον ὑλικὸν τὰ τεμάχια τῆς ἐμπρηστικῆς βόμβας.

— Ἐὰν ὑπάρχουν ξύλινες σκάλες στὸ σπίτι, πρέπει νὰ λαμβάνεται ἰδιαιτέρα φροντὶς διὰ τὴν ἀσφάλειάν των, διότι ἐὰν καταστραφοῦν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκλεισθοῦν ἄνθρωποι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωή των. Δι' αὐτὸ καλὸν εἶναι κοντὰ στὴν ξύλινη σκάλα νὰ ὑπάρχῃ ἕνας αὐτόματος πυροσβεστήρ.

— Ὁ οἰκοπυροσβέστης τοποθετεῖ δοχεῖα ἀπὸ ἄμμον στεγνήν, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, διότι ἡ ἄμμος εἶναι τὸ μόνον προσιτὸν καὶ εὔκολον μέσον κατασβέσεως τῶν ἐμπρηστικῶν βομβῶν. Βέβαια ἐὰν διαθέτῃ κανεὶς ἕνα ὑγρὸν ποὺ ὀνομάζεται «τετραχλωριοῦχος ἄνθραξ» σβήνει μ' αὐτὸ πιὸ εὔκολα τὴν ἐμπρηστικὴν βόμβαν.

— Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξασφαλίζῃ πολὺ νερὸ σὲ δοχεῖα καὶ στὸ μπάνιο ἀκόμη, μὴ τυχὸν καταστραφοῦν κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν οἱ σωλῆνες τοῦ νεροῦ καὶ κινδυνεύσῃ νὰ μείνῃ τὸ σπίτι χωρὶς νερὸ διὰ τὴν κατάσβεσιν τῶν ξύλων μετὰ τὴν ἐξάντλησιν (τὸ πλῆρες κάψιμο) τῆς ἐμπρηστικῆς οὐσίας. Ὅσο ἀνάβει ἡ βόμβα, δὲν πρέπει νὰ ρίξωμε νερό. Τὸ νερὸ βάζει φωτιὰ στὴ φωτιά. Ὅταν σβήσῃ ἡ βόμβα, τότε μόνον ρίχνουμε στὰ ξύλα νερό.

— Τέλος ὁ οἰκοπυροσβέστης πρέπει νὰ διαθέτῃ ὅ,τι ἐργαλεῖα τοῦ χρειάζονται, ἤτοι ἕνα μπανάκι μὲ ἄμμο, ἕνα φτυάρι μὲ μακρὺ χέρι, μιὰ σκούπα, ἕνα τενεκὲ γεμάτο λάσπη ἢ ἕνα πήλινο τσουκάλι μὲ ἄμμο διὰ τὰς βόμβας τοῦ θερμίτου, ἕνα τσεκοῦρι καὶ ἕνα πριόνι.

— Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ εἰδικὴν στολὴν ἐξ ἀμιάντου μὲ μάσκαν. Ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, τότε τοὐλάχιστον πρέπει νὰ ἔχῃ μάσκαν καὶ ἕνα ὀρθογώνιον ταμπλῶ μὲ ἀμίαντο διὰ νὰ μπορῇ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐμπρηστικὴν οὐσίαν τὴν ὥραν ποὺ ἀναφλέγεται καὶ νὰ τὴν καλύψῃ μὲ ἄμμον κι' ἔπειτα μὲ τὸ φτυάρι νὰ τὴν ρίψῃ μέσα στὸ μπανάκι μὲ τὴν ἄμμο ἢ στὸ πήλινο δοχεῖον.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βομβαρδισμοῦ:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐνδύεται μὲ τὴν ἀντιπυριτικὴν (ἄφλεκτον ἐξ ἀμιάντου) στολήν του καὶ βοηθεῖ τὸν οἰκοφύλακα εἰς τὴν κάλυψιν τῶν φώτων, τὴν διακοπὴν τοῦ κεντρικοῦ διακόπτου τοῦ γκαζιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ καὶ εἰς τὸ σβήσιμο τῶν μαγκαλιῶν, θερμαστρῶν καὶ κανδηλίων. Κλείνει θύρας καὶ παράθυρα μαζὶ μὲ τὸν οἰκοφύλακα κι' ἔπειτα ἀνεβαίνει μὲ τοὺς σωλῆνάς του καὶ τὰ ἐργαλεῖά του στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐπιθεωρεῖ τὸ κιβώτιον τῶν ἐργαλείων καὶ ἑτοιμάζει ὥστε νὰ ἔχῃ πρόχειρον τὴν ἄμμον μὴ τυχὸν τοῦ χρειασθῇ. Ἐπιθεωρεῖ κατόπιν τὶς βρύσεις τοῦ νεροῦ καὶ ἐν γένει εἶναι ἕτοιμος διὰ τὸ ἔργον του.

Ὁ οἰκοπυροσβέστης ἐκ τῆς θέσεώς του ἐποπτεύει τί γίνεται γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐν γένει παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐχθρικοῦ βομβαρδισμοῦ.

— Ἐὰν ἀντιληφθῇ ἔναρξιν πυρκαϊᾶς στὸ γειτονικὸ σπίτι, καλεῖ εἰς βοήθειαν, προστρέχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ μόλις ἀντιληφθῇ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων.

— Ἐὰν σημειωθῇ πυρκαϊὰ εἰς τὴν στέγην τοῦ σπιτιοῦ, καλύπτει πρῶτον τὰ τεμάχια τῆς ἐμπρηστικῆς οὐσίας μὲ ἄμμον καὶ μὲ τὸ φτυάρι ρίπτει τοῦτα μέσα σὲ δοχεῖα μὲ ἄμμον, ἀκολούθως δὲ ρίπτει νερὸ στὰ ξύλα νὰ σβήσουν.

Δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατᾶται ἐκ τῆς τυχὸν φαινομενικῆς κατασβέσεως τῆς πυρκαϊᾶς καὶ νὰ παραιτῆται τῆς περαιτέρω ἐπιβλέψεως, διότι καμμιὰ φορὰ ὁ φωσφόρος εἰσδύει μέσα σὲ χαραμάδες καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καίεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. Γι' αὐτὸ πρέπει μὲ γυμνὰ χέρια νὰ ἐγγίζῃ τὶς χαραμάδες μήπως αἰσθανθῇ ζέστη ὕποπτη καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνασηκώνει τὰ ξύλα τοῦ πατώματος, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐξακολουθεῖ ν' ἀνάβῃ ὁπουδήποτε φωτιά.

Ἐὰν ἡ φωτιὰ φουντώσῃ πολύ, πάλι δὲν πρέπει νὰ παραιτῆται τῶν προσπαθειῶν του τῆς κατασβέσεως, μόνον δὲ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ κλείσῃ καλὰ πόρτες καὶ παράθυρα τοῦ καιομένου δωματίου, θὰ βρέξῃ ἀπ' ἔξω τὰ ξύλα καὶ θὰ ἀναμένῃ βοήθειαν πυροσβεστῶν, οἵτινες θὰ ἔχουν ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ οἰκοφύλακος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν προσπαθεῖ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ καταφύγιον, διὰ νὰ μὴ προκληθῇ πανικὸς καὶ παρεμποδισθῇ ἡ πυρόσβεσις, μόνον δὲ ἐὰν θεωρηθῇ ἀπαραίτητος ἡ ἔξοδος τῶν κατοίκων θὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν οἰκοφύλακα καὶ θὰ ἐπιβλέψουν καὶ οἱ δύο μαζὶ τὴν ἔξοδον τῶν κατοίκων μὲ ἡσυχίαν.

Χρειάζεται θάρρος καὶ ψυχραιμία εἰς παρομοίας περιπτώσεις, διότι ἡ ἐλαχίστη λιποψυχία δύναται νὰ ἔχῃ ἀνεπανόρθωτα κακὰ ἀποτελέσματα.

— Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βομβαρδισμοῦ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἐκτόξευσις ὑπερίτου ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, εἰδοποιεῖ τὸν οἰκοφύλακα, κλείουν μαζὶ τὰς ἐσωτερικὰς θύρας, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν τὰ δωμάτια μεταξύ των, εἰδοποιοῦν τὸ Κέντρον Ἀεραμύνης κι' ἔπειτα καταφεύγουν καὶ οἱ δύο εἰς δωμάτιον εὑρισκόμενον ἀντιθέτως τῆς διευθύνσεως (τῆς φορᾶς) τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

Μετὰ τὴν ἐπίθεσιν:

Ὁ οἰκοπυροσβέστης βοηθεῖ τὸν οἰκοφύλακα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κανονικῆς ζωῆς εἰς τὸ σπίτι καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ζημιῶν, αἱ ὁποῖαι τυχὸν ἐπροξενήθησαν, ἐὰν δὲ γειτονική τις οἰκία καίεται, προστρέχει μετὰ τοῦ οἰκοφύλακος εἰς βοήθειαν τῶν γειτόνων συναδέλφων του.

Γ. Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

Ἡ Νεολαία